

SISTEMA DE LECTURA PÚBLICA
DE CATALUNYA

1320284897

editorial

Hola, titis!

Ja arriba l'estiu i amb ell un munt d'il·lusions, projectes, ganes de passar-ho bé i especialment de reposar després d'un curs feixuc i ple de notícies que han trasbalsat el món i el cor de petits, joves i grans.

La guerra de l'Iraq ha estat sens dubte un esdeveniment massa cruel com per poder-lo oblidar en poc temps. Per poc humà que es sigui, per poc sensibilitzat que s'estigui, quedarà en el nostre record, però hem de mirar endavant, hem de pensar en el demà, ha fer-nos cada cop més humans i més persones. Només així, els futurs forjadors d'aquests canvis, vosaltres, podreu oferir-nos a tots un món més just, amb més igualtat i on tothom tingui el mateix dret a ser feliç.

En la vostra revista trobareu mostres d'aquestes inquietuds recollides entre l'alumnat de l'IES, que com sempre, no ha restat indiferent.

Bé, a disfrutar de Traca i a cercar-hi pàgines que ens convidin a pensar i somriure. Potser en alguna d'elles podreu llegir que el proper curs estrenem Institut, així ho esperem tots.

Bon estiu!

Equip de redacció
Joel Cañigüeral-Pau Turón
Aleix Gainza-Toni Carrillo
Joan Buhigas- 4t ESO
Alumnes de 1r ESO

Corrector català
Bep Grustan

Coordinen
M. Assumpció Gonzalo
Montse Casadevall

Gràcies a tots !

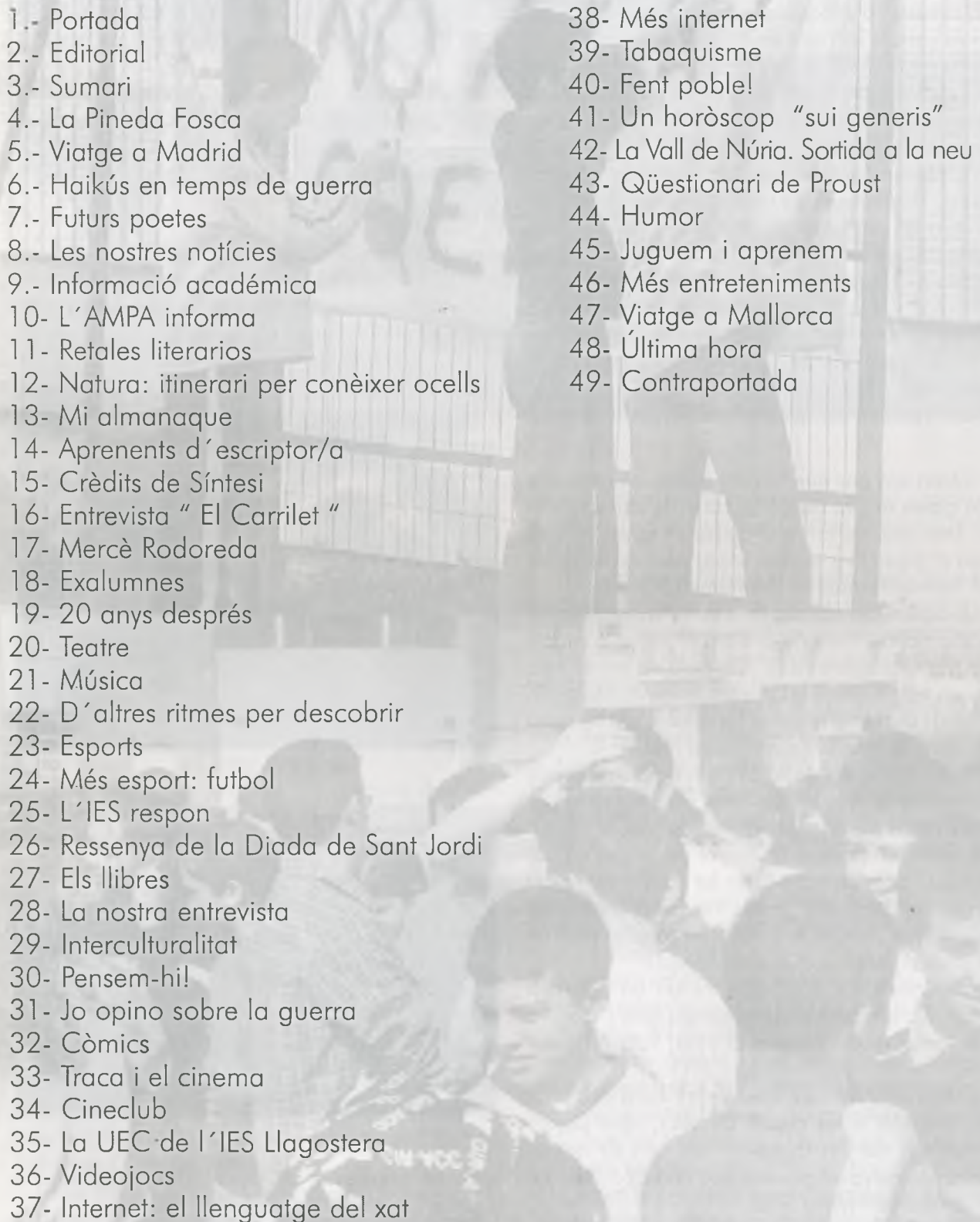
Compaginació
Jordi Pinsach-Marc Sureda

Col·laboren
Departament de Llengües
Professors i alumnes

La fan possible

Comerciants, empresaris, pares i amics

sumari

-
- 1.- Portada
 - 2.- Editorial
 - 3.- Sumari
 - 4.- La Pineda Fosca
 - 5.- Viatge a Madrid
 - 6.- Haikús en temps de guerra
 - 7.- Futurs poetes
 - 8.- Les nostres notícies
 - 9.- Informació acadèmica
 - 10.- L'AMPA informa
 - 11.- Retales literaris
 - 12.- Natura: itinerari per conèixer ocells
 - 13.- Mi almanaque
 - 14.- Aprenents d'escriptor/a
 - 15.- Crèdits de Síntesi
 - 16.- Entrevista " El Carrilet "
 - 17.- Mercè Rodoreda
 - 18.- Exalumnes
 - 19.- 20 anys després
 - 20.- Teatre
 - 21.- Música
 - 22.- D'altres ritmes per descobrir
 - 23.- Esports
 - 24.- Més esport: futbol
 - 25.- L'IES respon
 - 26.- Ressenya de la Diada de Sant Jordi
 - 27.- Els llibres
 - 28.- La nostra entrevista
 - 29.- Interculturalitat
 - 30.- Pensem-hi!
 - 31.- Jo opino sobre la guerra
 - 32.- Còmics
 - 33.- Traca i el cinema
 - 34.- Cineclub
 - 35.- La UEC de l'IES Llagostera
 - 36.- Videojocs
 - 37.- Internet: el llenguatge del xat
 - 38.- Més internet
 - 39.- Tabaquisme
 - 40.- Fent poble!
 - 41.- Un horòscop "sui generis"
 - 42.- La Vall de Núria. Sortida a la neu
 - 43.- Qüestionari de Proust
 - 44.- Humor
 - 45.- Juguem i aprenem
 - 46.- Més entreteniments
 - 47.- Viatge a Mallorca
 - 48.- Última hora
 - 49.- Contraportada

la pineda fosca

El dimarts 18 d'octubre, els alumnes d'ESO de l'IES Llagostera vàrem fer una sortida a la Pineda Fosca com és costum de cada any. Vam quedar-nos tot el dia en aquest indret on es feien activitats preparades pels alumnes de quart i els profes.

Es tractava de fer una jornada de convivència. Alguns alumnes vam anar-hi a peu, d'altres en bici i els que no podien seguir (per causa d'alguna lesió) amb cotxe amb el profe encarregat. Quan tothom va arribar vam esmorzar.

Vam fer una gincana per tota la Pineda, ens ho vam passar molt bé fent proves d'afaitar globus, jugar a matar, voleibol, curses de sacs, ballar, saltar a corda...

Tot va ser molt divertit i molt guai!

Després de fer la gincana ja era hora de dinar. Podíem triar entre un "pinchito", una botifarra o llom. Després de l'àpat vam tenir una estona lliure per jugar.

Finalment, neteja general: recollida de papers, bosses... No hi podia quedar cap deixalla.

Després de sentir les instruccions dels profes vam iniciar el camí de retorn cap a l'IES.

En general el dia de la Pineda Fosca va ser molt divertit. Arnau Barceló

Aquí recollim comentaris de diversos alumnes:

-Quan feia poc que havíem sortit a un company de la classe se li va trencar el canvi de marxes de la bici. Una noia de la meva classe va caure en una bassa d'aigua i va quedar xopa, però no es va fer mal. Ramon Fernández -Mohamed Bukabús

-Jo aquest dia no vaig tenir sort. Aquesta sortida em feia molta il·lusió, ja que era el primer contacte amb tots els alumnes de l'IES, però no era el meu dia, em vaig trobar malament i la meva tutora em va dur a casa. Una aspirina i a dormir, així va ser el meu dia a la Pineda Fosca. Laura Núñez

-La sortida va ser divertida i ben organitzada pels alumnes de 4t. Aquests alumnes feien activitats per recollir diners per anar d'excursió de final de l'ESO. Vam muntar una espècie de bar on venien aigua, refrescos i patates; també van fer tiquets per poder comprar el dinar que podies triar entre un bocata de "pinchito", botifarra o llom. Tot va estar molt bé i el dinar no era car. Natàlia Malagón

-El dimarts 15 d'octubre va ser un dia molt divertit. Era la nostra primera sortida amb l'IES, ens va agradar molt ! Miriam El Hadj Taib / Nissrin Aakid

-Tot va anar molt bé fins que a l'hora dels jocs, concretament a les curses de sacs, vam perdre perquè ens van fer trampes i em van dir negro, insultant la meva religió, la meva tradició... Això no em va agradar! Musa Silla

-Después de comer cada uno hizo lo que quiso. A la vuelta todos estábamos muy cansados, no nos aguantábamos de pie. La excursión podía haber

sido un viernes y así poder descansar al día siguiente. Desirée Ochoa/ Judit Padilla

-Yo no fui a la Pineda porque tenía el codo escayolado, pero me hubiera gustado estar con todos mis amigos. Joan Pérez

-Yo fui la que me caí de la bici i fui a parar al charco, pero a parte de un buen remojón, no me hice daño. Mi amiga Irina me dejó unos pantalones cortos y otra compañera una parca, pues tenía frío. La profesora puso mis pantalones al sol hasta que se secaron. Vanessa Molina

-Va ser un dia que no va fer molta calor. Vam arribar molt cansats, però vam fer les activitats i vam tenir temps lliure. Jo vaig anar amb un grup de fumadors que s'amagaven dels profes. Vaig arribar molt cansat! Sergi Lamolda

-Ho vaig passar molt bé! La gincana que van preparar els de 4t va ser molt divertida i vaig ballar molt. Va ser un dia molt guai! Els companys de 1r a 4t una passada! Cristina García

-Després de dinar vam fer un partit de fútbol amb els professors. Jo vaig anar amb la Irina fins al petit rierol i vam estar parlant de les nostres coses. Vam anar totes dues a fer petar la xerrada. Yasmina Belhaj

-En acabar la jornada els professors ens van cridar per fer la neteja del lloc on havíem estat passant el dia. Van dir que donarien premi als que recollissin més papiers i bosses, però com que es van fer trapes no va guanyar ningú. Robert Pelegrina / Crómar Polinario

-Ese día yo estaba muy contento, pues iba de excursión con mi amigo Cristian Sánchez Lo primero que hicimos al llegar a la Pineda fue apuntarnos para poder participar en los juegos de la gincana.

Ya teníamos el número de nuestro grupo y podíamos empezar a jugar. Fue guai! Cristian García / Cristian Sánchez

-Quan vam arribar a la Pineda Fosca tot va ser una meravella, bé potser tot no, ja que una de les activitats que al meu grup no ens va agradar era la de ballar. Només posaven música màquina i estaven pendents del grup que feia més el burro.

-Vam jugar a vòlei amb els de 3r que en sabien molt. La part més interessant es va produir a l'hora d'anar a buscar el dinar, em vaig treure de sobre la responsabilitat de mantenir amb vida el tiquet del bocata de pollastre, la beguda i la coca de postres. Tenia molta gana! M'ho vaig passar molt bé! Marc Ortín

-Vam perdre i guanyar proves dels joços, però en totes ens ho vam passar d'allò més bé; vam riure molt i va valer la pena.

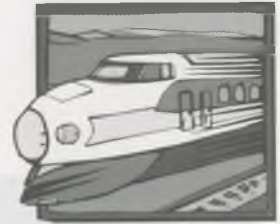
-A l'hora de dinar una cosa va quedar clara, els de quart saben cuinar. Estava tot boníssim! Va ser un bon dia. Pol Bordàs

-Abans de marxar es va fer entrega del trofeig als guanyadors de la gincana. Va consistir en un esmorzar gratis al bar de l'IES pel grup guanyador.

El camí de tornada es va fer un pèl feixuc per la calor, ens semblava etern. En arribar a l'IES deies el teu nom al professor encarregat de passar llista i podies marxar cap a casa. Tot va estar molt bé, menys les trapes que feien alguns en la gincana. Albert Turón

viatge a madrid

alumnes de segon de batxillerat

El diumenge 15 de desembre començava la nostra esperada aventura a Madrid. Cap a les vuit del vespre d'aquell dia, tot el curs de 2n de batxillerat ens vàrem aplegar a l'estació de tren de Girona. Bé tot el curs no, ja que alguns dels nostres companys es quedaven a casa, i començaven les vacances de Nadal una setmana abans.

Pares, mares, xicots, amics, nervis, i la repassada constant de tot el que dúiem a la maleta..., era el que pot resumir la nostra breu espera a l'andana del tren. Quan vam veure arribar el tren, els nervis i les ganes de marxar es varen fer molt més notòries. Els últims petons, les últimes abraçades, i la repassada final de la maleta.

Per fi aquell magnífic tren, groc, es posava davant nostre i ens obria les portes. La màgia es va trencar quan vàrem veure les dimensions del tren. Ens tocava passar 12 hores tancats en unes lliteres, diminutes, incòmodes, brutes i angoixants. Sort en vàrem tenir de poder passar les primeres hores al vagó bar, on almenys es podia respirar sense demanar permís.

Aquestes 12 hores claustrofòbiques ens varen permetre xerrar, caminar, pensar, i fer amics. De l'estada en aquell tren sempre recordarem el Senyor Justo, el revisor del tren, amb el qual vàrem entaular una relació que ens va permetre passar-nos gran part de la nit pels passadissos.

A les 7 del matí per fi vàrem arribar a l'estació de Madrid, i des d'allà amb metro cap a la Puerta

del sol. Encara no era clar, i carregats amb les maletes, ens dirigírem cap a l'hostal. Segurament per les dimensions dels nostres llits de la nit passada, les habitacions ens varen semblar enormes, i molt acollidores, dintre de tot.

Després d'instal·lar-nos a l'hostal Cantábrico i descansar una mica, ens vam disposar a fer

la primera visita. Aquell dia ens tocava el museu d'art contemporani Reina Sofia.

A la tarda, teníem temps per acabar d'acomodar-nos a l'hostal i d'anar a voltar per la ciutat fins a l'hora de sopar.

Aquella nit un grup reduït de nosaltres va marxar a conèixer la nit madrilenya, la resta ens vam

tancar en una habitació a veure Operación Triunfo. Aquella nit, com gairebé totes, vàrem dormir poc.

El segon dia de la nostra estada a Madrid, ens dedicàrem a passejar pels carrers de la ciutat, sota una pluja poc intensa però molesta. Havent dinat repetírem el passeig com la tarda anterior, i com faríem la resta de tardes.

Aquella nit vàrem sortir tots plegats, però vam tornar d'hora a l'hostal perquè al dia següent s'havia de matinar.

El tercer dia ens esperava una visita al Museu del Prado, després de tot el matí allà, vam dinar cadascú per la seva banda i a la tarda de nou a voltar per la ciutat, especialment per la zona de les botigues, aquell dia ens dedicàrem a buscar els records de Madrid per la família.

La nit del tercer dia va ser la més especial; primer, funció de teatre: "5mujeres.com", un bon fart de riure, i després de pubs per la ciutat, o aquesta era la nostra intenció, ja que a l'entrar al primer bar, ens varen demanar l'edat i al veure que no teníem

18 anys ens van fer fora. Després de discutir una estona sobre si ho tornàvem a intentar o ens n'anàvem a l'hostal, vam tornar a l'hostal. Així, s'acabava la nostra expedició per la nit madrilenya.

L'últim dia, vam dormir més que la resta, i a mig matí vam arribar al Palacio de Oriente o Palacio Real.

Com tots els dies que ens vam estar a la capital, la pluja es va fer una pesada companya.

L'última tarda la vam passar fent les últimes compres per la família i per nosaltres.

Marxàvem amb moltes anècdotes, però sempre ens podia passar alguna cosa més.

Per arribar a l'estació de Chamartín havíem d'agafar el metro, i ens vam equivocar, i quan vam trobar el correcte, unes parades més lluny hi havia un accident, finalment vam agafar un tren de rodalies i, per fi, arribàrem a l'estació.

Durant tot el viatge en Moisés ens havia estat gravant, i a l'estació no va ser menys, a més celebràvem el nostre particular amic invisible, però li varen cridar

l'atenció, i ens vam quedar sense la imatge dels regals.

Per mala sort ens tocava tornar-nos a tancar en aquell tren miniatúra, però aquest cop, segurament pel cansament, vam dormir tota la nit, en aquelles lliteres tan incòmodes.

A les 10 del matí i després de cinc dies, tornàvem a ser a l'estació de Girona, un altre cop els pares, i la família, però aquest cop, no hi havia nervis, hi havia esgotament i moltes coses que explicar. Per primer cop en una setmana el grup es separava. Les vacances de Nadal ens donarien temps per reposar, per revelar fotos i per preparar-nos per explicar, una vegada i una altra allò que ens havia passat a Madrid.

Allò que portàvem esperant mesos, ja havia passat, ens va saber a poc, però els records i les anècdotes es fan eternals.

Els alumnes de 2n de batxillerat, que un dia van decidir anar a Madrid.

haikús en temps de guerra

miquel martí i pol

En el n. 8 de la revista TRACA ja hi vam incloure alguns dels *Haikús en temps de guerra* que feia poc havia publicat Miquel Martí i Pol; estàvem lluny de pensar que quan veiés la llum el n. 9 de la revista gairebé seria obligat tornar-hi ja que tristament, quan la primavera feia el seu esclat en camps i boscos, també començava la barbàrie que suposa tot conflicte bèl·lic.

Serveixin aquestes ratlles per unir tots les nostres veus per un NUNCA MAIS a tot el que comporti la degradació de la natura i de l'ésser humà.

NO A LA GUERRA !

Des del capvespre
d'una mirada incerta
l'infant pregunta

Diré Iraq...
per dir el buit que culmina
l'horror del segle.

Quan el vent torni
no trobarà cap arbre
ni cap mirada.

Al forc dels dies
només hi creix tristesa;
lluny, algú canta.

Un vent lentíssim
converteix el silenci
en melodia.

Absort
com se m'escurça l'ombra.
Hi ha algú que em xucla?

T'acomiaades
del llibre amb la reança
de qui de sobte
se sent tan solitari
que el venç l'enyor i plora

Algú que espera
i plena de preguntes
les hores mortes

Selecció feta per en Joel Cañigual – 4t d'ESO

MP
ERRUQUER

I

R

C/Consellers, 19
17240 LLAGOSTERA
Tel. 649 749557

Des de 1952

Carns Esteve

*Matança pròpia
Embotits Casolans
Plats Cuinats*

Passeig Tomàs A. Boada, 12
17240 Llagostera (Girona)
Tel. 972 83 02 14
e-mail: cesteve@grn.es

futurs poetes

Recull de composicions fetes pels alumnes

TORRAT

La tímidesa et venç,
la por de ser diferent de la resta;
treus el pit enfora
per amagar un cor encongit.
Sents que el cos s'adorm,
els batecs caminen lentament;
tens la mirada desenfocada i perduda,
el pensament a terres de ningú.
L'ambient de festa que t'envolta
queda a un segon pla,
esdevé un murmuri intel·ligible,
un xiuxiueig desconcertador.
Retornes de nou a la vida,
després d'un efímer instant de reflexió,
avui ha de ser el teu dia,
tens ganes de menjar-te el món.
Recorres a la medicina
que segons els experts mai ha fallat,
un insípid xarop amb mala flaire
a què no estàs acostumat.
Primer un got,
després un altre,
fora la jaqueta
i visca la calor!
Prems el botó del pilot automàtic,
perds el domini de la teva nau,
però tranquil que la nit és jove,
ja ets com els altres... ja ets feliç!

Eduard Comas Blanch

(Dedicat a aquells que no poden marxar d'una festa sense haver tingut un cubata a les mans. De bon rotllo.)

CARTA A CUPIDO

Oh tu que dones color i calor a la vida,
tu que enllaces les persones amb cadenes de l'amor,
tu que em proporciones tan plaents somnis,
tu que acaricies i amanyagues el meu cor joiós.
Oh tu que voles amb ales virtuoses,
tu que tot bes de la història has contemplat,
m'has enamorat d'una bella dama,
tot llençant-me un afilat dard.

Oh tu, ànima divina,
agraeixo de tot cor la generosa decisió,
que si fins ara era bonica la vida,
el futur encara es presenta molt millor.

Eduard Comas Blanch

AMISTAT

Si mires les estrelles,
i vols agafar-ne una,
veuràs que és impossible,
però jo em pregunto:
realment hi ha res impossible?
Jo crec que no, i tu?
Jo crec que si vull una estrella,
el meu cor és prou fort
per donar-me una estrella.
Si vull volar,
la meva ment és prou forta
per fer-me volar.
Si vull ser invencible,
el meu orgull
em pot fer invencible.
Recorda que tant si vols una estrella,
com si vols volar,
com si vols ser invencible,
tot està dins teu,
i això no hi ha ningú que t'ho pugui treure,
no hi ha ningú que et pugui guanyar.
Sigues tu mateix,
i confia en tu,
perquè el millor del món,
ho crees tu
i t'ho dic de tot cor.
Amics, com tu, ara i per sempre.

Eduard Carreras – 2n ESO

Carns i elaboració
d'Embotits i preparats
Casolans

CODINA

Plaça Catalunya, 13 - Tel. 83 01 91

Llagostera

PAPERERIA LLIBRERIA FOTOGRAFIA
OBJECTES DE REGAL PAPERERIA LLIBRERIA
FOTOGRAFIA OBJECTES DE REGAL
PAPERERIA LLIBRERIA FOTOGRAFIA
OBJECTES DE REGAL PAPERERIA LLIBRERIA
FOTOGRAFIA OBJECTES DE REGAL

**LLIBRERIA
SUREDA**

Pl. Catalunya, 15
LLAGOSTERA (Girona)
Tel./Fax (972)830097

**Perruqueria
ANTONIA**

Unisex

Passeig Pompeu Fabra, 46, 1er. - Telèfon 83 10 76 - 17240 LLAGOSTERA

C/. Joan Maragall, 18. Apartat 14
17240 LLAGOSTERA (Girona)

COMERCIAL
Casals

MATERIAL PER A LA CONSTRUCCIO

JORDI CASALS VENTURA

Passeig Pompeu Fabra, 39
Telèfon (972) 83 09 46

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

farmàcia

lluís saurí

pau casals, 13 - tel. 805599

llagostera

**Fusteria
ROIBA, S.L.**

MOBILLARI DE CUINA I BANY

C/ Llevant, 1 - Tel. 83 08 20 - Fax: 80 52 69
17240 LLAGOSTERA

Mª Carme Valentí

PERRUQUERIA

Passeig Pompeu Fabra, 36
Telèfon 972 83 06 20

17240 LLAGOSTERA
Girona

DESPERTAR

La Natura desperta,
quan el sol l'espanta,
amb els seus raigs de calor,
una calor intensa,
plena d'il·lusió.

La Natura obre les seves flors
per oferir un bon dia,
i des del seu interior,
comença a brotar la vida.

Dins la Natura vegetal,
trobem un món animal,
els dos viuen en comunió,
desitjant un món millor.

Avui respira un món d'aire fresc,
que m'avisa de la Primavera,
i floreix,
el món així canvia.

Avui la Natura està més viva que mai,
I jo dic: qué carai!
avui res m'aturarà,
que si la Natura perdura,
jo amb ella podré despertar.

Eduard Carreras – 2n ESO

TU AMB MI

A vegades, les estrelles s'amaguen rera els núvols,
A vegades, el sol no vol sortir,
A vegades, la lluna no brilla en la nit,
Però quan les estrelles surten,
I el sol escalfa amb el calor,
I la lluna brilla amb delit,
Miro el cel i penso que res pot amb mi
Que tot somni és pot aconseguir,
I que encara que no hi hagi estrelles,
Que el sol s'amagui,
La lluna no torni a sortir,
Si tu ets amb mi
Res podrà trencar els somnis,
Ni el meu destí.

Eduard Carreras – 2n ESO

NENS QUE PLOREN

He vist un nen mutilat,
Pobret, li falta una cama.
Ara, no pot caminar...
Viu en un país en guerra
I una bomba li ha amputat...
Jo no faré mai la guerra,
Per la Pau vull treballar!

He vist un nen que portava
un gran fusell al seu braç,
i per què li hauran posat...?
Si els nens no volen armes,
El que els agrada és jugar!
Jo no faré mai guerra,
Per la Pau vul treballar!

He vist un nen molt primet
Amb un bol buit a la mà
Que tristament mirava...!
El tenallava la fam,
Aquest fantasma terrible
Que mata sense pietat...
Jo no faré mai guerra,
per la Pau vull treballar!

He vist un nen que plorava
Cercant el pare i la mare...
I per què no són amb ell?
Tan bons com són els pares!
La guerra ja no té cor ...
No té més que crueltat...
Jo no faré mai guerra,
Per la Pau vull treballar!

Si sóc autèntic cristià,
Si estimo Déu i els altres,
Si dono del que jo tinc...
La Pau aniré construint!

Natalia Malagón – 1r B ESO

les nostres notícies

Els alumnes de primer coordinats per les profes i alguns companys de 4t d'ESO prenem el relleu dels nostres companys del curs 2001/02 i estem disposats a fer la nostra feina amb tanta il·lusió i bon rotllo com el que van tenir ells. Ànims i bona lectura!

■ En iniciar el curs hem trobat a faltar el tarannà, alegria i bon rotllo dels companys de feina Jaume Moll i Tavi Casellas. Per diferents motius ja no son entre nosaltres, però el seu esperit jovial i afable fa que els recordem amb recança. Gràcies, amics!

■ La sortida de principi de curs a la Pineda Fosca va ser tota una experiència pels alumnes de 1r. Ens ho vam passar pipa!

■ El curs 2002/2003 la família educativa de l'IES Llagostera ha sofert sensibles pèrdues humanes. Ens han deixat:

-El Sr. Jordi Casadevall i la Sra. Conxita Culí, pares de la nostra companya Montse Casadevall - professora de Religió de l'les Llagostera i de l'IES Palamós. Varen morir víctimes d'un greu accident de circulació. Ànims, Montse i Anna!

-En Marc Serrat Pérez, nebot de la Carme Serrat -professora de ciències - que el dia 1 de maig els abandonava a l'edat de 19 anys. Carme, endavant!

-El Sr. Ramon Riera sogre de la M.Àngels Llavina - psicòloga del centre - que va tornar ràpidament de Mallorca on estava amb els alumnes de 4t d'ESO. Ho sentim, M. Àngels!

■ I ara anem per les alegries:

-La Maria Masoliver i en Joan han sigut pares d'un preciós nen, en Martí, que serà el nou germanet de la Paula, la nena més maca de casa seva.

-La Margarita Ferrer - professora de Clàssiques el curs 2001-02 - i en Toni han sigut pares d'una bonica nena que es diu Anna. Enhorabona a tots dos!

-També la Rosa Colomer - professora de Clàssiques - ha sigut mare . El nen es diu Ignasi. Enhorabona, Rosa!

-El proper estiu la Inés Eritja - professora d'Educació Física - i en Jordi seran pares d'una nena que esperem conèixer aviat. Enhorabona, Inés!

■ Per finalitzar el primer trimestre, el dia 20 de desembre, es va muntar una jornada especial que aquest any ha estat dedicada a l'excursionisme i la muntanya.

Els alumnes d'ESO van veure uns audiovisuals. Els de 1r sobre *Espeologia*, a càrrec de Toni Torre. Els de 2n van gaudir del de *Treking al Nepal*, a càrrec de Jordi Mis. Pels de 3r en Tavi Casellas els en va passar un d'*Esquí de muntanya* i els de 4t van disfrutar amb *Alpinisme*, a càrrec de Carles Figueres.

Els de 1r de BTX van pensar tot fent un joc anomenat *El Joc de Go* que els van proposar en Xus Artiola i en Bep Grustan.

A dos quarts d'onze va haver-hi un esmorzar organitzat pels alumnes de 4t d'ESO. I per finalitzar tothom va anar al Casal Parroquial on van veure la pel·lícula *Límite vertical*.

■ Els de 2n de Batxiller van anar de viatge a Madrid... podeu llegir les seves experiències en l'apartat de la revista dedicat a aquesta sortida.

■ El dijous, 30 de gener hi va haver teatre per alumnes de 1r, 2n i 3r d'ESO al Casino Llagosterenc. L'obra: *CASCAI* de Marcel Tomás va ser representada per la companyia La Fortalesa. Un mim molt interessant i que va fer gaudir els alumnes.

■ El passat dilluns 10 de febrer al Casino els nois i noies Llagosterencs van gaudir de l'audició musical: "Un concert de pel·lícula" en què van participar alumnes de 1r cicle de l'IES Llagostera i alumnes de primària de les escoles del mateix municipi.

■ Els dissabtes 29 de Març i 5 d'abril va tenir lloc a Girona el 43 concurs de redacció en castellà i el XXVI concurs de redacció en català organitzat per Coca-cola en la seva fase provincial. L'IES Llagostera va estar representat pels alumnes de segon Iris Vilà i Masferrer, Júlia Turon i Loren, Ferran Loren i Restrudis i Sergi Miquel i Valentí en el concurs de castellà i per Pau Cañigueral i Batllosera, Miriam Boadella Tomàs, Celeste Corral Rodríguez i Sandra Masdevall Berguillos en el de català. Els desitgem èxit.

■ Els alumnes de segon, dirigits per en Bep Grustan – professor de català –, van interpretar el dia de Sant Jordi l'obra de teatre " El taller de Fantasia "

■ (La nit de les joguines) de Benet i Jornet . Enhorabona per l'èxit!

■ Els de 4t tot just acaben d'arribar de Mallorca... Llegiu les seves impressions en la pàgina Viatge a Mallorca.

■ Generalitat de Catalunya –Turisme juvenil– ha obert el termini d'inscripcions a les estades d'idiomes, multiesportives, de música, esportives i d'informàtica sota el lema L'ESTIU ÉS TEU! Més informació al centre IES LLAGOSTERA o al telèfon 93 483 83 63.

■ Us oferim el llistat dels guanyadors de l'IES del VIII Concurs de Narrativa de Sant Jordi, organitzat per l'Ajuntament de Llagostera, la Biblioteca Julià Cutillé, El Butlletí i l'IES:

-Pol Bordàs i Baches 1r A d'ESO
-Joan Barceló i Soler de 4t d'ESO

Colònies per a nens i nenes Sahrauís a Llagostera. Organitza Llagostera Solidària. Informeu-vos-en!

■ La xerrada sobre Tabaquisme va causar un fort impacte als alumnes de 1r d'ESO que han fet el buidat de l'enquesta que els van passar –el trobareu a la revista- i uns murals molt adients que podreu veure el 30 de maig exposats en una sala d'exposicions de Llagostera. Es farà entrega, a la mateixa sala, d'una samarreta amb l'eslògan de la campanya i un dibuix en contra del tabac a cada alumne participant. Concretarem la sala.

■ Acabem de saber que en Pau Campos - professor d'Educació Física de l'IES Llagostera- ha rebut el premi al millor entrenador de base de handbol de Bordils. El proper 24 de maig se li lliurarà el guardó en un sopar que tindrà lloc a S'Agaró. Enhorabona, Pau!

■ Atenció ! Ja s'estan acabant les obres del nostre somiat, desitjat i estimat IES. Esperem que el proper curs sigui tota una realitat.

Alex Sánchez García i Assumpció

ALIMENTACIÓ

VENDES A L'ENGRÓS

 **Comercial
MESTRES, S.A.**

C/ Fivaller, 9 - Tel. 83 02 95 Fax 83 11 01
17240 LLAGOSTERA

**Pub L'ENRENOU
Llagostera
Tel. 972 80 53 97**

informació acadèmica

En Joan Carles Baone – coordinador de Batxillerat – ens fa arribar la notícia de la concessió d'ajuts Botet i Sisó pels treballs de recerca d'estudiants de Batxillerat pel curs 2003/04 que ha atorgat la Universitat de Girona als següents alumnes de l'IES Llagostera per les seves propostes de treballs de recerca:

- Cristina Turón Blasco Les catarates.
- Anna Valls Molina Influència de les drogues en els adolescents de Llagostera.
- Eduard Comas Blanch Els anurs a Llagostera.
- Marta Prieto Bayé Variació de la qüestió amorosa en els sonets de Shakespeare.
- Josep Valero Solés L'estat del litoral a les platges de Platja d'Aro.
- Eva Espadalé Reballi Tractaments actuals i aspectes Socials de la SIDA al Gironès.

Aquests ajuts – de 400 Euros per alumne – són en concepte de despeses derivades de la realització del treball que serà tutoritzat per un professor de l'IES Llagostera i un de la Universitat de Girona. ENHORABONA A TOTS!

l'ampa informa

APA

IES LLAGOSTERA

Des d'aquest espai us fem un resum d'algunes de les activitats que hem anat fent al llarg del curs:

A mitjans novembre es va celebrar l'Assemblea General de Pares. Hem de dir que l'assistència va ésser molt reduïda; voldríem animar-vos a assistir-hi a aquestes reunions. És aquí on vosaltres, com a pares, podeu expressar la vostra opinió i fer suggeriments i donar idees, que repercutiran en la qualitat de l'educació dels vostres fills. No oblideu que també sou membres de la comunitat educativa.

En aquesta assemblea vam aprovar els nous estatuts de l'Associació, que presenten algunes novetats: una és el canvi de nom, que passa d'ésser APA (Associació de Pares d'Alumnes) a AMPA

(Associació de Mares i Pares d'Alumnes); una altra toca la renovació dels membres i càrrecs de la Junta i d'altres petites modificacions sobre els estatuts anteriors.

Aquest curs també hi va haver eleccions al Consell Escolar, que com sabeu es l'òrgan de govern de l'IES i on estem representats com a associació, donant opinió i participant en les tasques d'organització de l'Institut.

La xerrada adreçada als pares i mares, que fèiem a final de curs, enguany no ha estat possible i es farà a principis del curs vinent; és el nostre desig poder-la fer a les instal·lacions del nou Institut. Aquesta xerrada serà, si no hi ha res de nou, a càrrec del Sr. Ramon Casadevall, mestre i pedagog, gran coneixedor de la problemàtica en

les relacions entre pares i fills a l'adolescència.

Una de les tasques que l'AMPA organitza és la venda de llibres de text, amb els beneficis de la qual podem incrementar les ajudes econòmiques a les activitats de l'IES. Pel curs vinent, veient que la gratuïtat dels llibres de text no arriba, tot i haver estat reivindicada pel conjunt d'Associacions de Mares i Pares, voldríem fer-vos una proposta: *incentivar la venda de llibres de segona mà*, per tal que aquests es reutilitzin al màxim. Més endavant, sereu informats en detall de la manera com podreu col·laborar-hi.

Volem aprofitar també aquest espai per encoratjar-vos i que us animeu a formar part de la nostra Junta, és molt important que tots col·laborem amb els que fan possible l'educació dels nostres fills.

retales literarios

monólogo interior

Ya ha llegado el martes por la tarde. Tengo fiesta. ¿Qué hago? No sé qué hacer. Me aburro. Me aburro, sí, me aburro mucho. ¿Qué hacer? Piensa, Nuria, piensa en qué hacer... Mirar por la ventana, eso, mirar por la ventana para ver si pasa alguien. No, no mires por la ventana porque sabes que no hay nadie en la calle. Yo, tonta, mirar por la ventana para ver si pasa alguien un día que llueve. ¿Quién sale a la calle un día que llueve para ir a jugar...? Yo no, por supuesto. Pero ¿qué puedo hacer? Aburrída, estoy aburrída. ¿Qué hacer? Pues no lo sé. La tele, sí, la tele. No la tele a estas horas, no. En la tele no deben de hacer nada. En blanco, estoy en blanco. Me voy. ¿Dónde me voy? ¿Cómo quiero irme? No me gusta que llueva. La lluvia no es para un día como este. No, no me gusta hoy. Estoy aburrída. Sí, estoy muy aburrída. Va, sí, me voy a ver a mi madre a la oficina. Hecho, me voy.

Espera, ¿cómo iré? La oficina esta lejos e ir en moto por supuesto que no. No puedo coger la moto porque llueve. Todavía estoy peor que antes. Si sigo pensando, todavía encuentro más cosas negativas en el día de lluvia. Pues tengo que parar de pesar. Uno, dos, tres, cuatro, cinco, seis... basta. No puedo parar de pensar. ¿Qué hacer? ¿Qué hacer? ¿Qué hacer?... planes, planes... no tengo planes para esta tarde. Es que la lluvia me ha cogido por sorpresa y mis planes ya no puedo cumplirlos, por eso tengo que cambiarlos. Pienso, pienso, pienso qué puedo hacer. Esto de la lluvia no es lo mío. Qué bien que estaría yo ahora en la playa con un poco de sol. Qué bien qué estaría...

Alguien piensa en mí, alguien me llama al móvil. ¿Lo cojo? En un día de lluvia todo me sale mal. ¿Y si la persona que hay al otro lado del teléfono tiene una noticia mala para mí? ¿Y si la noticia es buena? ¿Lo cojo? ¿No lo cojo? Va, apresúrate que dejará de sonar... No, no lo cojo!. Ya está, ya ha parado. ¿Quién podría ser? ¿Y si era una noticia buena y la he perdido? Da igual, todo da igual. El día es malo y todo es malo. Situación de soledad, de aburrimiento, de sueño...

¿Sueño? ¿He dicho sueño? Sí, sí que lo he dicho. Pues no tengo sueño, con lo que he dormido durante la pasada noche tengo suficiente. Si duermo, después por la noche no podré dormir. La abuela siempre me lo dice: - si duermes por la tarde, después no tendrás sueño por la noche... Así que si la abuela me lo dice, no puedo dormir. Bueno, ¿Qué hacer? ¿Qué hacer? Nada, nada, nada. Aburrirme, sólo aburrirme. Es lo único que puedo hacer, aburrirme.

Y de esta manera, pensando todo esto en un día como el de hoy pues ya tengo hechos los deberes de lengua castellana. Pasado mañana lo tengo que entregar. Bueno, mejor que ya lo tenga hecho. Aunque no me gusta hacer deberes debo reconocer que un día como el de hoy es el día que, precisamente, sirve para hacer deberes porque no hay nada mejor para hacer.

Bueno, ¿y ahora qué hago? ¿Miro la hora o no la miro? Sí, la tengo que mirar. Ya son las 18:24 y a y media tengo que estar apunto para ir a clases. ¿Clases? ¿Hoy también? Aunque estamos en huelga, yo tengo que ir a clases particulares. Bueno, qué le haremos. Y después ya tendré todos los deberes hechos. Me cuesta mucho ponerme a hacer los deberes pero una vez los tengo hechos me gusta haberlos hecho.

Vaya, desconecto el ordenador y me voy. Desconecto el ordenador y ya estoy. Fantástico, ya estoy de los deberes de lengua. Bueno, sí, debo irme. Sí, me voy. Sí, ya. Sí que me voy. Ya está. Ya estoy a media tarde y casi al final de la tarde. Ya ha pasado casi el día de lluvia. Ya está. Me desconecto ya de una vez por todas. Ya me voy. Sí, sí. Despidete ya.

Venga, hasta pronto.

Núria Brugulat – 1r Batxillerat

mitología greco-romana creación del mundo

En el principio de los tiempos, en el universo sólo había un vacío. En un momento dado, de ese agujero negro aparecieron, tras unas grietas, unos rayos de luz que conforme iban saliendo formaban agrupaciones. De estas nació Thenea

(Diosa de la Luz). Pero en lo más hondo de sus entrañas escondía a un Dios llamado Opscorum (Dios de la oscuridad), que poseía unos poderes malignos.

Thenea tuvo un hijo, pero Opscorum, al no poder salir del interior de la diosa, castigó al hijo de ésta petrificándolo y dándole su aliento con unos rayos de luz que salían de sus manos. Estos rayos fueron expandiéndose hasta crear, en su interior, una bola de fuego que convirtió esa piedra en el Sol.

La rabia se apoderó de Thenea, ya que no podía estar junto a su hijo y explotó formando miles y miles de estrellas, que rodeaban al Sol formando

la creación del mundo

En un principio las estrellas trabajaban para el Sol (le daban la luz). Éstas, cansadas de trabajar para él, decidieron crear su propio Dios, al que llamaron Lux Terra (Tierra de Luz). Tenía forma de astro. El Sol, al ver que las estrellas no querían servirle, se enfureció y echó ondas de calor hacia la Lux Terra, desgastándola tanto que obtuvo una forma totalmente redonda. Las estrellas, entristecidas, empezaron a llorar en cantidad y se inició un proceso de inundación en Lux Terra. Las estrellas, desorientadas, decidieron pedir ayuda a los demás dioses y diosas (Venus, Marte, Mercurio, Júpiter, Urano, Neptuno, Plutón y Saturno). Cada uno hizo una tarea distinta: Saturno (el más inteligente, supuestamente) decidió crear la tierra (arena); Flora, la diosa de la vegetación, procedente de Plutón, hizo aparecer semillas, de donde salieron árboles y plantas; Neptuno puso animales en el mar de lágrimas que crearon las estrellas; Uranio creó el fuego. Júpiter estaba tan contento que organizó una fiesta, pero no invitó ni a Marte ni a Mercurio. Éstos, enfurecidos, con sus rocas, deformaron Lux

una galaxia. Tras haberse librado de Thenea, Opscorum, sintiéndose culpable de que el niño tuviera que permanecer toda su vida en forma de Sol, enfureció y, para conseguir el perdón del Sol, creó una compañera de noche llamada Luna. Aun así, teniendo una compañera, Opscorum no consiguió el perdón del Sol ya que él no era feliz, continuaba añorando a su madre, aunque la tuviese cerca, ya que era las estrellas, pero no podía abrazarla.

Opscorum, entristecido, volvió a intentar conseguir su perdón. Así pues, formó un planeta al que llamó Tierra.

Tras esto, Opscorum cedió al Sol unos poderes para poder crear libremente su mundo. El Sol aceptó las disculpas y le perdonó. Opscorum, feliz por ello, decidió convertirse eternamente en el mar. El Sol, con sus rayos de luz, formó la naturaleza.

Ese mundo era precioso, pero el Sol creía que le faltaba vida. Por esa razón pidió permiso a su madre para coger una estrella y, dándoles un soplo de vida, crear la Humanidad.

Sandra B.
Verónica G.
Jenni O.
4t d'ESO

Terra, formando relieves diferentes en el terreno (en tierra y en el mar). Venus hizo que reinara la paz. Algunos de los animales que creó Neptuno se fueron adaptando al medio terrestre. Así, fueron evolucionando hasta la aparición de los primeros humanos. Las estrellas recibieron a los humanos con cortesía anunciándoles que el lugar en el que se encontraban se llamaba Lux Terra. Los humanos, como se creían superiores, cambiaron el nombre y le pusieron Tierra. Venus, tan contenta, dividió a los humanos en dos sexos: las mujeres y los hombres. Así podrían enamorarse.

Margaux Bots i Núria Parera

rutes d'ocells de llagostera

¿plaza central por favor?

- ¡Hola joven! Dijo un hombre ya mayor a un chaval que andaba por la calle-. ¿Por dónde se va a la Plaza Central por favor?

- sí, mmm... mire: cruce usted la calle, tire hacia correos...

- y ¿dónde están correos?

- está al final de la calle que se ve al fondo, donde hay ese supermercado, ¿lo ve?

- sí, sí... entonces tiro hacia esa calle y... ¿voy hasta el final?

- no. Cuando esté en la tienda siga hasta que se encuentre el primer desvío hacia la izquierda y tiré hasta el fondo, allí encontrará correos.

- a ver: voy hasta la calle del final, la del supermercado y después sigo hasta que llegue al primer cruce a la izquierda y tiro hasta el fondo donde están correos ¿no?

- exactamente. Luego rompa a la derecha y siga recto, es una avenida muy larga, llegue hasta el final.

- ¿y?

- entonces mire a su izquierda y verá un edificio muy alto, ese de ahí -señala con el dedo-. ¿Lo ve?

- sí, ese de la antena tan grande ¿no?

- ese mismo. Pues vaya hasta él y gire a la izquierda reconocerá, la calle porque está adornada con motivos florales.

- Me estoy liando, tiro hasta la calle de la tienda, giro a mano izquierda y me dirijo hasta el final. Seguidamente llego al edificio y voy por la avenida de las flores ¿y después?..

- gire a la derecha y llegue al fondo.

- ¿y entonces?

- mire a mano izquierda y ya verá la Plaza Central.

- ¡vale! Muchas gracias chico, adiós.

El hombre sigue las indicaciones del chaval, pero se da cuenta de que en la calle del supermercado no existe ningún cruce que vaya hacia la izquierda. Seguidamente, se dirige al edificio de la antena por otras calles. Cuando llega se da cuenta que no existe ninguna calle con adornos florales y busca a un viandante.

- ¡perdone! ¿Sabe dónde se encuentra la Plaza Central?

- ¡uy!, Está en la otra punta de la ciudad!

- ¡¿qué?!

Dani Maré -3r B ESO

cierra los ojos

Estrella siempre había sido una niña muy querida, desde que estaba en el vientre de su madre, su padre le contaba cuentos, le explicaba historias, y la mimaba.

Cuando nació, los médicos se dieron cuenta que la niña era ciega y que no podría ver nunca.

Los padres de la recién nacida lo asimilaban muy bien y decidieron tratar a su primogénita con normalidad, empezaron a educarla como a una niña normal, le daban todo el cariño que se le puede dar a una hija y, con el paso de los años, la convirtieron en la niña más feliz del mundo.

La adoraban y ella bien lo sabía, sabía perfectamente que en el barrio, en ese barrio perdido de Barcelona, todos la querían. Le gustaba mucho jugar con Carlota e Ingrid, las hijas de la pollera, ellas la llevaban al parque y jugaban a cualquier cosa las tres. Carlota, Ingrid y Estrella, crecieron juntas y se quisieron como hermanas.

Como todos se conocían en aquel barrio, los vecinos, eran como una grandísima familia; una grandísima familia de la cual la persona más importante siempre había sido Estrella, una niña tan dulce, que se había ganado el cariño de todos.

También Estrella les quería mucho, tanto a los vecinos del barrio como a sus padres que siempre la habían tratado como si de una reina se tratara.

Su disminución no era un obstáculo sino una diferencia de los demás que la hacía del todo y, sobre todo especial, libre y maravillosa.

Una tarde de octubre estaba la niña sentada en su habitación cuando oyó entrar a su padre, al sentirle cerca, su corazón se estremeció; ella sabía lo que pasaba pero quería creer que se estaba equivocando; Alberto, su padre, se le acercó y le dijo: -Princesita... -

-¿Si papá?- contestó la niña temiéndose lo peor. -Mamá ha muerto, ha sido de una parada cardíaca, le ha dado un ataque al corazón, los médicos no han podido hacer nada por salvarla... ella te quería mucho- fue entonces cuando la pequeña, de tan solo siete años, entre sollozos, dijo: -Papá, todo ha sido culpa mía, mamá ha muerto por mi culpa.-

-No-princesa, ¿por qué dices eso?- se sorprendió Alberto ante la segura y dolorosa declaración de la niña. -Mamá me quería mucho, demasiado, por eso, por que me quería más que a nada, su corazón no ha podido aguantar tanto amor, y ha explotado,... ¡por mi culpa!-

Ya habían pasado dos semanas desde la terrible noticia, dos semanas que Alberto apenas salía de su habitación, sólo salía para llevar a la niña al colegio y pocas cosas más; apenas comía y estaba entrando en depresión profunda.

Cada tarde, Estrella le llevaba algo de merienda e intentaba distraerle un poco y conseguir que comiera lo que debía. Alberto había enseñado a Estrella a oler los colores, a saborear los paisajes, a tocar los cuadros y a escuchar las formas.

Aquella tarde Estrella se sentó, como de costumbre, cerca de la ventana que daba al Parque de las Aguas; y le dio la merienda a su padre. - Papá, ¿cómo es el color azul? -Le preguntó aunque ya se lo había contado varias veces.

-El color azul es... como la brisa de un día en la playa.- contestó esbozando una tímida sonrisa. -¿Y el color verde? -preguntó con el fin de distraer un poco a su padre de pensamientos que le mantenían postrado en ese lamentable estado durante todo el día.

-Como un día de primavera en la sierra con tus primas.-

A estrella la hacía feliz ver como su padre podía todavía sonreír cuando ella le preguntaba cosas

que ya sabía y él hacía lo posible por describirle perfectamente los colores o paisajes que la niña preguntaba.

Decidió entonces pedirle que le contará un cuento bonito, así ella disfrutaría y él desviaría su atención hacia ella.

-Había una vez, en un país muy lejano, en el país de las mariposas, una mariposita que había nacido sólo con un ala. Sus padres la querían mucho, pero ella estaba triste porque veía a sus compañeras volar de flor en flor y pasárselo muy bien en las tardes de primavera.

Con un poco de esfuerzo, consiguió poder pasar ella también de flor en flor, ¿cómo? Pues muy sencillo, se convirtió, con ayuda de su amigo el saltamontes en la mejor mariposa saltadora de todo el reino de las mariposas. Así, saltando, iba a todas partes donde iban sus amigas y jugaba con ellas en los matorrales de rosales de los jardines y de los parques del reino.

Todos la querían mucho, la mimaban mucho cuando la veían, sabía que nunca podría volar, pero estaba muy contenta de ser la mejor mariposa saltadora del mundo entero.

Unos años después emprendió un viaje alrededor del mundo saltando, pasó por todos los países habidos y por haber y en todos ellos encontró a muchos otros seres que, aunque tenían una disminución física, eran tan felices como ella. Al regresar de su largo viaje por todas las partes del mundo, la nombraron princesa del país de las mariposas y de todas sus colonias.-

Cuando Alberto acabó, Estrella se quedó unos momentos pensando y finalmente dijo, con orgullo de haber entendido lo que su padre quería decirle: - La mariposa del cuento soy yo, ¿verdad papá?-. - Sí, claro- contestó su padre con voz un poco sofocada.-

Estuvieron unos minutos callados y después Estrella preguntó: -Papá ¿quieres ver a mamá?-. - Sí hija mía, pero... ¿cómo?- se extrañó. Estrella extendió las manos con las palmas de éstas hacia arriba y dijo con voz firme: - Muy sencillo, dame las manos, cierra los ojos, y siente... -.

rutes d'ocells de llagostera

L'Estel Cañigueral de 2n de Batxillerat ha fet un treball de recerca sobre els ocells de Llagostera. Dels quatre itineraris que ens presenta n'hem triat un per si el voleu seguir. Endavant.

Itineraris

Els ocells es poden veure en diferents espais. Aquí hi ha descrits uns quants itineraris que es poden seguir sense cap problema. És aconsellable fer-los a peu i de bon matí, quan comença a clarejar, ja que és l'hora que surten a menjar. És important que es facin els recorreguts sense presses.

Hi ha uns quants itineraris repartits a dins i als voltants del poble i al pla de Penedes. Per arribar a Llagostera pots fer-ho per diferents punts. Si véns de Girona o de Sant Feliu és aconsellable que es faci per la carretera C-65 (antiga C-250). També pots arribar-hi per la GI-674 si véns de Caldes de Malavella i si véns de Vidreres o de Tossa primer agafes la

carretera C-35 (antiga C-253) i després la C-253a.

Itinerari 4, el pantà de Can Salvador.

Per arribar a l'inici venint de Girona per la C-65 (C-250), s'ha de travessar el poble fins arribar al trencant cap a la carretera de Romanyà, GIV-6612, (a l'esquerra hi ha el restaurant Penedes), segueixes la carretera fins al Km. 4'75, més o menys. És el trencant de l'esquerra abans de trobar el de Ca l'Aldric (està indicat). Venint de Sant Feliu s'ha de fer el mateix. Si véns de Tossa per la C-253a, s'ha d'arribar fins a la C-65 (C-250) i després anar en direcció a Sant Feliu fins al restaurant Penedes. Un cop ets a la carretera GIV-6612, la segueixes fins al trencant abans del de Ca l'Aldric. Un cop ets al

trencant fas un quants metres i aparques el cotxe.

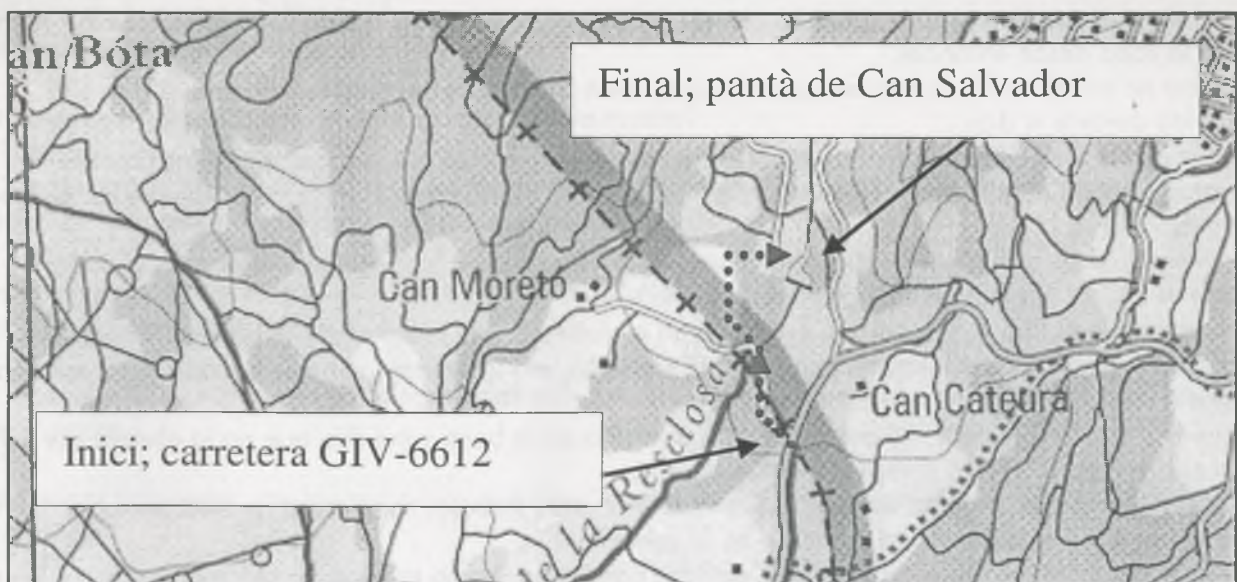
-En aquest itinerari es poden veure espècies bàsicament de zones forestals i pantanoses, com per exemple: ànecs coll verd, pitroigs, mallerengues, gaigs, tudons, etc.

-Un cop aparcat el cotxe, segueixes el camí fins a la cruïlla, abans d'arribar-hi passaràs pel costat del pi gros (a l'esquerra).

-Gires a la dreta. A l'entrada veuràs un cartell que diu "zona prohibida de caça".

-Segueixes el camí durant uns 100 m., fins arribar a una petita rampa al marge (a la dreta). Puges la rampa i ja ets al pantà.

És aconsellable fer el recorregut pel mig del bosc ja que tens més possibilitats d'observar ocells.

mi almanaque

Uno de los apartados del Crédito Variable MI ALMANAQUE, era el que hacía referencia al...

humor

Soy virgen, lo juro por mis hijos.

La marihuana produce amnesia, y otras cosas que no me acuerdo.

Si estudiar es un camino, copiar es un atajo.

He leído tanto sobre los perjuicios del alcohol que resolví dejar de leer.

La sabiduría me persigue, pero yo voy más rápido.

Mi mamá es una rata.
Mickey Mouse.

Estoy cansada de coser botones.
La abuela de Superman

Una madre Atlante escribiéndole a su hijo...

Querido hijo,

Te pongo estas líneas para que sepas que estoy viva.

Te escribo despacio porque sé que no puedes leer deprisa.

Si recibes esta carta es porque te llegó, si no, avísame y te la mando de nuevo.

Tu padre leyó que, según las encuestas, la mayoría de los accidentes ocurren a 1 kilómetro de la casa, así que nos hemos mudado mucho más lejos; no vas a reconocer la casa, el lugar es lindo, tiene una lavadora que no estoy segura si funciona o no, ayer metí una ropita y tiré de la cadena, y no he vuelto a ver la ropa desde entonces.

El clima no es tan malo; la semana pasada sólo llovió 2 veces, la primera vez durante 3 días y la segunda durante 4 días...

Con respecto a la chaqueta que querías, tu tío Pepe dijo que si la mandábamos con los botones puestos, pesaría demasiado y el envío sería muy costoso, así que le quitamos los botones y los pusimos en el bolsillo...

Al fin enterramos a tu abuelo; encontramos su cadáver con lo de la mudanza, estaba en el armario desde el día en que nos ganó jugando al escondite...

Te cuento que el otro día hubo una explosión en la cocina a gas y tu padre y yo salimos disparados por el aire yendo a caer fuera de la casa; qué emoción, era la primera vez que tu padre y yo salíamos juntos en muchos años...

El médico vino a la casa y me puso un tubito de vidrio en la boca y me dijo que no la abriera por 10 minutos; tu padre ofreció comprarle el tubito...

Sobre tu padre, qué orgullo, te cuento que tiene un bonito trabajo, tiene cerca de 500 personas debajo de él. Él es quien corta la hierba en el cementerio.

Tu hermana Julia, la que se casó con su marido, parió, pero como todavía no sé de qué sexo es, no te

aprenents d'escriptors

sé decir si eres tío o tía. Si el bebé es una niña, tu hermana va a llamarla como yo. Qué raro que quiera llamar a su hija "mamá".

Tu padre le preguntó a tu hermana Pilar si estaba embarazada, ella le dijo que sí, de 5 meses ya; pero ahí tu padre le preguntó si ella estaba segura que era de ella. La Pilarcita dijo que sí, moza de hierro tu hermana Pilar, qué orgullo, de tal palo tal astilla...

Tu primo Paco se casó y resulta que le reza todas las noches a la esposa, porque es virgen...

A quien nunca hemos visto más por acá es al tío Venancio, el que murió el año pasado...

El que nos tiene preocupado es tu perro el Puky, se empeña en perseguir a los coches que están parados...

¿Recuerdas a tu amigo Clodomiro? Ya no está más en este mundo; su padre se murió hace 2 meses y pidió ser enterrado en el lago. Tu amigo murió cavando la fosa en el fondo del lago...

Muérete, tu hermano Juancho cerró el coche y dejó las llaves adentro. Tuvo que ir hasta la casa por el duplicado para poder sacarnos a todos del auto...

Bueno hijo, no te pongo mi dirección en la carta, porque no la sé. Resulta que la última familia de atlantes que vivió por aquí se llevó los números para no tener que cambiar de domicilio. Si ves a doña Remedios, dale saludos de mi parte; si no la ves, no le digas nada...

Tu madre que te quiere,
Josefa

PD. Te iba a mandar 100 pesetas, pero ya he cerrado el sobre.

Maria Falgueras-David Carreño -2n d'ESO-

segueix l'humor

Per M. Torrubiano-R. Montiel - P. Cañigueral - 2n d'ESO

¿Quién es el hombre más manso (bueno) del mundo?

R/ El hijo de Superman. ¿Por qué?

R/ Porque es supermancito.

¿Qué le regaló Batman a su mamá en el día de la madre?

R/ Pues una Bati-Dora.

¿Ustedes saben cuáles son los tres animales que debe tener una mujer en la casa? Un jaguar en el garaje, un león en la cama y un marrano que pague las cuentas.

Hay dos pulgas, están voladísimas con marihuana. Una le dice a la otra: ¡oye loca! ¿Qué onda? Tu crees que haya vida en otros perros.

Un mosquito le dice a su mamá, mamá ¿por qué contemplamos una mancha en la pared? Más respeto con tu padre.

Dos amigos hablando: - Yo tengo un loro que dice "papá y mamá". - Y yo una lata que dice "melocotón en almíbar".

mi almanaque

En Dani Argelina de 2n d'ESO també col·labora :

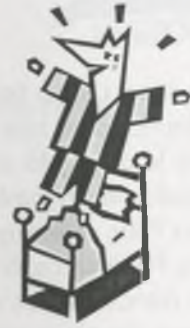
¿Cuál es el colmo de un libro?
R/ Que en otoño se le caigan las hojas.

Mamá, mamá, en la escuela me llaman despistado.
Anda niño vete a tu casa.

Era un señor que va a una tienda de mascotas y compra cien pollitos, al siguiente día vuelve a ir y compra otros cien pollitos y así lo hace todos los días durante 15 semanas, hasta que un día el dueño de la tienda le pregunta:

- ¿Oiga señor, por qué compra tantos pollitos?
- Pues no sé si los sembré mal o les puse muy poquita agua, pero todos se murieron.

La madre: niño, niño, ¿te frío un huevo?
El niño: mamá, mamá, ¿te pincho una teta?

COMERCIAL MIQUEL-VALENTÍ, SL
Pernils i embotits

Jordi Miquel Perxachs

C. Fivaller, 14 17240 LLAGOSTERA -Girona-
Tel. i Fax 972 80 50 17

SERVEI TÈCNIC I VENDA
D'ORDINADORS

PC'Serveis

C/ Àlvarez de Castro, 15
17240 LLAGOSTERA
Telèfon: 972 80 57 59
e-mail: pcserveis@infonegocio.com

Celler Can
Ramiro

C/ Comte Guifré, 1 - Tel. 83 01 63
LLAGOSTERA

Classic
CAFE

Plaça Catalunya nº 7 Tel. 972 80 56 20
LLAGOSTERA

www.classic-cafe.net

aprenents d'escriptors

Sota aquest títol fem un recull de fragments d'escrits fets a classe de llengua.

humans

Humans... sí, una sola paraula que reflecteix tantes coses, bones dolentes, diferents, originals...

La pregunta més bàsica que ens podem fer seria: què és l'ésser humà? o què són els humans? Per tal de respondre aquestes preguntes jo faig aquest escrit.

En una frase científica un humà és: "un ésser viu que pot pensar i raonar sobre els fets que passen. A més té la capacitat per fer les funcions vitals: relació, nutrició i reproducció."

Però jo hi afegiria una altra definició, o més ben dit el que en penso d'ells: són els éssers vius més preparats per la supervivència, destrueixen, mutilen i inventen per aconseguir ser més poderosos que altres espècies, això també ho fan entre ells.

Actualment els humans ens hem creat una manera de fer i de viure; per exemple, un humà neix, es passa la seva infància jugant i somiant que de gran serà astronauta, un cop arriba a l'adolescència s'adona de com n'és de dura que és la vida i es passa com a mínim quatre anys estudiant sense comptar primària; llavors, un cop acabada l'E.S.O., si vol ser algú fa batxillerat i llavors

es dedica a especialitzar-se en el que vol fer en la universitat. I llavors es considera que ja està preparat per anar volant per la vida.

I si les coses li van bé es casarà, tindrà algun fill, es jubilarà als 65 anys i morirà quan sigui l'hora.

Això és més o menys el que pot ser la nostra vida, ens pot agradar més o menys, però és això.

Ara jo pregunto: I si neixes en una zona pobra?

Perquè tot el que he dit abans era en una societat rica.

Doncs bé, simplement et passaràs la vida treballant com un desgraciat, fora que siguis un dels pocs privilegiats cracs del futbol o d'una altra cosa i puguis anar a un país ric a buscar fortuna.

I per últim imaginem un multimilionari que ho té tot, els estudis, les diversions i les seves preocupacions es redueixen a escollir quin vestit es posarà aquesta nit per anar de festa.

Per altra banda els humans ens creem les nostres maneres de fer, pensar i viure la vida.

Per altra banda aquesta petita reflexió que he fet ens ha de servir per entendre la manera que tenim de fer les coses i en les societats en què vivim.

Pau Cañiguer Batllósera – 2n A ESO

sabies que...?

PLOVIA, i vaig entrar en una carnisseria. No hi vaig pas entrar només per aixoplugar-me; la meua dona, la Paquita m'havia enviat a comprar uns filets i una mica de formatge de Roquefort per dinar. Ella sempre ha tingut molt clar allò de "la igualtat entre sexes" i el "repartiment just de les tasques domèstiques"; sí, mentre jo vaig a comprar, ella s'ho passa la mar de bé passant pantalles d'algun joc de la video-cònsola del nostre fill. I no és que estigui disconforme amb això d'anar a comprar a la carnisseria jo, i tampoc m'agrada; però tinc motius perquè, plogui, nevi o faci vent de tramuntana, hi continuï anant jo.

Com anava dient: aquell dia plovia i em va tocar anar a comprar a la carnisseria que hi ha quatre portes més avall de casa. Vaig entrant fent el típic escarafall que es fa quan s'entra a un lloc on s'hi està calentó quan a fora fa fred. Vaig saludar tímidament i vaig deixar el paraigua en un racó. Després de comprovar que com sempre hi havia cua, em vaig asseure en una cadira i vaig mirar l'hora per després poder queixar-me, amb total exactitud, de l'estona del meu temps lliure que m'havien fet perdre tot exigint un augment de personal a l'establiment. Eren dos quarts de dotze i de seguida em vaig adonar del que m'esperava fins que no em toqués a mi. Tenia davant meu la terrible congregació de les tres perles, "la crême de la crême"!, els tres màxims exponents de la xafarderia

despietada del barri. Tres dones, de noms no transcendents, i amb una mitjana d'edat fregant la seixantena passada. Tres permanents impecables, una de cada color, forjades a la perruqueria de la Marisa, una altra de bona... Tres mestresses armades amb el moneder i el cabàs, sempre amb el cap ben alt i presumint de ser les màximes enciclopèdies vivents (il·lustrades o no) dels afers més íntims i morboses de terceres persones.

Jo em distreia amb una horrible planta de plàstic descolorida, la mirava fixament amb la mirada perduda entre les fulles; mentre el destí ja escrit i les inevitables lleis de Murphy es mesclaven perquè jo, una persona honorada (almenys m'hi considero), hagués de començar a assabentar-me, en contra de la meua voluntat, del que feia la veïna d'una d'elles amb certs animals, tancada al pis. Així va començar la conversa d'aquelles tres xafarderes, de qui ja en sabia bastant però amb qui mai abans havia coincidit amb totes alhora. De la dels animals (ja em diràs com pot fer entrar un cavall i un brau per la porta del piset, la pobra dona...) van passar a en Manel, marit infidel; a la Cristina, que vesteix amb poca roba i amb poca vergonya (segons elles) i tants altres que com els ja esmentats, emplenaven la boca d'aquestes senyores que fins i tot aconseguien posar-se de tant en tant les mans el cap les unes a les altres. És curiós com, mirant-me de reüll, de tant en tant abaixaven el to de veu per un moment tot privatitzant la conversa. Però això només eren petites pauses i la difamació continuava de cares al públic present i sense massa talls ni reserves. Però el debat va acabar abans de l'hora prevista.

La carnissera encara no havia acabat de tallar el llom de l'última de les tres quan aquesta (la que esperava el llom a rodanxes) la va vessar. La va

vessar de tal manera, que mentre jo lamentava les "dotze i cinc" del meu rellotge, va deixar anar un comentari sobre la fama de perversitat que tenia en Toni, un jove d'aquell mateix carrer. Amb tanta mala sort, que en Toni resultava ser el fill i el nebot de les altres dues senyores, respectivament. Va haver-hi un moment de silenci, però només un moment. I tot seguit, va començar un ball d'insults i desqualificacions gravíssimes i totalment fora de lloc a familiars d'una i altra banda que van desembocar amb cops de cabàs i llançament de cuixes de pollastre i altres peces càrniques, fins que l'aldarull fou sufocat amb penes i treballs per les forces de l'ordre (la carnissera i jo), que les vam separar i tranquil·litzar. Van marxar esglaonadament, amb el cap ben alt, cara morruda i amb un adéu sec. Totes tres van fer el mateix.

El fet em va semblar prou divertit i finalment vaig poder comprar per dinar. Tot tornant cap a casa hi anava pensant; pensava en aquelles tres dones i en el perill que representava un barri tan xafarder per a mi. No volia de cap de les maneres ni vull, ara mateix que hi reflexiono, que mai la meua dona es torni com elles. Seria repugnant i horrorós. I qualsevol podria pensar que no vull que la meua dona vagi a comprar per no coincidir amb aquests personatges i es torni com ells. I que aquest sigui el motiu pel qual sempre hi vaig jo a fer la compra. En realitat, no crec que el contacte amb aquesta gent la influís gaire a ella com a persona. Però no em convé que la Paquita s'adoni algun dia del que faig tots els matins quan es pensa que sóc a treballar. I és que m'ho passo tan bé amb la Claudia, el brau i el cavall...!

Xevi Casas - 2n BTX

**PEIXATERIA
PLANA**

PEIX FRESC DE PALAMÓS
CONGELATS

Cristófol Colom, 7 - Tel. 972 830258 - 972 805195
LLAGOSTERA

Restaurant / Bar

**CAL
DEGOLLAT**

Cuina casolana
Servei de carta i menú

C/ Sant Feliu, 55 LLAGOSTERA 17240 Girona
Telf: 972 83 11 25 / 972 83 01 29

la costa brava

Acollidora i amb una lleugera tranquil·litat provocada pel silenci del mar; quieta, com esperant el primer devorador de platges, que des de primeríssima hora del matí estableix territoris damunt la sorra humida i salada, per dur a terme una terrible guerra campal entre famílies que en aquell moment el seu únic alè es conservar el seu molt estimat tresor. Els nens construeixen monumentals castells que ni amb la millor arquitectura es podrien realitzar. Deixant enrera el dia, pilots de sorra esgavellada, fruit de la fulminadora matança que la mainada fa amb els seus propis castells, per evitar que cap altre impostor regni damunt de llurs torres, s'alcen victorioses retallant així la silueta del mar. Darrera, el sol i el mar, barricades d'atzavares, pins pelats i poc arrelats; després d'un mar etern d'aigües impures, gran oceà de llargs i punxeguts fils d'or torrat. Un càlid i acollidor vent de mestral bufa i

ensopeix els sentiments; a inspiració com de les muses regna amb serenitat, i ella gloriosa és la jardinera de tals obres, que per poc o molt perduraran sempre en els nostres records més profunds. Procura així que la història de tal lloc quedi en mans d'un poeta, escriptor, filòsof o tan sols escrit damunt la sorra.

Aleix Gainza Guerrero 4t. B

química bajo el sol

En mis gloriosos años de estudiante en el instituto, tuve un profesor de Química que cada curso, al llegar la primavera, dedicaba una clase entera a contarnos cuáles eran las causas de nuestro incontrolable apetito sexual. Según él, el motivo era una serie de cambios que, para entenderlos, se hacía necesaria una compleja explicación de lo que son y dejan de ser las moléculas, los átomos y sus inseparables electrones, protones y neutrones. Con la tontería, el chaval conseguía, de esta manera, tenernos bien calladitos y sin mover el culo de la silla.

Ahora se acerca el verano. Con el calor, las partículas subatómicas aceleran su velocidad y, consecuentemente nosotros... ¡caminamos más deprisa también! Por ese motivo he llegado, después de muchas horas de trabajo, a una compleja conclusión: la mayor velocidad de nuestras patas, ¡es sin duda la razón! ¿La razón de qué?, os preguntaréis. Pues mujeres, de que nos alcancemos

a todas horas: ¡los chicos a las chicas, las chicas a los chicos! Sí..., es cierto que en algunos casos concretos la cosa no funciona de esta manera, pero ustedes saben que la química tiene, como toda materia, ciertas partes difíciles de entender. A veces el átomo de hidrógeno prefiere unirse a otro átomo de hidrógeno en vez de hacerlo con cualquier otro elemento. Ya me entienden, que a veces cargas positivas desean unirse a cargas positivas, al igual que cargas negativas prefieren hacerlo con cargas negativas. La vida, la química, son mundos plurales donde todo puede suceder.

Una de las actividades más practicadas en los meses de junio, julio y agosto, es el *beaching*, que consiste en pasarse el día en la playa. A veces hay quien se lo toma como una competición y se empeña en no abandonar la arena o el agua (esto depende de si se trata de un *quemao* o un *chalo*, ya hablaremos de ellos más adelante) hasta el punto que no puede resistir más el dolor que siente en su espalda y se dirige al ambulatorio con una quemadura de primer o segundo grado en el setenta

por ciento del cuerpo. La gente que cae en este tipo de errores acostumbra a ser muy egoísta, porque creen que el Sol es todo para ellos. Serán idiotas... Como os decía, podemos distinguir dos clases de personajes en la playa: los *quemados*, que son aquellos que se pasan todo el rato estirados en la toalla, exhibiendo su cuerpo Danone mientras fingen una lectura de los libros *Soldados de Salamina* (los hombres) o *Las mujeres que hay en mí* (las señoras); mientras que los *xalaos* no salen del agua ni cuando ven un tiburón. Entre unos y otros, no hace falta decirlo, siempre ha existido una fuerte incompreensión.

La playa es, a mi entender, un lugar demasiado olvidado para los sociólogos a la hora de realizar estudios. Podríamos hablar de las modas de vestimenta, que consisten en, cada año, llevar menos gramos de ropa encima. Por ejemplo: unos años atrás, ver una chica con tanga era un pecado mortal. Verla ahora, es una suerte y un placer. Los chicos, por su parte, cada vez están más de acuerdo con el modo de vestir de las mujeres. Aunque este es otro tema, a veces la situación llega más allá de lo previsto y algunos "machos" se atreven a llevar prendas muy similares a las de las "hembras". De momento ya llevamos pantalones acampanados y camisas ceñidas, quién sabe si terminaremos vistiendo sostenes también...

Otro aspecto interesante es la contaminación. El mar es, en principio, un lugar de descanso, un sitio para olvidar los problemas laborales y vivir la naturaleza. Los principios, sin embargo, fallan a menudo. Cada vez es más normal encontrarse bolsas de plástico flotando encima del agua, colillas de cigarro, compresas, incluso algún fragmento de excrementos humanos haciendo submarinismo a nuestro alrededor. Las causas de este problema también tienen una explicación química, aunque prefiero que cada uno reflexione por su cuenta y saque sus propias conclusiones. Hagamos diez segundos de silencio para los pecillos muertos merced a nuestra "controlada" emisión de residuos al mar. Permitidme que yo mismo dé las señales de inicio y final: PIP..... PIP.

Después de este acto de sinceridad y de solidaridad con nuestros amigos bañistas y nadadores varios, hablemos de las familias que se

llevan media casa a la playa. Suelen ser gente grande, gorda, quiero decir. Llevan una o dos maletas gigantes a cada mano y, cuando llegan, las abren una por una y van sacando todo lo que han traído: los paraguas, cinco o veinte tubos de crema solar, la radio, el nuevo disco de Sergio Dalma, el despertador por si alguien se duerme, el tablero de ajedrez para momentos de máximo aburrimiento, las revistas del corazón, los bocadillos de queso y jamón, las cervezas, unos cuantos *actimel* para recuperar energías, las gafas de sol, etc. Su iniciativa me parecería muy bien si no fuera porque, muchas veces, esa es la gente que lanza las bolsas de plástico al agua, el papel de aluminio... Si no es así y se comportan como caballeros, nada que objetar por mi parte.

Me fijo en los adolescentes varones y veo que sus miradas buscan desesperadamente alguna mujer desprovista de la parte superior de su bikini. Mueven la cabeza de lado a lado y, de repente, encuentran lo pretendido. Examinan el "objeto" disimulando, procurando que sus madres, que se encuentran estiradas en la toalla del lado, no les vean las intenciones. Después de controlar los movimientos de aquella joven (o no tan joven) atrevida, los chicos sienten la necesidad de tumbarse cara abajo. El ojo se mantiene donde estaba, pero que nadie le pida ahora que se levante. Son cosas de la edad...

Queridos y queridas, hemos hablado de tangas, de pechos al aire libre, de la guerra entre los peces y la porquería, de lo que nos permite hacer la química, ... de todo un poco. Ya para terminar, dejadme que os desee mucha química también en vuestras vidas, muchos tangas y muchos pechos al aire libre por ver y por disfrutar. ¡Viva el verano y viva el calor!

(Estas líneas locas son el resultado de un ejercicio de clase que propuso nuestra profesora de castellano. Podíamos escoger entre una conversa telefónica, un monólogo interior, etc. Mi escrito es un monólogo "a seques", que diríamos los catalanes. Espero que más de un chico o chica se vea identificado con algunas de mis ideas.)

Edu Comas Blanch - 1r BXT

es bueno estar enamorado

Las cosas duelen, sobretodo si te las dice la persona de la que crees que estas enamorada.

Mi historia, a lo mejor es un clásico en el tema del amor del desamor, pero para mí es la primera vez, ojalá hubiese sido mejor, pero no, tuvo que ser un desamor.

¿Utilizada? Puede que si, o puede que no, desde el punto de vista de mis amigos si, desde mi punto de vista no, la diferencia recae en el hecho de que soy yo la persona enamorada y no ellos.

¿Mi teoría? Que cuando estas enamorada de alguien, a ese alguien no le encuentras defectos, le puedes encontrar virtudes mejores o peores, pero ¿defectos? No defectos no.

¿La persona de la que creo que estuve enamorada? Una persona efímera, una persona la cual es libre, es un pájaro sin dueño, vuela en libertad, ¿pero eso es bueno? Para mi no, pues no la puede tener cerca, todo la cerca que me gustaría.

¿Mi decepción? No me pertenece, no soy dueño de su corazón, su corazón pertenece a otro ser, otro ser efímero, yo querría quitarle también mi corazón a ese ser, pero no puedo, yo no soy la que actúa mi corazón, no lo puedo controlar.

¿Mi estado? Depresión total, mi estado es nefasto, mis lágrimas son interminable, pero no las lagrimas de mis ojos, no, sino las lagrimas de mi corazón. No quiero salir de esta habitación, pensando que si salgo será mi rendición.

¿Que hago? Las palabras suicidio, desaparición, han pasado por mi cabeza, una dos, o cincuenta, mil veces. Tengo dos caminos, no levantar cabeza o levantarla pese a mi mal estado, pensar en ti o pensar en la gente que también te quiere.

¿Mi conclusión? Un amor, un amor fallido, un amor tormentoso, un amor efímero, un amor no correspondido, un amor...

Siempre me rondará por la cabeza si se lo tuviese que haber dicho claramente, lo que sentía. Pero creo sinceramente que con mi mirada se lo dije millones de veces, mis ojos se lo decían se lo decían a gritos, se lo chillaban, mis ojos, ojos enamorados, ojos ilusionados y también ojos decepcionados.

Ahora me pregunto una cosa, ¿volverá a salir el sol en este desierto de pena en el cual vivo?

No lo entiendo, jamás pensé querer a una persona así, a lo mejor porque jamás pensé enamorarme, o jamás pensé tener necesidad de alguna persona.

Pero es igual, es mejor dejar pasar el tiempo, que al fin y al cabo es el juez, el que dice si son así las cosas o no.

Como a mí me enseñaron desde pequeña, no te preocupes porqué si un problema no tiene solución, no se solucionará por más que te preocupes, y si el problema tiene solución con el tiempo se solucionará.

¿Pero también se solucionan los problemas del amor?

Judith Mercado – 3r ESO

RAMONET
LLOVERAS
ASSEGURANCES

Joan Maragall. 30
17240 Llagostera
tel. 972 831 819
fax. 972 831 804

Camprodon. 16
17240 Llagostera
tel. 972 830 040
fax. 972 805 539

TABACS
MONTSE PLENSE SENDRA

C. Camprodon, 10
Tel 972 83 05 28
17.240 LLAGOSTERA (Girona)

crèdits de síntesi

Durant el curs 2002/03 a l'IES Llagostera s'han fet els Crèdits de Síntesi que realitzen els alumnes de 1r a 4t d'ESO. Els alumnes de primer –els més joves del centre– ens fan arribar les seves experiències i fotografies. Coneguem-les!

el carrilet: un tren desaparegut

Pol Bordàs – 1r A ESO

Els de primer, només arribar a l'institut, vam estrenar un Crèdit de Síntesi nou, ja que era el primer any que es feia.

El crèdit es deia: *El carrilet, un tren desaparegut* i com us podeu imaginar anava sobre l'antic mitjà de transport, ara només recordat en les ments dels més grans.

Constava de moltes activitats i una sortida important a Sant Feliu de Guixols per a visitar la màquina que hi ha al passeig i el col·legi d'Infantil i Primària de l'Estació – així s'anomena – que

està ubicat en l'antiga estació del tren petit, de la qual es conserva una part que ha estat habilitada per a tallers.

Després a dinar a La Font Picant vam seguir el recorregut del tren.

El dia abans havíem anat a fer l'esbarjo a la que fora estació de Llagostera.

Ens ha agradat, tant perquè fèiem activitats diferents a les de la resta del curs, perquè com hem pogut veure com era la vida a l'època del carrilet i com n'era d'important aquest carismàtic

trenet mort sota l'allau de vehicles privats: els cotxes.

Hem sentit les experiències de molta gent que va viure el carrilet com una part d'ella mateixa i que els hagués agradat que hi continués havent aquest tren.

Però ara només en queden algunes màquines i el camí per on passava i tots el podem recórrer pel carril bici.

Aquí teniu una mostra de fotografies que recullen alguna de les activitats d'aquesta interessant setmana de Crèdit. Gaudiu-ne!

enquesta: *en síntesi* «el carrilet» el tren petit

Els alumnes de 1r d'ESO vam realitzar la següent enquesta per completar el nostre crèdit de Síntesi. Així responen els llagosterencs:

- 1 Havia utilitzat alguna vegada el Carrilet?
- 2 Quin trajecte feia normalment?
- 3 Com recorda el Carrilet?
- 4 Hi havia vagons de 1^a i 2ª classe?
- 5 Com eren els vagons?
- 6 Quin era el preu del bitllet?
- 7 Quants anys tenia quan feia servir aquest tren petit?

1.- Tots els entrevistats van contestar que sí, que hi havien anat moltes vegades.

2.- Els trajectes més comuns eren:

- Llagostera – Girona (per anar al metge).
- Llagostera – Cassà (per anar a visitar algú).
- Llagostera – Sant Feliu de Guíxols (per anar a les fires o a la platja).
- Llagostera – Sagaró (per anar a la platja).

3.- Gens còmode perquè tenia seients de fusta, però petit i divertit. M'agradava molt el xuc – xuc que feia, ens va contestar una iaia. Anava molt a poc a poc, però tot i això ens l'estimàvem. Tenia un tub al terra dels vagons que a l'hivern anava molt bé per escalfar els peus.

4.- Diuen que sí, però l'única diferència que hi trobàvem era la posició dels bancs. Normalment tothom anava en 2ª classe.

5.- Els vagons eren de fusta, molt incòmodes i al terra hi havia un tub que servia per escalfar els peus a l'hivern.

6.- La persona que ens va semblar més fiable ens va respondre ràpidament 1 pesseta amb 10 o 20 cèntims. D'altres després de pensar-ho molt deien 3 ptes.

7.- La majoria de les persones entrevistades ens van dir que tenien entre 7 i 15 anys. Altres van contestar de 13-15; de 30-40...

Natàlia Malagón, Ramon Fernández, Irina Masferrer, Mohamed Bukabús, Cristina García

Després el sr. Martí Gispert de 77 anys, la sra. Carme Téllez de 45 anys, la sra. María Malagón de 70 anys, la sra. Dolores Rodríguez de 46 anys, la sra. Mercè Cateure de 67 anys, el Sr. Ramón Soler de 56 anys, la Sra. Antonia Malagón de 58 anys també van respondre a les preguntes que els van fer l'Aleix Rodríguez, la Sara Gutiérrez, en Joan Pérez, la Mònica Raurich i en Mohamed Fahchouc afegint-hi alguna anècdota nova:

-Per entrar a Girona, si portaves càrrega, havies de pagar un duro "burots". Quan pagaves et posaven una cinta de color a la bici per poder controlar el pagament. Si no pagaves i et trobaven havies de pagar el doble.

-El Sr. Gispert ens explica que un dia ell portava pollastres en una bossa i com no sabia allò dels "burots" va haver de pagar una multa de 2 duros (10 pessetes).

I ara els toca als Srs. Vicens Boadella, Josep Esteve i a la Sra. Conxita Fa.

- Va conèixer el Carrilet?

Vicens: Sí

Josep: Sí

Conxita: Sí

- Per a què el feia servir?

Vicens: Per anar de Girona a Sant Feliu per portar llenya i bestiar i de vegades per anar a la platja.

Josep: Per anar a Girona.

Conxita: Per anar a Girona, a la Font Picant.

- Li feia gràcia anar-hi?

Vicens: Sí

Josep: Sí

Conxita: Sí

- Hi anava sovint?

Vicens: Sí, sempre que havia d'anar a Girona, a Platja d'Aro o a Sant Feliu.

Josep: Sí

Conxita: Sí perquè no teníem res més.

- Havia baixat alguna vegada del tren en marxa?

Vicens: No

Josep: No

Conxita: No

- Li va fer pena que parés de funcionar?

Vicens: És clar

Josep: Sí

Conxita: Molta pena

Moltes Gràcies per contestar a les nostres preguntes.

Josep M. Torrent, Arnau Barceló, Vanessa Molina, Yasmina Belhaj, Talat Alí

el tren petit 1887 - 1956

Venda i reparació de
**MOTOS - BICICLETES
i ACCESSORIS**

**motos
jorna - 7**

Jordi Rusiñol

Passeig Romeu, 13
Tel. 83 08 12
LLAGOSTERA

**Composicions florals
Rams de núvia - Ceràmiques
Servei a domicili**

mercè rodoreda

Mercè Rodoreda és un dels autors catalans més valorats, i fins i tot més llegits i estudiats en diverses etapes de l'ensenyament, sobretot en l'ensenyament secundari. Normalment se n'estudien algunes novel·les i alguns contes aïllats, i mai la poesia i el teatre. Més desconeguda encara que la poesia i el teatre és l'obra pictòrica de l'escriptora.

Mercè Rodoreda i Gurgú va nèixer al barri de Sant Gervasi a Barcelona el 10 d'octubre de 1908 i va morir a Girona el 13 d'abril de 1983. Les seves restes reposen a Romanyà de la Selva.

auca de mercè rodoreda (1908-1983) novel·lista especial, catalana universal.

1. Al raval de Sant Gervasi, com qui diu en un oasi,	11. D'aquesta etapa precoç n'ha salvat un llibre o dos.	21. Pinta teles seguint Klee i escriu contes a desdir.
2. En una casa amb jardí la Mercè, al món va venir.	12. El millor de tots, <i>Aloma</i> , on no sobra ni una coma.	22. Fets a base de tristesa, poesia i senzillesa.
3. L'avi Pere li inculcà un amor patri a vessar.	13. S'hi retrata i mitifica la seva vida, una mica.	23. I un estil entenedor que fa dir-se: Sí, senyor!
4. I l'estima per les flors. que envoltaven el seu clos.	14. És un llibre dels més bells que obtingué el premi Creixells	24. <i>Vint-i-dos contes</i> , serà premi Víctor Català.
5. Com que té l'avi malalt, ella, a l'escola, fa el salt.	15. Ve la guerra, ve l'exili i el canvi de domicili.	25. I comença la carrera, amb novel·les de primera:
6. Solitària, autodidacta, va tornant-se amb aquest tracte.	16. Al castell de Rossy-en Brie l'amor hi torna a florir.	26. <i>La Plaça del Diamant</i> Quina novel·la més gran!
7. Fa com l'Emma Bovary, mai no para de llegir.	17. Al costat de l'Obiols que la cuida a cor què vols.	27. És urbana, catalana. És la història d'una nana.
8. Va i es casa el vint-i-vuit, amb un oncle un xic cap buit.	18. Fuig dels nazis. Va a Bordeus com fan altres europeus.	28. La Natàlia o Colometa, que és la seva silueta.
9. Que no era un príncep blau, li fa un fill i adéu-siau!	19. En successius Jocs Florals guanya tres flors naturals.	29. Que primer va de bracet dels capricis d'en Quimet.
10. Amb <i>Sóc una dona honrada?</i> inicia l'escalada.	20. A Ginebra troba un pis, després de viure a París.	30. El destí la deixa sola i al final amb un crit vola.

31. Guanya el Sant Jordi i el Llull pel que escriu en cada full.

32. *Jardí vora al mar*, per fi, també acaba per sortir.

33. I el recull de la *Cristina i altres contes*, de propina.

34. Desig de superació amb el mite i la ficció.

35. Se'n va l'any setanta-dos, de Ginebra, lloc xamós.

36. I s'instal·la a Romanyà on fa de bon pasturar.

37. Hi escriu *Mirall trencat*, d'una gran complexitat.

38. Que és la història d'una saga que amb el pas del temps s'apaga.

39. L'any vuitanta, és de rigor que rebí el Premi d'Honor.

40. Ella en té setanta-dos i fa *Viatges i flors*.

41. Surt del cine, s'hi aferra i fa *Quanta, quanta guerra...*

42. *La mort i la primavera* és la seva obra darrera.

43. Començada de temps ha, com la vida. Qui lo sa?

44. Són retrats, contes o faules? Les novel·les són paraules.

45. A Girona perdé el fil el dia tretze d'abril

46. Era l'any vuitanta-tres d'un dia pesat i espès

47. L'endemà, dia de dol, tot ho transformava el sol.

48. Al poblet de Romanyà la dugueren a enterrar.

CARNS I EMBOTITS

ELABORACIÓ PRÒPIA

GASCONS

C/ Migdia, 21 - Tel. 972 83 01 54
LLAGOSTERA

19 Maig 1940 - 19 Maig 2000

PAQUITA MONTIEL

C/. LA COMA, 1
TEL: 972-83 06 38

FLECA
MONTIEL

17240 LLAGOSTERA
(GIRONA)

INSTAL·LACIONS

Rufi
Restrudis s.l.

CALEFACCIÓ • AIGUA • LLUM • CLIMATITZACIÓ

Gestrònica
TV-VIDEO-HIFI-ANTENES SAT

C/ Jaume I, 12 - 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 80 50 91 - 972 83 11 76
Fax 972 80 53 07

Decoración en
chocolate

Jordi Buhigas Casadevall
Gerente - Director Técnico

exalumnes

Ens fa molta il·lusió estrenar aquestes noves pàgines destinades al nostres exalumnes. Tots aquells nois i noies que han passat per l'IES Llagostera i que avui segueixen estudiant o ja participen en el món del treball. Per tots ells Traca, la revista de l'institut de Llagostera, els obre les seves pàgines perquè ens expliquin quelcom i per sentir-los molt a prop.

La Lara Turon i en Borja García actualment són estudiants de segon de batxillerat a l'IES Vicens Vives de Girona. Van marxar de Llagostera perquè volien estudiar el batxillerat internacional a Girona.

Fa poc – en plena guerra de l'Irak – eren al Canadà en un intercanvi organitzat per l'IES Vicens Vives i un centre canadenc.

Avui ens fan arribar la seva col·laboració a la revista TRACA. Gràcies, amics!

metàfora de la vida

Ja fa temps que sóc aquí, és més, no recordo haver estat en cap altre lloc, la monotonia m'ha fet perdre la memòria suposo.

Sóc en una habitació molt fosca, d'un negre nit que no em permet ni tan sols veure'm a mi mateix. No CONEC a ningú, ni tan sols a mi, em trobo aquí tancat, esperant per desfer-me algun dia de la soledat, sentir un soroll, ja fa temps que he deixat de parlar, o encara que sigui ni tan sols sentir una olor, qualsevol cosa mentre em distregui per uns segons, un instant. Passo les hores assegut en una cantonada de l'habitació mirant, contemplant, observant i sense perdre mai de vista aquella esclatxa... És una esclatxa de llum que em té enamorat, hipnotitzat... Què amagarà més enllà? El millor moment del dia és quan imagino d'on ve i què pot amagar. No paro de dibuixar inútils

conclusions que em mantenen distret i així passo el temps, desitjant veure algun dia més enllà de l'esclatxa. Em preocupo de tal manera per aquest raig de llum que ni tan sols la soledat em suposa un problema, ni la foscor, si saber on sóc.

Avui després de donar-li moltes voltes, he decidit apropar-m'hi. Recolzo les mans a la paret i em poso de puntetes per mirar a través de la meua apreciada esclatxa. Noto una superfície irregular sota el palmell i, espantat, començo a resseguir aquella forma estranya. M'allunyo i, sols llavors, m'adono que tocava el marc d'una porta, negra, però que s'entreveu gràcies a la llum que entra per l'esclatxa. M'apropo de nou a la porta i, sense cap mena de dificultat, l'obro. A l'altra banda tot és clar.

Així és la vida, l'obsessió pel que creus que et donarà la felicitat pot ser que t'eclipsi el que vertaderament ho és, el conjunt del tot.

Lara Turon

 Agrupació

Som especialistes en electrodomèstics

Carrer Camprodón, 11 - Tel. 972-83.04.77
LLAGOSTERA (GIRONA)

Foto Kim

Reportatges
 Fotos d'Estudi
 Material Fotogràfic

Carrer Comte Guifré, 8
 17240 Llagostera

Telf. i Fax: 972-83.02.04

article-crònica

20 anys de la mort de mercè rodoreda

Enguany commemorarem el vintè aniversari de la mort de Mercè Rodoreda, una de les grans escriptores del segle XX, no només a casa nostra, sinó també arreu, car és l'escriptora catalana traduïda a més llengües. Per tal de recordar aquest aniversari, l'Institut de Llengua i Cultura Catalanes de la Universitat de Girona, juntament amb la Fundació Mercè Rodoreda i l'Ajuntament de Santa Cristina d'Aro, institucions dels tres punts de la geografia catalana claus en la vida de Rodoreda, van organitzar la "Setmana Mercè Rodoreda", que es va celebrar entre els dies 7 i 13 d'abril. Hom va fer coincidir el dia precís de la seva mort, el 13 d'abril, amb l'acte final de la commemoració. Dins la setmana que es va dedicar a l'escriptora, a la Llibreria 22 de Girona es va presentar un llibre de poemes de Rodoreda, aparegut pòstumament, i editat a cura del filòleg Abraham Mohino. *Agonia de llum* és el títol del recull, precedit d'un estudi introductor i clos amb l'edició de les cartes que el poeta Josep Carner i Mercè Rodoreda es van escriure entre els anys 1939 i 1953, just durant el temps de creació dels poemes i on es pot veure tot el procés de redacció de Rodoreda i els comentaris i correccions que hi féu a Carner. El segon acte de la setmana va ser la lectura musicada d'una selecció de fragments de la novel·la *La mort i la primavera*, publicada poc després de la mort de l'autora i que havia restat inacabada. La lectura a càrrec de Josep Hernández Treserras amb acompanyament al piano de Rafel Plana es va dur a terme al Centre Cultural La Mercè de Girona. Tanmateix, l'acte central de la setmana va ser el simposi Vint anys d'estudis rodoredians, que es va celebrar a la Sala de Graus de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona i on es van revisar els estudis que s'havien dut a terme d'ençà de la mort de Mercè Rodoreda l'any 1983 fins avui. Així, especialistes en l'obra rodorediana van recopilar vint anys d'estudis: "Sobre la narrativa", a càrrec de Margarida Casacuberta (Universitat de Girona); "Sobre la poesia", a càrrec de Marina Gustà (Universitat de Barcelona); "Sobre la pintura", a càrrec de Carme Arnau; "Sobre el teatre", a càrrec de Francesc Foguet, "Sobre les versions televisives", a cura de Josep M. Benet i Jornet, adaptador de *Mirall trencat*, com a sèrie de televisió; "Sobre els temes i els símbols", a cura de

Maria Campillo (Universitat Autònoma de Barcelona); "Sobre l'epistolari i la biografia", a càrrec d'Anna Maria Saludes (Universitat de Florència) i finalment sobre "La Fundació Mercè Rodoreda", a càrrec de Joaquim Molas (Universitat de Barcelona) i comissionat de l'Institut d'Estudis Catalans a la fundació. Durant el cap de setmana els actes es van traslladar a Santa Cristina d'Aro i a Romanyà de la Selva, municipi on l'escriptora va viure els darrers onze anys de la seva vida i on és enterrada dins el petit cementiri prop del dolmen. A la Sala d'exposicions de La Caixa de Santa Cristina d'Aro el dissabte 12 d'abril, Mariàngela Vilallonga (Universitat de Girona) va pronunciar la conferència "Rodoreda i Romanyà".

Finalment el diumenge 13 d'abril, Dia del Ram, es va celebrar una Lectura ininterrompuda de textos de Mercè Rodoreda a la Plaça de l'església de Romanyà de la Selva, de les 10 h. del matí fins a les 20 h. del vespre. Quasi dues-centes persones van llegir, ininterrompudament, fragments de l'obra de Rodoreda. Estudiants, poetes, pintors, polítics, actors, professors, units tots per l'admiració devers Mercè Rodoreda, van pujar fins a Romanyà a fi de contribuir a recordar l'escriptora i la seva obra, vint anys després de la seva mort. Rodoreda va ser llegida en català, és clar, però també en unes quantes de les llengües a les quals havia estat traduïda: romanès, italià, francès, anglès, danès, alemany, portuguès. S'hi van llegir fragments de totes les obres, però el fil conductor de la jornada va ser la novel·la *Quanta, quanta guerra...*, escrita sencera a Romanyà de la Selva, amb la qual cosa els organitzadors aportaven el seu particular "No a la guerra". El motiu per recordar Rodoreda enguany han estat els vint anys de la seva mort, però realment el que ha de comptar sempre és que no oblidem Rodoreda, puix ella forma part indissociable de la nostra cultura i de la nostra història. I l'any 2008, any del centenari del seu naixement i del vint-i-cinquè aniversari de la seva mort, tornarà a ser un bon moment per recordar encara més la seva obra. La qüestió és no oblidar, car quan oblidem és quan perdem tots els nostres tresors culturals i d'identitat nacional. No oblidem ni avui, ni mai, atès que és el nostre patrimoni. Com deia Mercè Rodoreda l'any 1976 en una entrevista que li van fer: «El que considero vital de la nostra cultura són els fonaments. I els fonaments són la llengua. Mai no em cansaré de repetir-ho. [...] La llengua és l'ànima d'un país i mereix moltes atencions.»

Borja García Vilallonga

teatre

«Dissabte, diumenge i dilluns»

SALA GRAN del TNC una comèdia d'EDUARDO DE FILIPPO dirigida per SERGI BELBEL

"A Dissabte, diumenge i dilluns, s'hi troba un ferment contestatari, és una anticipació de l'arribada del divorci a Itàlia. És una barreja aparent de relacions fingidament cordials en el si d'una família en què conviuen els representants de tres generacions: avis, fills i néts. Però, darrere l'amable façana, es percep un advertiment a totes les parelles malavingudes: expliqueu-vos, aclariu els dubtes i tot allò que us turmenta. I, al final de la comèdia, no hi haurà ningú que no entengui que només l'Amor pot mantenir juntes dues persones: i no evidentment el matrimoni, i encara menys els fills."

Eduardo De Filippo a S. Lori: "Intrevista con il grande autore-attore napoletano"
Roma (7-V-1969).

Dissabte: a casa dels Priore, mentre Rosa prepara el ragoût per al gran dinar familiar de l'endemà, descobrim que la relació amb el seu marit no va prou bé.

Diumenge: durant el dinar, esclata el conflicte, accentuat per l'actitud d'automarginació de l'avi i la presència d'uns veïns potser massa afectuosos.

Dilluns: la parella decideix parlar-se amb el cor a la mà per aclarir les sospites mútues i comprovar si encara s'estimen.

no hi vam anar ni dissabte, ni diumenge, ni dilluns

estel mallorquí

Així, el dia 10 desembre de l'any passat, un dimarts de l'any 2002, els alumnes de quart d'ESO i els de segon de batxillerat de l'IES Llagostera, vam anar al Teatre Nacional de Catalunya. Vam sortir de l'institut havent dinat i, quan vam arribar a Barcelona, vam tenir temps de fer un mos abans d'entrar en un llarg quadre. L'obra es representava a la Sala Gran del teatre, on majoritàriament vam estar acompanyats d'un públic jove.

Un cop apagats els llums de la sala del teatre, va ser l'hora d'entrar en el món de la realitat. Una realitat en la qual es reflectia la hipocresia que mostrem moltes vegades els humans per aferrar i/o soterrar els nostres sentiments més autèntics i intensos, que sentim, i no volem creure, envers

els altres. Ens van demostrar que un petit malentès pot desencadenar un llarg patiment, acompanyat normalment d'altres pensaments amb males ambicions, i alliberar-ne de pitjors, com la gelosia i l'egoisme.

aleix gainza

Eduardo Filippo ens mostra la vida quotidiana d'una particular família de Nàpols, en una obra de teatre anomenada Dissabte, diumenge i dilluns. L'obra consta de tres parts, cadascuna representa un dia.

Sergi Belbel ens mostra l'obra convertida en metateatre, és a dir, que no només es veu l'escena sinó també la reescena; per tant dóna la sensació que es representa la representació de l'obra de teatre.

sara pardo

L'escenografia era esplèndida, i el decorat excel·lent. Era magnífic, fabulós, molt ben trobat, el millor que he vist mai. Típic de l'època, el terra de la cuina semblava real, els empaperats ideals, els aparells, els objectes... Semblava que haguessin traslladat una casa dels anys 50 al teatre!

Opino que de l'obra n'hauríem de prendre una "llicó" que és la següent: la necessitat de parlar i de comunicar-se, de sincerar-se..., per tal de resoldre problemes de tota mena, gairebé. Això no solament ho podem aplicar dins el camp de la vida de parella, sinó també dins la família.

En definitiva, el dimarts 10 de desembre vaig anar al teatre nacional a veure una llarga i a la vegada, bona obra d'Eduardo de

Filippo, dirigida per Sergi Bebel, on tots els elements estaven conjugats de manera exemplar. L'argument tot i que no era molt original, és poc freqüent en el món del teatre. L'obra estava interpretada per actors coneguts dins el teatre i el món televisiu. Gràcies a la seva imponent interpretació i al magnífic repartiment, els personatges semblaven reals i arribaven a l'espectador. Concluc afirmant que *Dissabte, diumenge i dilluns* és una molt bona obra, però a mi personalment se'm va fer una mica llarga en algun moment.

sandra bagudanch

Dissabte, diumenge i dilluns és una obra d'Eduardo de Filippo ambientada al final dels anys cinquanta, en plena remuntada de la crisi econòmica de la postguerra. Aquesta obra ens presenta una família de petitburgesos napolitans, anomenada Priore. Els caps d'aquesta família de botiguers són Peppino Priore i la seva dona Rosa, els quals estan passant per una crisi de parella.

La història es desenvolupa en tres dies: el dissabte, esbrinen que el matrimoni entre la Rosa i el seu marit no travessa el seu millor moment; el diumenge, en el transcurs del típic dinar familiar dels diumenges, esclata el conflicte; i el dilluns arriba el desenllaç, amb una reconciliació.

En aquesta obra hi surten diferents temes: l'harmonia familiar, la manca de comunicació, l'amor pel teatre,

l'educació dels fills, l'inici a la lectura, la hipocresia en la relació dels veïns, l'esclavatge de les dones a la cuina, l'actitud de gelosia dels senyor Priore, la falta de sinceritat i de confiança, la necessitat de parlar i comunicar-se per superar les crisis matrimonials... En definitiva, un seguit de temes que en una família d'aquell temps, i fins i tot d'ara, hi són presents.

pau turón

L'obra *Dissabte, diumenge i dilluns* és una de les obres de teatre més bones que he vist fins ara.

Per començar s'ha de remarcar la presència de diversos actors catalans de primera línia, com Jordi Bosch, Mercè Sampietro, Anna M. Barbany, Quim Gutiérrez, Jordi Banacolocha... I, com es podia esperar, els actors van actuar genialment ficant-se molt bé en el seu paper, i les seves actuacions van ser veritables obres mestres.

Per continuar, l'ambientació era perfecta i molt aconseguida.

Encara que l'obra era força llarga, unes tres hores en total, la seva amenitat feia que el temps passés volant i que no t'adonessis de quant durava. Per acabar, cal dir que el tema està molt ben triat, ja que parla d'una gran veritat: que l'amor és l'única cosa que pot fer aguantar un matrimoni, i que cal parlar per solucionar els problemes.

joel cañigueral

Sens dubte una de les millors obres de teatre que he vist, i que et fa reflexionar, a vegades, en certs detalls de la vida que no es tenen en compte i que són, en definitiva, importants a tractar com, per exemple, que des que va deixar de posar-li la camisa plegada i prèviament planxada sobre el llit, ja va començar a sospitar que no estava per ell i li semblava que ja no l'estimava tant com abans.

núria parera

Per part meua, trobo que en aquesta obra es tracten fets que poden ocórrer a qualsevol parella i família, i ensenya quina és la millor manera d'arreglar-ho tot i superar-ho, amb una mica de bon humor i bona voluntat. Crec que els personatges tenen raó al defensar-se: és normal que l'home estigui una mica gelós del seu veí; a més, es nota que la Rosa té raó al sentir una certa gelosia cap a la dona que li feia més bona la pasta al seu marit que no pas ella mateixa.

Construcció de piscines

Servei tècnic i manteniment
Productes químics i tractament d'aigües
Descalcificadors
Jacuzzis construïts a mida
Pistes poliesportives

17240 LLAGOSTERA - Pau, 6
Tel i Fax: 80 57 08

TEJIDOS

Angel Hernández Hernández

Especialidad en ropa para el hogar, camisas y pantalones

Tienda: C/Camprodon, 2 (frente gasolinera) 17240 LLAGOSTERA
Part: C/ Mas Sec, 59 - Tel (972) 83 08 93 (Girona)

Centre Estètica

Mª Assumpció Llobet

C/ Almogàvers, 22
17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 83 01 47

Taller

Brugulat

Alfa Romeo **FIAT** LANCIA

C/ Camprodon 27 i 29 17240 LLAGOSTERA
Telèfon (972) 83 01 30 (Girona)

Mobles i Fusteria Cateura S.L.

- MOBLES EN GENERAL I A MIDA
- MOBLES DE CUINA
- TAPISSERIA

Exposició i Venda

Carretera de Tossa, 7
Tel. 972 83 09 95

17240 Llagostera
(Girona)

FERROS FORJATS

JOSEP AIGUABELLA

CARPINTERIA METAL.LICA
AMB FERRO I ALUMINI
TANCATS DE TELA METAL.LICA

Carrer Tossa, 5
Tel. (972) 83 02 70

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

Tel. (972) 83 01 41

LLAGOSTERA
(Girona)

RENAULT

Ramon Gurnés Vall-Ilosera
Ctra. Tossa, s/n LLAGOSTERA

☎ 972 83 09 07
Fax 972 83 10 66

música

CANTANTE: EMINEM

NOM DEL DISC: The Eminem Show

ESTIL: Rap

COMENTARI: Eminem nació en Kansas City, el 17 de octubre de 1974 cuando su madre sólo tenía 15 años. Su nombre proviene de la abreviación de nombre de su padre, Marshall Bruce Mathers III, (M&M) Después de dar muchas vueltas acabaron viviendo en un barrio bajo de Detroit, cuando tenía sólo 12 años, 8Millas es donde creció a les afueras de Detroit que es la línea que separa la ciudad de los suburbios.

La única película de 8 Millas que está protagonizada por él narra su vida en Detroit.

CANTANTE: U.P.A. DANCE

NOMBRE DEL DISCO: Un paso adelante

ESTILO: Pop

COMENTARIO: Los chicos y chicas de un paso adelante han triunfado no solo en la televisión sino también en el mundo de la música. Unos chicos totalmente desconocidos han causado un gran revuelo en los chicos de toda España. También ha influido a su carrera musical el hecho de protagonizar una serie de televisión, un paso adelante, serie de gran audiencia. Sus canciones no se pueden clasificar mucho en ningún estilo porque han sacado canciones muy modernas pero también cantan canciones que son un clásico de la música.

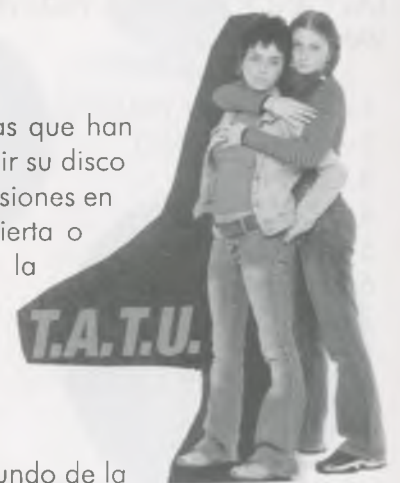

CANTANTE: T.A.T.U.

NOMBRE DEL DISCO: 200Km/h in the wrong lane

ESTILO: Pop

COMENTARIO: las dos polémicas chicas rusas, Lena y Julia, dos chicas que han arrasado completamente en el mundo de la música, ya que nada más salir su disco y comenzar a escucharse sus canciones en la radio levantaron grandes pasiones en el público joven. Sobretudo sus fans son gente joven con la mente abierta o gente homosexual, ya que Julia y Lena son dos lesbianas sin miedo a la sociedad y con ganas de provocar a un público con mentalidad antigua.

CANTANTE: Antonio Orozco

NOMBRE DEL DISCO: Semilla del silencio

ESTILO: flamenco

COMENTARIO: pese a ser un personaje totalmente desconocido en el mundo de la música y también en el mundo de los famosos, Antonio Orozco ha pisado fuerte ya que con su primer disco a conseguido un gran nombre de discos vendidos y a conseguido colarse por los números unos de las listas de éxitos. En su primer disco ya a conseguido cantar junto una artista de gran renombre, Malú, hacen un dueto llamado *Devuélveme la vida*, que ese fue su primer single.

CANTANTE: Camela
 NOMBRE DEL DISCO: Por siempre tú y yo
 ESTILO: tecno-pop

COMENTARIO: en este caso hablamos de un grupo que no es principiante en este mundo, si no que llevan una gran carrera ya, ha sido un grupo que en este ultimo disco ha triunfado mas de lo esperado y mucho más que sus anteriores álbumes. En este ultimo disco ha habido modificaciones ya que por ejemplo las canciones las ha compuesto Miguel Ángel, el pianista del grupo, Ángeles, la única chica del grupo y el hijo mayor de Dioni de solo 15 años.

CANTANTE: OBK
 NOMBRE DEL DISCO: Babylon
 ESTILO: pop

COMENTARIO: dos chicos con apariencia dura pero con sentimientos románticos, eso son obk. El dúo ha dado ya mucho éxito con su ultimo single lucifer, pero todo se ha de decir, este dúo va cada día para abajo, ya que este ultimo álbum que han sacado no ha causado gran revuelo, como su otro disco, antropop, cada día tiene menos audiencia, todos creemos que es porque sus canciones son todas muy parecidas en todos sus álbumes.

listas de éxitos

LAS CANCIONES QUE NOS HACEN VIBRAR Y QUE NOS HACEN SENTIR LA MÚSICA EN LA SANGRE VAN ASÍ:

- 1-OPERACIÓN TRIUNFO
- 2-JARABE DE PALO
- 3-LINKIN PARK
- 4-U.P.A DANCE
- 5-CELINE DION
- 6-DAVID BUSTAMANTE
- 7-OBK
- 8-MERCHE
- 9-CAMELA
- 10-8 MILLAS

LAS CANCIONES QUE NOS HABLAN DEL AMOR Y DE LOS SENTIMIENTOS, LAS CANCIONES QUE NOS HACEN REFLEXIONAR VAN ASÍ:

1-SERGIO DALMA	6-MIKEL ERENTXUN
2-ANTONIO OROZCO	7-PAUL McCARTNEY
3-CARLOS NÚÑEZ	8-PASIÓN VEGA
4-ALEX UBAGO	9-JOAQUÍN SABINA
5-NORAH JONES	10-AMARAL

Judith Mercado – Laia Raurich – 3r ESO

en francès

El grup d'alumnes de 3r d'ESO de francès ha realitzat un exercici de traducció de la cançó "Dime" de Beth, la cantant escollida per anar a Eurovisió. Aquesta tasca ens ha suposat un esforç ja que havíem de mantenir el sentit de les frases i mantenir el mateix nombre de síl·labes. No obstant, hem comprovat que l'estructura de la frase en francès és molt semblant a la catalana. Veieu-ne el resultat i animeu-vos a fer un exercici semblant en altres llengües!

DIME

Mer tranquille, la tombée de la nuit,
Et tout reste ainsi comme c'était avant.
Je joue avec le sable entre mes pieds
En dessinant sans faire exprès ton nom .

Combien de fois je t'ai appelé la nuit,
Combien de fois je t'ai cherché.
Pour mes souvenirs je reviens et ne perds pas la foi.

Dis-moi ce que je pourrais faire, comment je pourrais t'avoir,
Dans ma vie.
Allons oublier le passé et commencer à nouveau,
Sans mensonges.
Dis-moi ce que je pourrais faire, comment je pourrais t'avoir,
Dans ma vie.

On m' a raconté que t'es pareil,
Et que tu te sens mal comme moi.
Ne permets pas que l' orgueil soit,
Qui décide pour les deux.

Que tu sais que je t' aime,
Et tout ce que j'ai dit c'est pas vrai.
Laisse tes peurs, nous pouvons si tu veux
L'essayer à nouveau...

Refrain

Que toi et moi savons
Que nous ne pouvons pas vivre ainsi.
Reviens auprès de moi...

Refrain

Traductors: Yasmina, Abderrahim, Eva, Sílvia, Eduard, Zohra, Es-Saïd, Rita, Mustapha, Dani, Hassan i Susanna.

d'altres ritmes per descobrir

per Uri de la Fuente - Mestra

Ets d'aquells que no en té prou amb la típica tonada d'estiu?... i estàs fart de sentir sempre el mateix?, i no ets dels que es conformen amb els 4 CD'S que sonen per tot arreu?

Si és així has arribat a l'espai idoni: cerca, descobreix, escolta, investiga, compara..., oi que no hi ha res millor que allò variat?

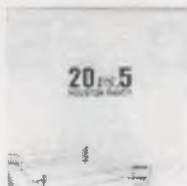
Aquí tens un bon grapat "d'altres ritmes per a descobrir". Desitjo que t'enganxis!!

Si ets dels que t'agraden els acords de guitarra contundents però alhora tendres i melòdics, no deixis de sentir **The Flaming Lips** per anar obrint boca.

Què et semblaria repassar els 10 darrers anys del millor rock alternatiu?, doncs amb aquest doble CD ho podràs fer; hi trobaràs els millors: **Coldplay, Oasis, The Chemical Brothers, Moby, Limp Bizkit**, i tants d'altres.

Aquí tens un altre preciós CD a redescobrir. És la darrera proposta de la revista **ROCKDELUX**, un recorregut pel power pop, l'electrònica o el folk terminal dels darrers dies del segell barceloní Houston Party Records. Segur que t'enganxarà.

I per a variar una mica d'estil i ritme aquí tens una altra recomanació, aquesta porta una mica de tot: és la Banda Sonora de la pel·lícula **L'auberge espagnole**. Hi trobaràs ritmes ètnics, bones rimes raperes, pop melòdic, salsa i fins i tots alguna "cançoneta" melòdica ben ballable...)

I ara que estem amb els ritmes ètnics, un disc deliciós, pertanyent a la col·lecció **Putumayo World Music** (un segell que aposta per la diversitat musical de la millor qualitat). Tot prenent un coffee, passeja per Angola, Indonèsia, Etiòpia, Haití... i tot sense sortir de casa!!!

Ens anem ara cap al Senegal per retrobar uns genials músics "recuperats": **L'Orchestra Baobab**, una bona alternativa i un bon exemple dels millors ritmes ètnics de la temporada.

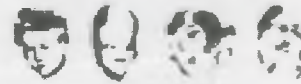

Canviant un altre cop d'estil i també pertanyent a la col·lecció **Putumayo World Music** hem rescatat un CD carregat d'aquests ritmes chill-out, tant de moda ara, per si et ve de gust relaxar-te i moure el cos al teu particular global cocktail party.

I també per a ballar: l'últim CD dels **MORCHEEBA...Big Calm**. Tot un luxe!

I una petita i deliciosa joia: un mini CD dels **Sodastream**. Senzillament deliciós; atreveix-te a descobrir-los.

Igual que aquests irlandesos: Sigur Ros, aquest no és el seu darrer disc, però deixa't portar i veuràs...

Per si t'agrada el pop melòdic i tendre, les bones cançons breus i senzilles fes una passejada pel disc de **La Buena Vida**, els de Donosti ho fan genial.

També cal recomanar aquells tant nostres: els **PETS...** i tararejar les seves darreres cançons. També cerca els darrers treballs d'en **Gerard Quintana**, o els **Dusminguet**, que han arribat entre els deu primers a la llista de ritmes ètnics de la Word Music... tot un èxit.

En fi!, la llista podria continuar sense fi. Són milers els grups dels que quals podem gaudir sense deixar-nos portar per la minsa oferta que de vegada les emissores de ràdio o la TV ens proposen. No deixeu que us arrossequin i gaudiu descobrint per d'altres camins. Au, a ballar!

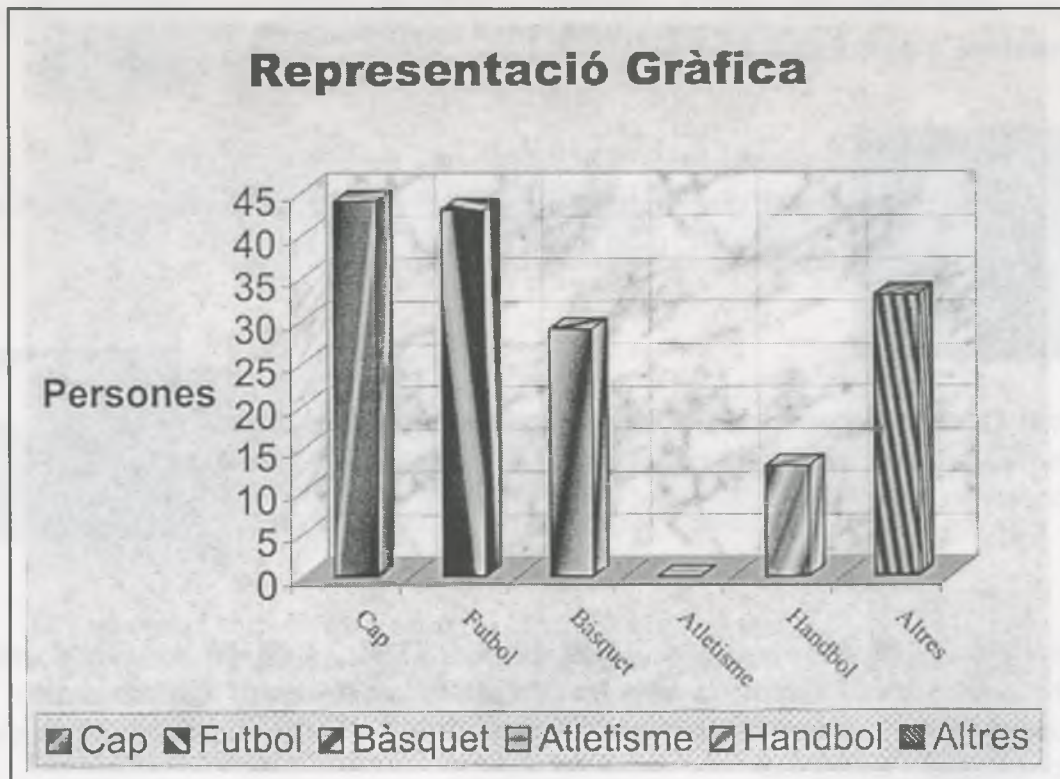
esports

Hem fet una enquesta a tots els alumnes del centre d'ensenyança secundària de Llagostera. Amb l'enquesta sabem si els alumnes de l'I.E.S. de Llagostera, practiquen algun esport i quin.

Els resultats i la gràfica són els següents:

Cap	44
Futbol	43
Bàsquet	29
Atletisme	0
Handbol	13
Altres	33

Sembla, doncs que molts joves de Llagostera no practiquen cap esport, o l'esport anomenat "tumbing". Tot i així, hi ha una majoria de nois i noies que practiquen esports com el futbol, el bàsquet, l'handbol, i altres tipus d'esports. També són força comuns el taekwondo, el patinatge, natació...

CONCLUSIÓ: Haurien de practicar més l'esport aquesta gent que no fa res!!!

+ esport: futbol

En Josep Lluís Santamaria de 1r A d'ESO juga a futbol amb l'infantil B de l'Espanyol. Ha fet una entrevista al jugador del primer equip Àlex Fernández. Esperem que pugueu conèixer millor aquest gran jugador perico.

El Infantil B se proclama campeón con pleno de victorias

«Las pericos descubren el cuadrángulo con su peralazo ante el Real Madrid (2-0)»

por Josep Lluís Santamaria

15 de octubre de 2004

El Real Madrid (2-0)

El Real Madrid (2-0)

àlex fernández jugador de l'espanyol

On vas néixer? Quin any?

Girona 1974

On vas començar a donar els teus primers passos com a futbolista?

La Salle Girona

Tens antecedents futbolístics a la teva família?

No cap, sóc el primer

Quins han sigut els entrenadors que més han marcat la teva etapa futbolística?

De juvenil tots i de primera, Lotina

Has tingut alguna lesió important?

Dos de 4 mesos

Quin es per tu el secret per arribar a primera?

Tenir el cap fred i tenir qualitats

Es necessiten padrins per arribar a primera?

En principi no, però una ajuda mai va malament

Quins han sigut els teus primers clubs abans d'arribar a primera?

La Salle i El Viloví

Creus que el futbolista es fa o s'hi neix?

Es fa

L'últim llibre que has llegit?

Las uvas de la ira

Cinema o televisió?

Cinema

Si no fossis futbolista, què t'hauria agradat ser?

Futbolista

Poble o ciutat?

Poble

Un entrenador?

Cruyff

Un polític?

Cap ni un

Un ídol?

Cap

Ghandi o Bush?

Ghandi

Un plat?

Patates fregides i ou ferrat

Una mania?

Cap en especial

Què t'ha semblat l'entrevista?

Genial

l'ies respon

Com fa 2 anys, hem demanat poder incloure en la revista unes pàgines informals i ho hem aprofitat per xafardejar entre els estudiants de cada curs. Què pensen? Què saben? I què volen?.

Després, esperem que el nostre equip psicològic analitzi detingudament els resultats i en pugui treure unes conclusions d'alguns alumnes d'ESO.

1. Digues tres coses que t' emportaries a una illa deserta.
 2. On es situa Titicaca?
 3. Què faries si et toqués la loteria? Anomena'ns-en tres coses.
 4. Què significa "catre"?
 5. Què és el "Punto G" .
3. Compraría todos los coches deportivos del mundo, islas y a Pamela Anderson como mayordoma.
 4. Yo qué sé
 5. Yo no sé esas cosas.

Natalia Malagón – 1r

1. Me llevaría a Bustamante, preservativos, y una tienda de comida.
2. En el váter.
3. Me compraría una tienda de ropa, a Bustamante y un Ferrari.
4. Ostia tío, algo de follar?
5. Lo que hace cosquillas.

Alex Sánchez García – 1r

1. Pues... comida, a Penélope Cruz y botellas de fanta de naranja.
2. Yo qué sé.
3. Me haría una chalet (con piscina), una play (con todos los juegos) y una tía.
4. En vez de un trío, un cuatrillo.
5. Cuando te da un cosquilleo.

Rosa Mari Sánchez – 2n

1. Chicos, ropa y yo qué sé, comida.
2. No tengo ni idea.
3. Viajar, comprame ropa y el campo del Real Madrid.
4. Pues nunca lo he escuchado.
5. Un punto y una G.

Aitor Santamaría – 2n

1. Un yate, obreros para hacerme una casa y muchas tías.
2. En el continente de los negros.

Judith Mercado – 3r

1. Comida, amigós, y a mi abuela.
2. No lo sé.
3. Me compraría una casa grande con piscina, una buena moto de cross, y buscaría a la Julia Roberts.
4. Dímelo tu.
5. Es el punto donde consigues el máximo de placer.

Cristian Rodríguez – 3r

1. El meu germà, un Mc Donal's, i begudes.
2. Ni puta idea.
3. Donaria una volta al món, una casa gran, gran, gran i donaria diners als meus familiars.
4. N.P.I.
5. No me rallis.

Laia Rigau – 4t

1. No sé, el mòbil, l'Ivan i menjar.
2. No sé.
3. Compraria molta roba, una casa molt gran, i un Ferrari.
4. Què??????????
5. El punt que dóna més plaer.

Sandra Ferran – 4t

1. L'Albert, tabac i menjar.
2. Enlloc.
3. No aparèixer pel cole, em faria una casa immensa. I compraria molts paquets de tabac.
4. Un bar, no ho sé.
5. El lloc que dóna més morbo.

Jordi Martí - UEC

1. Menjar, gent i una casa.
2. No ho sé, ni idea.
3. Faria un bon viatge, compraria una casa immensa i un autocar.
4. És una cosa rara.
5. És quan dóna gust.

Jordi Soler - UEC

1. Una tia, menjar, i un llit.
2. Al cul.
3. Un cotxe ben parit, un xalet i una R6.
4. No ho sé.
5. És un punt on les dones tenen l'orgasme.

Eva Paniagua – Irene Incognito – 3r ESO

Donna's
Dolores Pico

COSMACTIVE CHOCOLY

C. Comte Guifré, 11 - Tel. 972 83 14 44
17240 Llagostera

BOBINATGES FRANCESC

Serveis Tècnics de Reparació

Metabo Bosch Hitachi

C/ Gavarres, 24
17240 Llagostera
Tel.-Fax: 972 83 09 73

PASTISSERIA

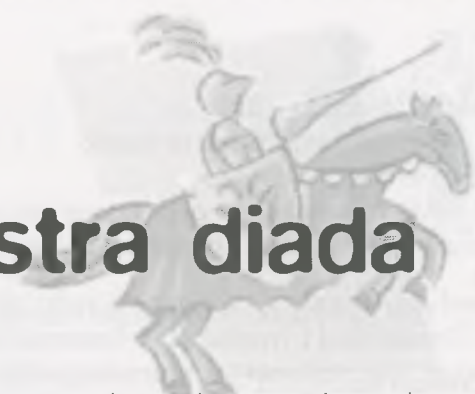
Murgadella

C/. Santiago Rusiñol, 3
Telèfon 83 11 39
17240 LLAGOSTERA (Girona)

CAN CASSOLES

sant jordi

ressenya de la nostra diada

La diada de Sant Jordi 2003 ens ha portat un munt d'activitats que han culminat amb una bonica obra de teatre oferta pels alumnes de 2n d'ESO i la proclamació dels guanyadors dels premis del VIII Concurs Literari Sant Jordi 2003. També es va presentar el n. 9 de la revista Traca, que tens entre les mans.

Amb un caire festiu i de bon rotllo els alumnes van seguir les següents activitats:

A 2/4 de 9

Ens trobem al Casino.

Representació de l'obra Taller de fantasia

(La nit de les joguines) de Benet i Jornet.

Presentació del n. 9 de la revista Traca.

Repartiment de premis del VIII Concurs Literari Sant Jordi 2003.

Lliurament a la Directora del Centre dels llibres recollits per la Biblioteca.

Sortida cap a Girona amb autobús.

Arribada a Girona per viure la Diada de Sant Jordi.

Tornada cap a Llagostera.

A 1/4 de 2

La jornada va ser festiva i molt agradable. Els alumnes Pol Bordàs i Joan Barceló de primer i quart d'ESO van guanyar els premis del Concurs Literari. Enhorabona!

I fins l'any que ve. Desitgem que tothom hagi passat una bona diada i que la vostra biblioteca tingui algun llibre més.

Els treballs dels guanyadors en el Concurs de Narrativa d'enguany es publicaran en EL BUTLLETÍ de Llagostera.

els llibres tradició i cultura

Gaudir d'una bona lectura per part dels joves no està renyit amb la bona literatura; tot al contrari. Des de la vostra revista Traca us volem recomanar llibres que ens han interessat d'una manera especial. La necessitat de ser solidaris, de lluitar contra les injustícies... és quelcom que podreu trobar en aquests textos.

pau turón crítica literària

Des de petits ens agrada llegir i escoltar històries, és una manera de sortir una mica del món quotidià, de poder viatjar des de planetes mortals fins a imperis desapareguts, passant per escenaris d'assassinats i desaparicions per acabar en un antic malson; també et pots posar en la pell del protagonista o veure les seves aparicions, com també pots veure i comparar innumerables móns, des d'una ciutat antiga fins a un món màgic on ets pots enfrontar a les forces del mal passant per una Barcelona de contrastos i per molts móns més.

Per això i per moltes coses més es recomanable llegir, i per ajudar-vos en la tria de quins llibres voleu llegir, us aconsello aquests:

Sinuhé l'egipci

Autor: Mika Waltari

A l'antic Egipte, un jove metge, Sinuhé, es fa amic del faraó Akhenaton, un faraó que creu que el seu déu li diu mitjançant visions que ha de suprimir el culte als altres déus, que ha d'anul·lar l'exèrcit, entre altres coses.

Aquestes visions portaran Egipte a la decadència, al caos i a la pobresa, indefens davant dels atacs enemics.

Excel·lent obra de literatura, recomanable per a majors de catorze anys, és una bona manera d'aprendre coses d'Egipte i d'altres imperis del seu temps sense que el llibre se't faci avorrit.

Un mag de Terramar

Autora: Ursula K. Le Guin

A Terramar, un immens arxipèlag habitat per homes i per dracs, més concretament en l'illa de

Gont, un jove, anomenat Ged, descobreix que té poders màgics, i per aprendre a ser un bon mag, s'inicia en el col·legi de Roke, per acabar sent el mag més poderós que hagi existit mai.

Una altra bona obra, recomanable per a tothom, que explica les aventures de Ged, un poderós bruixot; si us agrada, podeu llegir les altres dues obres on surt: *Les tombes d'Atuan*, *La costa més llunyana*.

Tots els detectius es diuen Flanagan

Autors: Jaume Ribera i Andreu Marín

Un detectiu adolescent de Barcelona, Flanagan, tot investigant la desaparició d'un nadó desaparegut, descobreix una xarxa de compravenda de nadons que va des dels barris més pobres de la ciutat fins als més rics. En la investigació, Flanagan descobrirà que a vegades les aparences enganyen. A més, el galifardeu de l'institut li fa xantatge, perquè l'ajudi a aconseguir unes fotos de la noia atractiva de la classe.

Boníssima obra catalana, recomanable per a majors de tretze anys, que narra les peripècies d'en Flanagan; si us agrada, hi ha altres títols on apareix en Flanagan, com *Flanagan de luxe* i *Els vampirs no temen en Flanagan*, i molts més.

El violí d'Auschwitz

Autora: Maria Àngels Anglada

Som al 1944; camp de concentració d'Auschwitz, que és un autèntic infern; entre les desenes de milers de presos que hi malviuen, hi ha un jove constructor de violins, jueu, que s'anomena Daniel. Una nit, Sauckel, el comandant del camp, s'assabenta de l'antic ofici d'en Daniel. Al cap d'uns quants dies, Sauckel fa una aposta amb Rascher,

un metge que dirigeix els terribles experiments nazis, si Daniel fa un violí en un temps fixat, en Rascher li haurà de regalar a Sauckel una caixa de vi de Borgonya, però si el jueu no ho aconsegueix, en Sauckel l'entregarà a en Rascher per als seus experiments.

Excel·lent obra sobre els camps de concentració, que explica totes les misèries, a més està acompanyada amb còpies de documents de l'època, és recomanable per a tothom.

A l'estil marcià

Autor: Isaac Asimov

És un recull de contes de ciència-ficció, entre ells hi ha *Criatures*, on una nau aterra violentament en un planeta, tots els seus tripulants moren menys dos, que són capturats; i també hi ha *El reclam*, on surt una expedició que ha d'investigar la causa de l'anihilació d'una colònia espacial en el planeta Junior, on els expedicionaris hauran de vigilar, ja que potser va ser l'element més inofensiu el que va causar la tragèdia.

Bona obra de la ciència-ficció, on res és el que sembla, recomanable pels majors de catorze anys.

Assassinat a Mesopotàmia

Autora: Agatha Christie

En una excavació d'arqueologia d'una antiga ciutat de Mesopotàmia (actual Iraq), Louise Leidner, l'esposa del director de l'expedició, Eric Leidner, mor assassinada; dies després, una membre de l'expedició mor enverinada. En aquesta situació, Poirot comença a investigar, però podrà trobar l'assassí sense tenir cap prova? Pot ser que un ocult record sigui capaç de desencadenar les morts?

Excel·lent obra d'Agatha Christie, Hèrcules Poirot per desentranya un nou cas, aquest cop en una excavació, on tothom té un secret per amagar, és recomanable per a majors de tretze anys.

+ llibres

■ *Érase una vez la paz* de diversos autors i artistes. Editorial Planeta.

Este libro sobre la paz se hizo realidad –hace años– gracias al amor, la solidaridad y el esfuerzo de nuestros mejores escritores y artistas.

Es un canto, es un deseo, pero también una afirmación: "La paz es posible".

■ *Mar negra* de Josep Lorman . Ed. Galera .

Una novel·la que ens sensibilitzarà vers la defensa del medi ambient, la defensa de qualsevol hàbitat, de qualsevol ecosistema, de la terra, de casa nostra.

■ *Somiant Palestina*, de Randa Ghazy
L'amistat. L'amor. La guerra.

■ *Aagonia de llum*, la poesia secreta de Mercè Rodoreda. Angle editorial.

editorial barcanova

A partir de 14 anys

■ *El soldat que parlava amb els cruecs*, de Xavier Bertran

En Pole té uns amics molt especials anomenats cruecs, uns "homenets diminuts". En Pole i els seus amics són obligats a formar part d'una divisió de l'exèrcit i a viure en una caserna. La seva vida, a partir d'aleshores, esdevé un infern.

■ *La banda de la placeta*, d'Anna Tortajada
L'Edu, en Fede, en Narcís, la Moni, en Quico, en Pau i la Vero pertanyen a la colla que es reuneix a la placeta del barri. Cada una dóna la seva particular visió de la vida del barri i de les seves frustracions i esperances.

■ *Dotze contes*, de Salvador Comelles
Recull d'una dotzena de contes plens d'humor i d'ironia, on l'autor ens endinsa en un món on podem triar i remenar: hi trobem animals fantàstics, personatges que pateixen ensurts, regals, llibres...

■ *La casa adormida*, de Xavier Hernández Ventosa

Al Pol Parera, el mas de la Torre li crida poderosament l'atenció. La casa pairal, fins fa poc deshabitada, és ara la residència de la Glòria Conesa. El Pol sent una intensa curiositat per esbrinar els secrets que s'amaguen rere les parets d'aquella casa.

■ *El fantasma de Canterville i altres relats*, d'Oscar Wilde

L'arribada de la família Otis a Canterville capgirarà la vida del fantasma que habita la casa: de senyorejar la mansió passa a ser la joguina dels dos fills dels nous propietaris.

■ *La brusa vermella i altres contes*, de Mercè Rodorera

Recull de contes que presenten els estats d'ànim d'un seguit de personatges que reproduïxen elements de la psicologia humana.

■ *Antologia de Jacint Verdaguer*. Edició a cura de Joan Vilamala

■ *Trajecte final*, de Manuel de Pedrolo

editorial anaya

Espacio Abierto llega a 100 títulos y proporciona cheques regalo de 2 euros para alumnos que compren alguno de los siguientes números antes del 30 de junio del 2003. Podéis pedir vuestro cheque regalo a la revista Traca.

· Libros a comprar: *-Los vampiros no creen en Flanagans* (nº 98)

-Los amores lunáticos (nº 99)
-Dos en una (nº 100)

■ *Viaje al interior de la ciudad*, de Pep Albanell
 Quim es un chico de pueblo que vive en Barcelona pero no se encuentra a gusto en la ciudad. Un día decide regresar a su pueblo y compra un billete de tren, pero pierde la cartera donde estaba el billete. Quim sale en su busca y en su recorrido por la ciudad descubrirá aspectos insospechados y encontrará, además del billete perdido, la amistad, la solidaridad y el amor.

■ *Tripí*, de Hans-Georg Noack
 Michael admira en Thomas sus cualidades de líder y la seguridad que transmite. Pero Thomas empieza a frecuentar una discoteca en la que conoce a Norbert, quien lo introduce en el mundo de la droga. Cuando Thomas quiere dejar ese mundo no le resulta fácil. Se verá implicado en un caso de aparente homicidio y sólo contará con la ayuda de Michael.

text-la galera

A partir de 12 anys

■ *I un dia serà demà*, d'Anna Vilar
 En una societat no gaire allunyada en el temps, la informàtica sembla que ho haurà de controlar tot...

■ *Les aventures de Tom Sawyer*, de Mark Twain
 Una de les més grans novel·les per a adolescents. Tota la vida dels pobles de la riba del Mississipi, les aventures de Tom i Huck. Un llibre que apassiona a tothom.

■ *Els astronautes del "mussol"*, de Sebastià Sorribas

Som més enllà de l'any 2000. Un equip de joves astronautes fa un viatge interplanetari durant el qual coneixeran altres mons, altres éssers, altres civilitzacions. Una novel·la de ciència-ficció i d'aventures, divertida i emocionant.

■ *Ulldevellut*, d'Hermínia Mas/Josep-Francesc Delgado

1920, som al Berguedà. El pare de l'Hermínia ha vist unes someres que han estat atacades per un ós. Però l'Hermínia marxa muntanya amunt

la nostra entença

amb el ramat, no té por. Encara hi ha óssos al Pirineu i la gent els tem. De nit, a la cabana, sent una remor i...

■ *Copèrnic, planeta habitable*, de Montserrat Galícia

Tot estava a punt perquè la cosmonau Terra II iniciés el seu viatge. Aviat començaria el compte enrere: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 ...0. La Terra II, prodigi de la ciència i de la més sofisticada tecnologia, enfilava cap a altres sistemes solars de la galàxia. La seva missió: PHIA.

■ *Alba*, d'Enric Larreula

Alba no és una història com les altres. Alba és un text basat en els escrits en forma de diari personal d'una noia que va haver d'enfrontar-se de ben jove a problemes greus: la malaltia i la mort.

A partir de 16 anys

■ *L'estrany*, d'Albert Camus

És un home indiferent, que viu al marge de la vida, deixant-se portar. La rutina es perpètua de dilluns a dissabte. Fins que arriba un diumenge i potser et demanen per casar-te o et trobes una pistola a les mans, el sol t'encega i el gallet cedeix suaument. S'ha d'arribar a una situació límit per adonar-se que s'és viu i recuperar l'esperança de sobreviure?

■ *El cel de Lisboa*, de Marina Rubio i Martori

Fa tres anys que en Sergi i l'Alba es van veure per últim cop a Lisboa. Ell no ha deixat de pensar en ella i ha decidit escriure-li una carta. Hi buidarà el cor. Li vol explicar tot el que va sentir quan es van conèixer, quan es van retrobar i ara que es troba tan sol. Li vol explicar que mai no podrà oblidar tot l'amor i tot l'odi que van viure sota el cel de Lisboa.

editorial bruño

L'editorial Bruño dintre de la seva col·lecció ANAQUEL us ofereix un conjunt d'obres clàssiques del màxim interès.

■ *El árbol de oro y otros relatos*, de Ana María Matute.

■ *Niebla*, de Miguel de Unamuno.

■ *Antología poética*, de Federico García Lorca.

■ *Rimas y Leyendas*, de Gustavo Adolfo Bécquer.

■ *Novelas ejemplares*, de Miguel de Cervantes.

■ *Artículos*, de Mariano José de Larra.

■ *Poesía*, de Antonio Machado.

■ *Sonata de primavera*, de Ramón del Valle-Inclán.

■ *La Celestina*, de Fernando de Rojas.

la nostra entrevista

entrevista a xus artiola

Col·laborar en revistes com aquesta és, al meu entendre, una bona forma de fer arribar als altres la teva manera d'entendre la vida, de veure les coses. Els motius que m'han portat a entrevistar en Xus són fàcils d'explicar. Després de veure tot el rebombori que va muntar a inici de curs i d'escoltar-lo a les classes de filosofia, vaig adonar-me que ell i jo compartíem formes de pensar força semblants en molts aspectes. Lògicament els seus raonaments eren molt més consistents i rics que els meus, fet totalment normal tenint en compte que és el profe que "m'ensenya a pensar". Sempre he cregut que la vida demana empenta, que cal ser valent i lluitar per allò que es desitja. Ell em sembla una persona que recull aquestes qualitats. Crec que l'entrevista val molt la pena i que se'n poden treure conclusions interessants. Espero que us agradi tant com m'ha agradat a mi.

Eduard Comas Blanch

Per què Xus i no Jesús?

Doncs mira, és un diminutiu amb què em van batejar ja fa anys, quan era estudiant a l'Institut d'Arbúcies, i així m'ha quedat. Però m'és indiferent un nom o l'altre.

Vas arribar a Llagostera el setembre com a nou professor de filosofia. Has estat abans a algun altre institut o centre educatiu?

Sí, el curs passat a la Bisbal d'Empordà; o sigui que aquest és el segon centre on estic. Bé, a part he viscut bastants altres experiències en el camp de l'educació, però no en centres d'ensenyament.

Per què filòsof? Què trobes en la filosofia que no trobis en qualsevol altre saber?

Doncs segurament perquè em va agradar molt la Història de la Filosofia de COU (actual segon de batxillerat) i com que no tenia gaire clara cap altra opció vaig tirar per aquí. Després hi he anat descobrint un tipus de reflexió i de coneixement que, pel fet de ser generalista (que no es redueix a un camp molt específic de la realitat, sinó que formula una mirada global, general) i pel fet de ser transcultural i transcronològica (totes les cultures i totes les èpoques generen una tradició filosòfica) em permet donar resposta a un munt de

qüestions que m'interessen i que no cobreixen altres disciplines (pel fet precisament de ser més especialistes).

Creus que es dona suficient importància a la filosofia?

No, en absolut. Però no és un problema exclusiu de la filosofia, sinó de tots aquells sabers que agrupem sota el nom de Ciències Socials i Humanes. Vivim en una cultura tecnocèntrica i els sabers, valors i pràctiques que no hi estan directament relacionats queden més o menys al marge. D'altra banda això forma part també de les tècniques de control social i "d'estupidització" (perdona la

interculturalitat

paraula) de la gent: en la mesura en què hom desconeix un munt de qüestions que l'afecten, cada dia hi ha més capacitat per al control i menys per a la crítica i la creativitat.

A principi de curs només et coneixien aquells alumnes que et tenien com a professor, però al cap d'unes setmanes d'estar aquí ja eres conegut per tothom. Què et va fer tan important a l'institut després del viatge a Madrid? Explica'ns una mica la història.

Bé, suposo que a hores d'ara la història ja la coneix una mica tothom. El fet és que jo vaig participar, com a portaveu d'un conjunt d'entitats, en una denúncia al rei d'Espanya per aquelles famoses declaracions: "*nunca fue la nuestra lengua de imposición...*", declaracions que una bona colla de pobles sabem per experiència pròpia no només que són falses sinó que a més són un insult al patiment, a la memòria i a la intel·ligència de molta, moltíssima gent. Aquesta denúncia, pel fet de ser contra el monarca espanyol, havia d'anar adreçada a la *Audiencia Nacional* de Madrid i allà, un dels fiscals responsables del que en diuen la "lluita antiterrorista", va considerar que la nostra actitud era constitutiva de delictes. Al jutge corresponent li va semblar molt bé i em va encausar a mi i a partir d'aquí doncs ja se sap què va passar... Pel que fa a l'Institut suposo que no és habitual trobar-se tot d'una amb un professor que està una setmana als diaris per haver estat encausat per un "delictes" d'aquest tipus; i tant a l'Institut com fora d'aquí crec que

el que va convertir el cas en quelcom important va ser la percepció clara de molta gent –des de fa temps– que estem vivint en una situació de neofranquisme (els neofatxes globals, que diu en Llach) i el fet que a una actitud de defensa de la veritat i de la dignitat col·lectiva s'hi responia des de l'Estat amb l'amenaça de presó.

Al llarg d'aquelles tres o quatre setmanes plenes de tensió en què vas tenir l'oportunitat de trobar-te al costat de personalitats com Lluís Llach, Joel Joan o Josep-Maria Terricabras, entre altres, com et vas sentir?

En un primer moment el que sents és impotència, ràbia, por...; després, però, la reacció dels amics, de les entitats i organitzacions implicades, de la gent en general (tant d'aquests famosos com de moltíssima gent anònima) van transformar aquests sentiments en una vivència molt clara de dignitat i en una experiència de solidaritat inoblidable.

Què té pensat fer Jo també el denuncio a partir d'ara? Esteu contents de com ha reaccionat la gent?

De la reacció de la gent i d'algunes institucions (per exemple tota una colla d'ajuntaments, entre ells el de Llagostera) n'estem molt contents. De fet, és això el que va obligar la *Audiencia Nacional* a arxivar –tot i que provisionalment– la denúncia. Lamentablement, però, no podem dir el mateix de cap dels partits polítics catalans que, al nostre entendre, en aquest afer

han tingut una actitud vergonyant.

I pel que fa al que pensem fer doncs continuar perquè el cas no està resolt encara. Ara mateix estem pendants que els advocats acabin d'enllestir una demanda de citació cap a la ministra de cultura espanyola (Sra. Pilar del Caudillo) perquè amb la llei a la mà és ella la responsable d'aquell discurs i demanarem precisament això: que s'aclareixin quines són les seves responsabilitats. Més enllà d'això ja es veurà.

Creus realment que la cultura catalana es troba "en perill d'extinció"? Penses que els catalans som conscients de la situació que estem vivint? Per on creus que passa la solució?

Pel que fa a la llengua el perill d'extinció és ben real, però evidentment no és inevitable. Pel que fa als catalans com a tals no et sé dir si en som prou de conscients o no; el que em sembla clar és que no en són ni en volen ser conscients els partits catalans que estan a les institucions. I respecte a possibles solucions pel futur de la cultura catalana hi hauria moltes coses a dir; per a mi resulta molt significatiu de tot això l'actitud, per exemple, del Departament d'Ensenyament cap a un personatge del meu gremi que és precisament un dels personatges més importants de la cultura catalana: Ramon Llull. Es tracta d'un illenc que és un dels pensadors més importants tant de l'època medieval com del conjunt de la cultura occidental, però, ves per on, en la programació que es fa de la història de la filosofia no hi apareix per enlloc. Es redueix el pensador més gran de

la nostra entrevista

la cultura catalana a un simple literat (i amb fama de boig). Doncs bé, a partir d'això i d'altres coses jo destacaria tres necessitats per a la llengua i la cultura catalanes: acabar amb l'autoodi (no cal ser espanyol ni anglès per a ser universal, tota cultura ja és de per si universal), acabar amb la fragmentació "autonomista": la llengua i la cultura catalanes no són cosa del Principat de Catalunya; van de Fraga a Maó i de Salses a Guardamar i finalment fer partícips les classes populars que arriben amb les migracions

d'aquesta llengua i d'aquesta cultura a partir d'un acolliment digne i d'un autèntic diàleg intercultural.

Deixem de parlar de política. Què et sembla Llagostera com a poble?

Sincerament: per desgràcia meva encara no ho conec gaire. Jo ho coneixia per la premsa, per la moguda de la línia d'alta tensió, i sempre vaig admirar –i admiro– com la gent i l'ajuntament havien dut el tema. Bé, i també en coneixia el Casal perquè durant bastants anys vaig

estar ficat en el món dels esplais, casals i colònies. I del poc que conec de la resta et diré que –a nivell físic– l'entorn i el poble els trobo ben agradables.

Com valeres el teu primer any al centre (professors, alumnes, instal·lacions...)?

Doncs fins avui molt i molt bé. Exceptuant les instal·lacions –sense comentaris– doncs el cert és que amb molt bona part tant del professorat com dels alumnes hi ha un tracte molt agradable i un ambient de treball molt bo. El cert és que dóna gust estar-hi.

de tu a tu

-Signe del zodíac: sagitari

- Un llibre: *La traïció dels líders*, d'en Lluís Maria Xirinacs

- Una pel·lícula: *Terra i Llibertat*, d'en Ken Loach.

- El teu menjar predilecte: una bona paella a l'Horta de València.

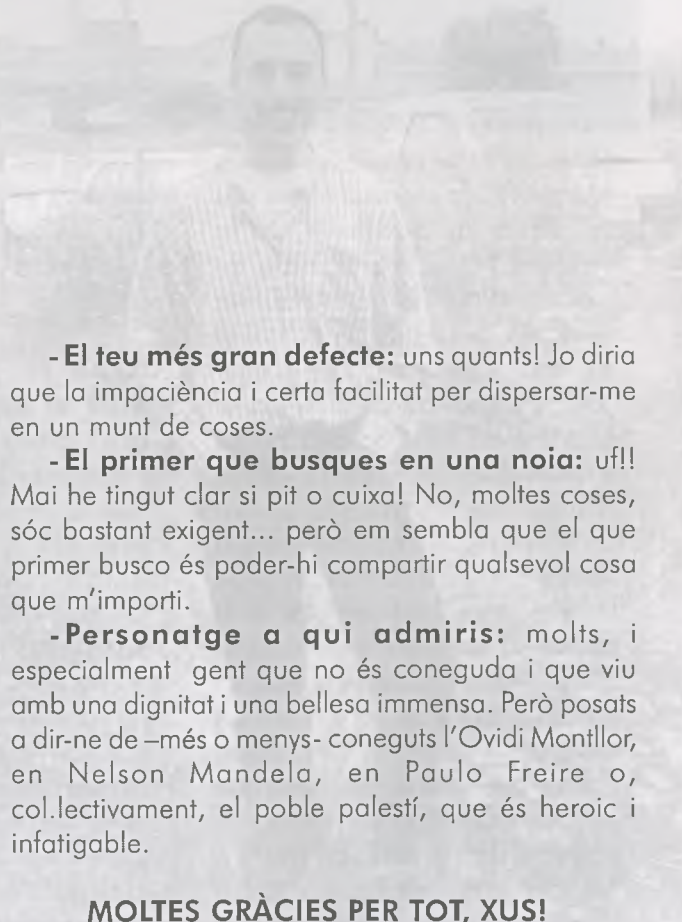
- Estils de música que t'agraden: molts! En general tot el que és música tradicional i popular d'arreu; també alguns cantautors (com en Llach, en Silvío Rodríguez...) i grups que estan mesclant ritmes contemporanis amb instruments tradicionals.

- Un grup de música: entre d'altres Obrint Pas, Quico el Cèlio, Mesclat, Urbàlia Rurana... No en sé dir un de sol!

- Esports preferits: la bicicleta (de muntanya millor) i l'excursionisme.

- Altres afeccions: doncs també moltes! Llegir, escriure, escoltar música, cuinar... o passar el temps davant la llar de foc amb una bona companyia... o anar a fer el cafè o la cervesa amb amics... o tocar la guitarra...

- La teva millor qualitat: em costa de dir. Potser la capacitat per entendre situacions, reptes, persones... Ep! I la fidelitat, això sí!

- El teu més gran defecte: uns quants! Jo diria que la impaciència i certa facilitat per dispersar-me en un munt de coses.

- El primer que busques en una noia: uf!! Mai he tingut clar si pit o cuixa! No, moltes coses, sóc bastant exigent... però em sembla que el que primer busco és poder-hi compartir qualsevol cosa que m'importi.

- Personatge a qui admiris: molts, i especialment gent que no és coneguda i que viu amb una dignitat i una bellesa immensa. Però posats a dir-ne de –més o menys– coneguts l'Ovidi Montllor, en Nelson Mandela, en Paulo Freire o, col·lectivament, el poble palestí, que és heroic i infatigable.

MOLTES GRÀCIES PER TOT, XUS!

interculturalitat

La Fabiola és la mestra Terapeuta de l'IES Llagostera que, entre altres moltes coses, coordina el que fa referència als alumnes que ens arriben d'altres països i cerca els mitjans perquè aquests joves s'adaptin aviat a la nova situació escolar.

Avui alguns d'aquests nois – en Hassan, en Mustafa i el Abderrahim - han volgut fer-li una petita entrevista i també a la profesora de francès.

“M'agrada llegir els llibres i estar amb la família”

La Fabiola Sanz va néixer a l'Aragó i fa anys que és a l'IES Llagostera. Li agrada molt treballar en l'ensenyament.

MUSTAFA-HASSAN: Com et dius? On vas néixer? I quan vas néixer?

FABIOLA: Em dic Fabiola Sanz, vaig néixer a Terol l'hivern de 1963.

M-H: Quines coses t'agraden més?

F: M'agrada molt fer esport, llegir llibres i estar amb la família.

H-M: Què farà aquesta tarda?

F: Vaig a veure el meu pare a l'hospital i després a l'entrenament.

H-M: Fas algun esport?

F: Jugo a futbol sala.

H-M: Quines matèries fas a l'institut?

F: Matemàtiques a 3r:b, socials i català a 3r:b i socials ciències i matemàtiques a l'aula oberta.

H-M: Els teus alumnes són treballadors?

F: Hi ha de tot; alguns són treballadors, i altres no tant

Gràcies per les teves respostes.

“Sóc molt curiosa”

La Susanna Pla és professora de francès a l'IES Llagostera. Ha arribat el curs 2002-2003 i s'hi sent molt bé. Li agrada molt ensenyar francès: va començar a interessar-s'hi a la platja, quan era petita, parlant amb els estrangers.

ABDERRAHIM-SAÏD: Com et dius? Quan vas néixer? Quants anys tens?

SUSANNA: Em dic Susanna Pla Barceló, vaig néixer a Girona i tinc 36 anys.

A-S: Com ho has fet per saber parlar francès?

S: Tot va començar a la platja quan era petita, jugava amb els nens francesos.

A-S: Estàs a favor de la guerra o en contra? Per què?

S: En contra perquè darrere la guerra hi ha interessos econòmics i perquè sempre reben els innocents.

A-S: Què t'agrada de la teva feina?

S: Tot: tota la feina en si, el contacte amb els alumnes, els horaris.

A-S: Practiques algun esport?

S: A l'estiu la natació.

A-S: Quines matèries t'agrada fer a l'institut?

S: Francès i castellà.

Gràcies per contestar les nostres preguntes

ensem-hi

En aquesta secció de Traca recollim diferents textos que han anat arribant a la redacció i que deixen palès el pensament dels que ens els han enviat.

Moltes vegades els crèdits variables es fan curts. A plàstica, tot sovint tenim prou feina a aprendre una sèrie d'aspectes tècnics que ocupen ben bé trenta hores de classe. Així que no sempre pot aparèixer aquell moment màgic en què l'alumne s'expressa de manera creativa, utilitzant la tècnica al servei d'una idea sense preocupar-se'n.

Aquest any s'ha produït un d'aquests moments tan agradables per qualsevol professor. Al crèdit variable de segon d'ESO, han sorgit, espontàniament i sense consignes per part meua, una sèrie de treballs amb contingut reivindicatiu que m'han sorprès: m'han fet adonar que el jovent amb qui treballo es preocupa pel que passa al seu voltant més del que jo em pensava.

Felicitats, segon! Sabia que éreu una promoció especial, amb necessitat de dir coses i ganes per fer-ho!

També aprofito l'ocasió per dir el que jo penso encara que sigui a través d'un poema d'en Boris Vian.

Lídia Masllorens

El desertor
Senyor president,
Us escric aquesta carta
que vós llegireu potser
si us plau i si teniu temps.

M'acaben d'arribar
uns documents militars,
que se m'emporten a la guerra,
dimarts en clarejar.

No us ho dic per empenyar,
però està tot decidit,
i que consti per escrit
que em dispo a desertar.

D'ençà que em varen parir
he vist morir el meu pare,
he vist patir els germans
i he vist plorar els meus fills.

"Negueu-vos a obeir,
no consentiu la desferra,
no accepteu aquesta guerra,
refuseu-vos a patir".

I si cal la sang donar,
aneu-hi i vesseu la vostra.
ja que en sou la millor mostra
l'exemple us cal practicar.

Si em volíeu encalçar,
aviseu la policia
que ben nu vaig nit i dia
i que em poden disparar.

Fragment de Le deserteur, de Boris Vian.

L'Àfrica Ramis de 2n d'ESO ens fa arribar aquest treball sobre la PAU i ens diu :

He fet aquest treball pensant en les persones que moren inútilment en aquesta estúpida guerra. És increïble que mig món es baralli per culpa de l'ambició de dues persones.

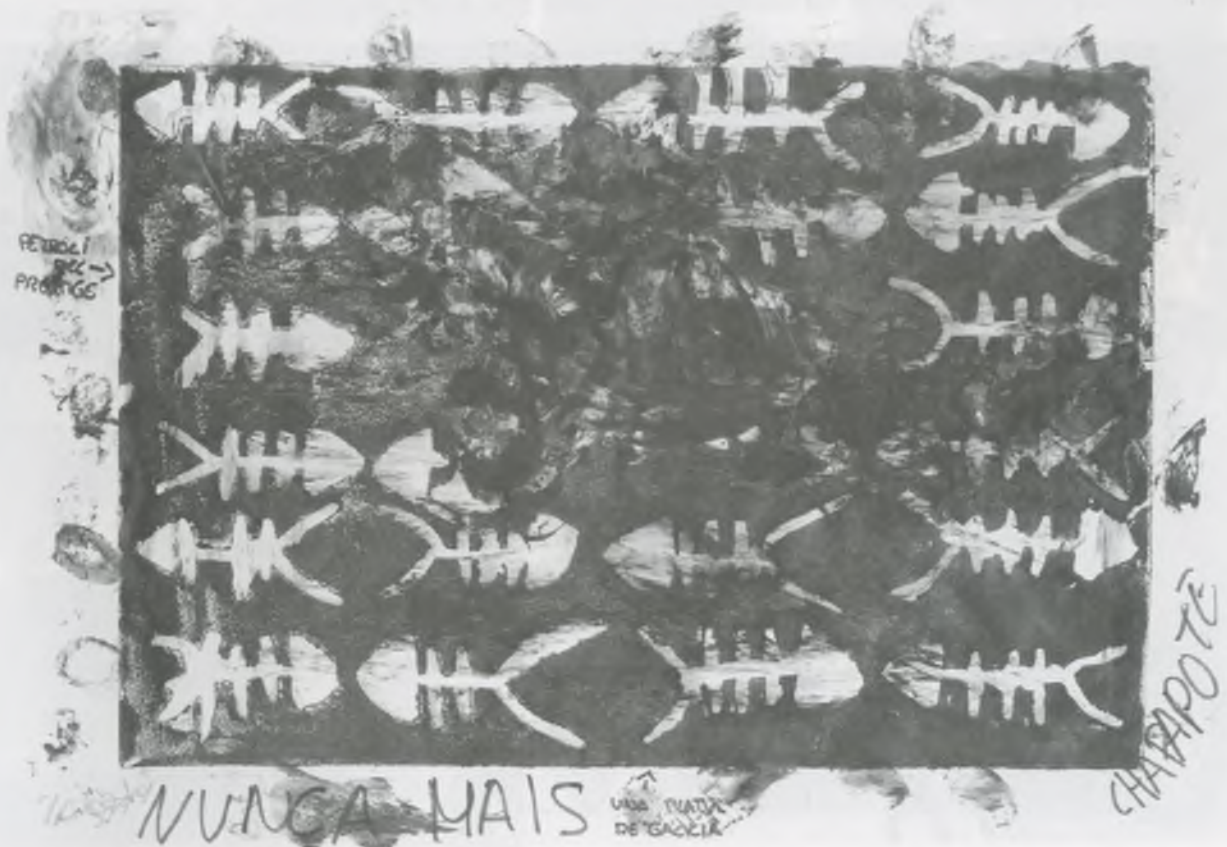
«A vegades és necessari i forçós que un home mori per un poble, però mai no ha de morir un poble per un home sol». RECORDA AIXÒ, BUSH!

En el temps en què vivim, en què el nostre dia a dia ens recorda la guerra, és bo recordar que hem de fer camí cap a la pau.

Sota el lema de **CHAPAPOTE**, la Sandra Masdevall de 2n d'ESO ens fa arribar el seu original treball i ens diu això:

Aquest treball és la meva manera de solidaritzar-me amb el poble gallec i de fer constar que ens aquests moments el govern ha deixat el tema de banda, per causa de la guerra, així pot fer com qui no ha passat res!.

els alumnes de primer cicle diem... NO a la guerra

Els alumnes de 1r i 2n d'E.S.O. volem manifestar el nostre rebuig a l'ofensiva militar presentada pels Estats Units i recolzada pel govern espanyol.

En tot creiem que aquests estats només pensen en els negocis que poden fer amb aquesta guerra i els interessos que comporta, sense immutar-se amb els innocents que han mort, moren i faran morir.

També és interessant saber que el règim de Saddam Hussein oprimeix els iraquians de maneres insultants fent-los creure que, matant el seu Déu els acceptarà a la vida eterna; dient això, que ningú es confongui, no estem a favor ni de Bush i les tropes aliades ni de Saddam, simplement estem en contra de la guerra pels motius que s'esmenten a continuació.

I això és el que ens empipa més d'una guerra, els rics s'omplen les butxaques i els innocents que sobreviuen es queden en la misèria.

Per tant nosaltres estem d'acord que no pot haver-hi armes nuclears a mans de Saddam Hussein, però demanem una resolució pacífica a aquest conflicte

Tant és així que aprofito l'ocasió per posar de manifest que estem en contra de la llei que prohibeix fer vaga als alumnes de 1r i 2n, encara que sigui per un fet tan important com el començament d'una guerra que afecta tothom.

També és obligat dir que una guerra és un gran negoci per les empreses que subministren armament militar, cosa que va molt bé als Estats Units perquè els és un dels països més productors del món.

I ara és el moment d'agrair als delegats dels respectius cursos per aconseguir-nos aquests quinze minuts en què ens hem pogut manifestar en contra de la guerra.

Per finalitzar podem resumir tot això en una frase: **NO A LES GUERRES**

Un pont entre la guerra

els alumnes **Bagdad**

Sóc a Bagdad, miro el cel; com gotes d'infern que cauen del cel, les bombes, venen l'ombra entre la multitud, criant mort com aquell jardiner sense aigua. Persones moribundes reclamen auxili, jo, impotent de tal desastre sols puc plorar, no em fa vergonya dir-ho, és més me'n faria més dir que no ho vaig fer, en una situació crítica, molt crítica, en aquelles en què et sens petit dins un món abominable: és la resposta del nostra cos. Companys al meu costat m'acompanyen dins aquest bany de llàgrimes seques, dins aquest mar d'il·lusions desfetes, anihilades per idees absurdes. Tambors! tambors! Tambors en la penombra, el terra tremola, es crea un ambient àrid, fred i fins i tot dens; l'aire que es respira és gas verinós. Al meu voltant un desert de pols, engrunes i cadàvers s'estenen en inacabables mars de mort i fosc. És en aquest moments que comences a notar que el teu destí t'ha portat a la desesperació, en una situació en què no saps si ets viu o mort. Els amics que des de petit han estimat amb tu, aquells amb qui has compartit els secrets més valuosos, perden l'únic que els queda en tan sols un moment, allà al teu costat. Corres per escapar d'una mort segura que et persegueix fins la fi dels teus dies.

Grans objectes pesats i monstruosament espantosos cauen al teu voltant formant tombes circulars en què es queden tots els amics i els records. Fins que t'ha arribat l'hora. Aquesta es la meva situació, m'han tocat, soc a terra, no recordo com hi he anat a parar, no tinc forces per res, la meva vida em passa davant els ulls com una

pel·lícula dolenta, s'ha acabat, ja només em queda un últim sospir per reclamar la nostra llibertat i així dir no! A la guerra, no contra innocents, no contra els nostres, no en nom meu. No!

Aleix Gainza Guerrero 4t. B

Per a tots aquells que no necessiten ser al lloc dels fets per poder plorar-ne les conseqüències.

La nit

És de nit. Sóc a Bagdad. Miro el cel i reclamo un desig: la fi del genocidi. Quan aparto la mirada de les estrelles i torno a la realitat, em ve a la memòria el record de tota la família junta i, sense saber com, se m'omplen els ulls de llàgrimes. Sobtadament, una mà càlida m'agafa l'espatlla dreta i la veu del meu pare m'ordena que vagi a dormir.

Demà serà un altre dia. Potser les portes d'una nova vida em convidaran que els trenqui les cadenes.

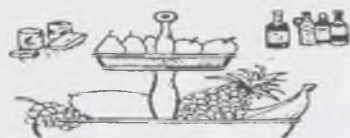
Són morts; els meus germans i ma mare. Cada nit intento ignorar el plor del meu pare recordant la seva absència. Però s'ha acabat. Definitivament.

La nova vida que se m'ha presentat es basa, des que surt el sol fins que es pon, a vagar per una ciutat morta, destrossada, grisa i trista. Només m'haig de centrar en una única preocupació: esquivar cadàvers i runes de l'extermini.

A les nits, amb el meu pare, cerco refugi als afores de la ciutat, que és on, de moment, descanso i espero el dia en què el sol brilli amb tota la seva esplendor.

Joel Cañiguer Batllósera – 4t d'ESO

Fruites i Queviures

CAN MADÍ

C/ Almogàvers, 8 - Tel. (972) 83 00 98
17240 LLAGOSTERA

MAS TARRÉ
Restaurant

Ctra. De Vidreres a St. Feliu de Guixols. Km 25
Tel. 972 83 14 27

yo opino sobre la guerra

Los alumnos de 1º de ESO opinábamos así en una redacción hecha en la clase de lengua castellana.

■ La guerra es lo peor que te pueda pasar en la vida porque te la puede arrebatarse en cualquier instante. Hay personas que se creen que una guerra es la mejor forma de adquirir poder sin tener que hablar unos con otros. Si tuvieran que luchar los que la declaran, seguro que no habría nunca guerra. Yo no quiero la guerra ¿y tú? **Lucía Corral.**

■ No hay ninguna guerra que esté justificada, pues los problemas se han de solucionar de manera civilizada. Lo más triste de las guerras es que matan a personas inocentes. Debe ser muy triste oír una sirena y tener que esconderte rápidamente. Es muy triste que seamos capaces de estar comiendo y ver al mismo tiempo por la TV como se está asesinando a personas inofensivas e inocentes. **Irina Masferrer.**

■ Para empezar, una guerra nunca es justa. No sé si tú estas a favor o en contra, pero piensa ¿te gustaría que tu familia, tus amigos... murieran en una guerra? Espero que no, a mí tampoco. **Laura Nuñez.**

■ La guerra es una catástrofe que no le deseo a nadie, ni a mi peor enemigo. Esta guerra me da mucho miedo. Lo que más me preocupa es que habrá niños que se morirán con una pistola en la mano. También es una desgracia

para Iraq que le tiren 3.000 bombas en un día. La guerra no es lógica y es muy injusta para los niños y la gente de los pueblos, pues tienen que morir porque unos hombres que no piensan lo deciden. **Sara Gutierrez.**

■ La guerra no tendría que existir en ninguna parte del mundo. La guerra no sirve para nada. Sólo mata, destruye y crea tragedias. **Mónica Raurich.**

■ Yo creo que la guerra sólo se hace por intereses, en este caso el petróleo. **Aleix Rodríguez.**

■ Yo opino lo que opina la mayoría de la gente. La guerra es absurda. ¿De qué sirve la guerra? No sirve de nada. Lo único que consigues es guerra, guerra, guerra y miseria. Es la cosa más absurda que puede hacer un país. Enviar a sus propios hombres a morir en el campo de batalla. Sales a luchar y piensas: tal vez sólo me queda un día de vida, o dos o tres... piensas en tu familia, amigos... Maldices la guerra llorando sangre y de pronto, todo se acaba, ya está. **Josep M. Torrent.**

■ Que la guerra no sirve para nada, sólo para destrozar familias, casas, vidas... hasta pueblos y ciudades enteras. La guerra me produce un sentimiento muy triste y saber que estamos participando en ella más. Me gustaría saber qué pasaría si Sadam y Bush estuvieran en la guerra del frente. Seguro que

entonces no habría guerra. Me gustaría tener poderes mágicos para parar esta guerra y todas las guerras. Odio las guerras porque son inútiles, porque muere mucha gente que no tiene culpa de que esta guerra se produzca. **Cristina García.**

■ Yo opino que la guerra o sea la violencia no sirve para arreglar las cosas. Las cosas se deben solucionar hablando. Si yo fuera un iraquí no me gustaría nada lo que está pasando. **Joan Pérez**

■ A mí no me gusta la guerra porque se muere mucha gente y no sirve para nada. Siempre se ataca a los más pobres, los que pasan hambre y no tienen comida. Los niños sufren por las guerras: no pueden ir al cole, no tienen comida... **Mohamed Fahchouch.**

■ En primer lugar, que quien hace la guerra es una persona que no piensa, pues antes de hacer algo así se han de buscar otras opciones pacíficas. La guerra destruye muchas vidas y también familias. En España un 91% de los ciudadanos no quiere la guerra. Yo creo que todo el mundo debería decir: ¡NO A LA GUERRA!. **Arnau Barceló.**

■ Que la guerra no arregla nada. Que los que se creen que ganan también salen perdiendo. Las personas dicen ¡NO A LA GUERRA! Tiene toda la razón quien piensa de esta manera. Seamos solidarios y digamos: ¡NO A LA GUERRA! **Alex Sánchez**

■ Que si los políticos tuvieran que ir a la guerra o mataran a sus hijos o hijas seguro que dirían que no quieren la guerra. Estos políticos no tendrían que poder gobernar. **Jordi Corominas**

■ Yo pienso que la guerra es un escupitajo y un insulto a nuestra era. Como puede ser que a inicios del siglo XXI seamos capaces de empezar una guerra con todo lo que eso conlleva: muertos, sufrimiento, refugiados... y todo por el control de excavaciones petrolíferas.

Nos venden que sólo quieren desarmar a un país con armas de destrucción masiva y hacen que nos olvidemos de quién se las vendió.

Más me duele a mí que nuestro país no haya sabido votar alguien con un mínimo de cerebro y una pizca de humanidad. **Pol Bordàs**

■ Que la guerra es una ridiculez. Las guerras sólo sirven para perder. Se pierde dinero, gente, trabajo... ¿y qué ganan? Pueden ganar, pero cuando lo hayan hecho, sólo les quedarán muertos. La gente de Irak me da mucha pena, pues no tienen la culpa de nada y el 50% de su gente son niños de nuestra edad y más pequeños. **Eva Bagudanch**

■ Que la guerra es una tontería, pues muere mucha gente que no tiene ninguna culpa. ¿Y después de esta guerra qué país será el próximo? ¿A cuántos más tendrán que asesinar?

La guerra es la mayor tontería que existe en el mundo y por desgracia sólo la pueden parar los que la han empezado. Es por eso que hemos de gritar: **NO A LA GUERRA. Alex Sánchez Mestres**

■ A mí me da igual que haya guerra o no; mientras que a mí no me perjudiquen en ningún sentido, que hagan lo que quieran. Pero para ser sincera, si la guerra fuera aquí, otro gallo cantaríala.

Lo que realmente me parece una chorrada es el que se hagan huelgas y manifestaciones generales en contra de la guerra. No se va a lograr nada, seamos realistas. **Desirée Ochoa**

■ Que la guerra no es buena y no comprendo por qué la hacen. La guerra sólo produce muerte, destrozos y sufrimiento. Espero que esta guerra acabe pronto y no llegue a España. **Rafael Rodríguez**

■ Que la guerra no lleva a ningún lugar, en la guerra se pierden los seres queridos. Sinceramente, no me gusta la guerra. **Cristian García**

■ Que con la guerra no se puede llegar a ningún acuerdo y que sólo se hace por intereses. Me parece que si a estas alturas hubiera una guerra o una parte de esta guerra aquí en España, para nosotros sería una catástrofe inmensa, como también lo es para toda la gente que ahora la está viviendo. A mí aún sin ser responsable de esta situación me

da vergüenza esta guerra. **Marc Ortín**

■ Que no se tiene que hacer guerra, en vez de guerra se debe buscar la paz. Deberían decir: **NO A LA GUERRA, SÍ A LA PAZ.** Con la guerra hay muertos y heridos y no se merecen morir. Quiero que la guerra no dure más y pare ya. Yo digo: **NO A LA GUERRA** y muchísimas personas del mundo también dicen esto: Guerra no, paz sí. **Nissrin Aakid**

■ Que la guerra es absurda porque la hacen para ser más fuertes, para ver quién aguanta más, para matar, tener más tierras, más dinero... Espero que se acabe ya, pues la gente debe dejar de sufrir. Esto es lo que opino de la guerra. **Eva Pulido**

■ Que en realidad la guerra siempre ha estado a nuestro lado. Desde la prehistoria hasta nuestros tiempos siempre ha habido guerras. ¿En realidad qué es la guerra? Un conjunto de peleas, matanzas, asesinatos de gente inocente o de gente no tan inocente. Hay que arreglar las cosas hablando.

■ Hacer la guerra es una tontería. La guerra no sirve para nada que no sea muerte, destrucción, dolor... **Judit Padilla**

■ Que la guerra es una destroza de familias pobres. Bush y Sadam deberían luchar en un escenario de boxeo y el que cayera primero habría perdido; de esta manera no perderían la

vida tantas personas por una guerra estúpida. **Lluís Martí**

■ Que no se tiene que hacer la guerra porque las cosas se pueden solucionar hablando. La ONU ha tenido muy poco tiempo para inspeccionar en Irak. Hay mucha gente que no ha hecho nada malo, pero combaten para proteger a su país. No se debería hacer sufrir a los prisioneros si no mandarlos a casa. **Musa Sillah**

■ Que no se tendrían que hacer guerras. Las guerras son crueles y se mata gente por cosas absurdas, sin ningún sentido. Creo que toda la pasión que algunos ponen en la guerra la deberían emplear para poder hacer las paces. **Robert Pelegrina**

■ Que la guerra es injusta. Que Bush quiere la guerra sólo para tener más petróleo. Esta guerra sólo la quieren Bush, Aznar, Blair y Saddam Hussein, por eso creo que no deberían sufrirla los ciudadanos iraquíes. Creo que es injusta. Estas personas no deberían ser presidentes de sus respectivos países ni darles la oportunidad de serlo ningún otro día. ¿Por qué tantos muertos? ¿Por qué tanta guerra? ¿Quiénes son ellos para hacer morir tanta gente? **Albert Turón**

■ Que la guerra es una tontería muy grande, porque como dice el refrán: hablando se entiende la gente. Yo digo NO A LA GUERRA. **Jofre Saiz**

■ Que la guerra es absurda, no encuentro motivo para ella. La guerra sólo nos trae problemas, como las muertes, los heridos... Mi padre dice que las cosas se pueden solucionar hablando, cosa que parece que hay personas no saben.

Pienso que a este paso vamos a llegar a la 3ª guerra mundial. Un presidente no puede pasar de lo que opina su país. **Miriam El Hadj Taib**

■ Que en la guerra de Irak ha habido muchas explosiones y muchos muertos He visto en la TV muchos niños heridos y mucha gente muerta. No quiero que muera la gente inocente. **Cristian Sánchez**

■ Que la guerra no tendría que existir. **Josep Lluís Santamaria**

■ No tendría que haber guerras, pues en ellas muere mucha gente inocente. Con la guerra no se consigue nada positivo, sólo miseria, pobreza, tristeza... Los presidentes de América y España se han equivocado, han metido la pata queriendo hacer la guerra, pero me parece que ya se han dado cuenta, bueno así lo espera. **Ramón Fernández**

■ Que la guerra no trae nada de bueno, es decir, que es un disparate. Gritemos un NO a la guerra por qué nos puede costar la vida a todos. No a la guerra, paz mundial. **Natalia Malagón**

■ Que los Estados Unidos quieren la guerra por dos motivos: 1- Gasto de armas viejas. Lanzan sólo armas viejas para poder poner nuevas en las naves. 2- Petróleo. Una vez destruido Iraq se van a quedar el petróleo para ellos.

Mientras que los iraquíes se lanzan contra las tropas enemigas y se autodestruyen (kamikaces) Mi conclusión es muy sencilla: Los Estados Unidos ganarán y de todo esto sólo sacarán algún provecho los americanos. **Enric Xargay**

■ Que las guerras son absurdas, pues pagan inocentes por pecadores, mueren miles de personas que no quieren la guerra, pero los que mandan parece que no quieren verlo así. **Vanessa Molina**

■ Para mí la guerra es lo peor que puede pasar. Nos dicen que todos tenemos que ser hermanos, tener buen corazón... Y algún maldito capullo (perdón por la expresión) nos meten en una guerra que sólo quieren ellos por intereses económicos, matando a cientos de miles de inocentes que ni siquiera pueden defenderse.

Las guerras no benefician a nadie, sólo traen miseria. **Jordi Mir**

còmics

per a tots els fans de "love hina" i "kare kano"

Com ja deveu haver vist, aquestes pàgines tractaran de "LOVE HINA I DE KARE KANO"; us deveu haver preguntat per que les he triat... Doncs bé, he pensat que seria interessant, pot ser perquè aquests són còmics per a nois (shonen manga), o perquè són entretinguts i divertits.

El fet és que aquestes sèries no han desagradat a ningú i que les crítiques no estan gents malament..., bé, potser seria millor que comencés a parlar una mica més seriosament del tema, no?

M'agradaria començar per ensenyar-vos la cançó del principi de la sèrie de "LOVE HINA", EEEEE!!! En castellà.

LOVE HINA

(opening)

Encima del tejado,
El cielo es azul,
Y el sol da calor y luz.

Tengo energía,
ganas de vivir,
y disfruto de mi juventud.

Es fantástico,
Yo soy muy feliz,
Con mis amigas lo tengo todo en común,
Sí!

Es muy hermosa esta vida que nos toca vivir,
y estas cosas de la vida me han hecho reír,
y cada día me lo paso bien,
porque yo tengo ilusión.

Y me despierto cada día llena de emoción,
Y luego salgo a buscarme cualquier diversión.

Y si lo haces tú igual que yo,
Siempre verás la ilusión.

Es muy hermosa esta vida que nos toca vivir,
y estas cosas de la vida me han hecho reír,
y cada día me lo paso bien,
porque yo tengo ilusión.

Y cada día me levanto llena de emoción,
Y luego salgo a buscarme cualquier diversión,

Y si lo haces tú igual que yo,
Siempre tendrás mi ilusión,-bis
Mucha ilusión!!!

Què us semblaria si ara parléssim una mica de "Kare kano"? Podríem començar per les fitxes dels protagonistes, oi?

SOICHIRO ARIMA

EDAT: 15 anys.

Es company de classe de la Yukino. Va començar el curs traient les millors notes dels exàmens d'accés. Es delegat de la seva classe. L'Arima és un noi guapo i sempre és amable amb tothom, sempre treu les millors notes i és un gran atleta. Un dels seus defectes és que no exterioritza els seus sentiments per por que el controlin.

YUKINO MIYAZAWA**EDAT: 15 anys**

És una estudiant de primer any d'institut. És la filla gran de la família Miyazawa i té dues germanes més petites, la Tsukino i la Kano. És una estudiant model amb les millors qualificacions, popular entre els seus companys, educada, una dama. És un exemple perfecte de la vanitat.

Ara coneixereu a fons als principals protagonistes de "LOVE HINA", en KEITARO URASHIMA i la NARU NARUSEGAWA.

KEITARO URASHIMA

Aniversari: 5 de gener
 Edat: 20 anys
 Grup sanguini: AB
 Altura: 171 cm
 Pes: 63kg
 Zodíac: Capricorn

NARU NARUSEGAWA

Aniversari: 25 de març
 Edat: 17 anys
 Grup sanguini: A
 Altura: 163cm
 Mides: 83-56-86
 Zodíac: Àries

M'agradaria dedicar aquestes pàgines a tothom però especialment a la guerra d'Irak "NO A LA GUERRA".

Marc Ortín i Amat

traca i el cinema

Per May

La present edició de la nostra revista TRACA segueix amb aquesta secció entre les seves pàgines: la nostra, la dels cinèfils!!

La gala dels OSCAR

El passat 23 de març va tenir lloc a l'espectacular Kodak Theatre la gala dels Oscar, amb el desplegament més gran de famosos de tot l'any. L'esdeveniment no va captar l'atenció que es mereixia, i va passar força desapercbut, pel fet que els directors de l'Acadèmia de les Ciències i les Arts Cinematogràfiques van voler respectar el sentiment de condol del qual estaven impregnats els Estats Units. La gala, però, malgrat que la seva aparença era sòbria, va tenir uns tocs d'humor i força sorpreses.

Respecte als guanyadors: Adrien Brody, el protagonista de *El pianista*, va ser qui es va endur l'estatueta com a millor actor després que el públic s'aixequés dels seients i li concedís un gran aplaudiment; Nicole Kidman, malgrat que la seva victòria era assegurada, va mostrar gran eufòria després que Denzel Washington pronunciés el seu nom com a triomfadora i, per tant, guanyadora de l'òscar com a millor actriu pel seu magnífic paper de l'escriptora suïcida Virginia Woolf; Catherine Zeta-Jones i Chris Cooper foren els guanyadors de l'òscar com a millor actriu i actor secundaris respectivament.

El premi que va causar forta expectació fou el de millor director. Roman Polanski, el guanyador del premi, no va assistir a la gala pel fet que continua havent-hi una ordre d'arrest contra ell, als Estats Units, per haver mantingut relacions sexuals amb una menor fa 30 anys. Harrison Ford, l'encarregat de donar aquest Oscar, no expressà gaire alegria a l'hora de pronunciar el nom del guanyador per aquesta precisa polèmica que hi ha.

Pedro Almodóvar va aconseguir l'òscar per segona vegada en la seva carrera cinematogràfica per al Millor Guió Original de la pel·lícula *Hable con ella*.

Peter O'toole guanyà l'Oscar honorífic per tota una vida dedicada al cinema. El protagonista de *Laurence de Arabia* mostrà alegria, encara que va

fer algun comentari inesperat respecte a la tardança del premi.

La triomfadora indubtablement de la nit fou el musical *Chicago* amb 6 estatuets incloent millor pel·lícula i actriu secundària. Alhora que *Gangs of New York* es proclamava la gran perdedora. La vida de la pintora mexicana *Frida* va tenir 2 estatuets i una gran satisfacció pel fet que havien comptat amb poc pressupost per al rodatge del film. La taquillera pel·lícula *8 milles* guanyà el molt merescut i esperat Oscar a la Millor Cançó Original, interpretada per *Eminem*.

Les al·lusions a la guerra van ser constants en els discursos dels guanyadors, tot i que tots anaven avisats que si comentaven alguna cosa fora de lloc deixarien d'emetre la gala. Per tant, encara que els organitzadors de l'acte volien pretendre, amb l'esdeveniment, una mena de fugida de la situació que estava vivint el món, deixant a part la guerra, no va poder ser, perquè aquesta era allí.

Anna Mallorquí

novetats en dvd

- Van Wilder (animal party)
- Toda la verdad
- La habitación del pánico
- Cuando éramos soldados
- Spiderman
- Mi gran boda griega
- Hable con ella
- El mismo amor, la misma lluvia
- A todo gas
- Repli-kate
- Una mente maravillosa
- Infiel

som de primer !

Sí, de primer. Els més joves de l'institut, però eixerits.

Parlem-ne !

Esteu llegint TRACA, la nostra revista i ho feu, en part, gràcies a nosaltres ja que quan ens van dir que la faríem possible, vam posar la primera i a buscar anuncis. D'altres a fer d'aprenents en aquest difícil món de les lletres i d'altres a mirar-s'ho, que hi ha d'haver gent per tot.

Aquests som nosaltres -els de primer d'ESO- que juntament amb la nostra tutora hem engegat un any més això de provar de fer de redactors. Desitgem que us agradi la revista i si feu bon dat, potser el curs vinent deixarem que ens ajudeu. Bona lectura!

la uec de l'ies llagostera

Des de fa quatre cursos tenim un nou projecte per poder atendre millor la diversitat d'interessos i motivacions de l'alumnat de segon cicle d'ESO. Aquest projecte s'anomena UEC.

La UEC suposa una escolarització compartida entre aquesta unitat i el centre docent en què l'alumne està matriculat, del qual continua depenent a efectes acadèmics i administratius.

La UEC permet la possibilitat de realitzar una ESO adaptada en un grup reduït, en el qual les activitats a fer tenen preferentment un caràcter globalitzador i d'aplicació pràctica; a més tenen en compte la promoció d'habilitats que facilitin la inserció social i laboral.

Aquest curs 2002-03, el grup està format per cinc alumnes: l'Eloi Gispert, en Jordi Martí, en Jordi Soler, en Rubén Góngora i en Soufianne.

Aquests nois treballen dirigits per l'Olga que és la seva monitora, per la M. Teresa que els fa el taller de jardineria i pel senyor Lluís, que s'ocupa del taller de fusteria.

EQUIP CLÍNIC VETERINARI

CLÍNICA DE PETITS ANIMALS

Cra. Provincial, 141
Telèfon 46 05 26

17244 CASSÀ DE LA SELVA

PUIG LLAGOSTERA, S. A.

Plaça Mercat, 1 - Telèfons: Magatzem 8300 41 / Particular 830263
17240 LLAGOSTERA (Girona)

GROC I LILA
la teva botiga

Detalls de
comeriors
casaments
bateigs

G/ Gonsellers, 11 Tel. 620 196 580
17240 llagostera

top videojocs

Joan Buhigas Rosillo
Aleix Gainza Guerrero
Toni Carrillo Blanca

top 10 primers generals

- 1- Praetorians (PC)
- 2- Command & conquer: generals (PC)
- 3- DMC2 (PS2)
- 4- Splinter Cell (PS2)
- 5- Splinter Cell (PC)
- 6- Unreal II (PC)
- 7- Metroid Prime (GC)
- 8- Resident Evil Zero (GC)
- 9- The Getaway (PS2)
- 10- Dear or Alived Xtreme beach Voleibol (Xbox)

top 10 primers PS2

- 1- DMC2
- 2- Splinter Cell
- 3- The Getaway
- 4- Primal
- 5- Dragon Ball Z Budokai
- 6- Mortal Kombat: Deadly Alliance
- 7- NBA 2K3
- 8- GTA: Vice city
- 9- Contra: Shattered Soldier
- 10- International Superstart Soccer 3

top 10 primers de la game cube

- 1- Metroid Prime
- 2- Resident Evil Zero
- 3- Mortal Kombat: Deadly Alliance
- 4- Sonic Mega Collection
- 5- Star Fox Adventure: Dinosaur Planet
- 6- Stars Wars Bounty Hunter
- 7- Rally Championship
- 8- Rayman 3 Holldlum Havoc
- 9- El señor de los anillos: Las dos torres
- 10- Legacy of Kain: Blood Omen

Abel & Tino S.L.

Construcciones y Reformas

Tels. 610 976 725 17220 Sant Feliu de Guíxols (Girona)
600 743 474 Avgda. Europa, 152

Mercè Salvadó i Berenguer

Àngel Guimerà, 21- bis
Tel. i Fax 972 80 53 70
17240 LLAGOSTERA

Calçats Àries
El Àngel Guimerà, 14
Tel. 972 83 11 35
Llagostera
Enriqueta Vergés

Clinica Dental
Llagostera

Dr. Jacinto J. Ortíz
Odontólogo Ortodoncista

Teléfono: 972 80 54 86
Fax: 972 83 17 99
Plaça Catalunya, 8 - 1r. 1a.
17240 LLAGOSTERA (Girona)

FIVALLER s.l.
CONSTRUCTORA PROMOTORA

GERENT
Narcís Llinàs

C/ Fivaller, 3 - Tel. i Fax: 972 - 83 04 22 17240 LLAGOSTERA

- API núm. 467
- ABOGAT

Eduard Galobardes i Jorba

Fivaller, 24
17240 LLAGOSTERA

Tel.: 972 83 09 00
Fax: 972 83 09 26
galobardesjorba@terra.es

+ videojocs

top 10 primers de la xbox

- 1- Dear or Alived Xtreme beach Voleibol
- 2- Metal Gear Solid Substance
- 3- Panzer Dragón Orta
- 4- Mortal Kombat: Deadly Alliance
- 5- Steel Battalion
- 6- HOTD 3
- 7- Shenmue 2
- 8- Splinter Cell
- 9- Racing Evoluzine
- 10-Indiana Jones y la Tumba del Emperador

top 5 primers de la GBA

- 1- The Legend of Zelda: A Link to the Past
- 2- ISS Advance
- 3- Rayman 3 Hoodlum Havoc
- 4- Metroid Fusion
- 5- Toca World Touring Cars

EXPLICACIÓ DELS PRIMERS I TRUCS

PRAETORNIANS:

- Explicació: En aquest joc d'estratègia en temps real en 3D agafarem el control de tres civilitzacions diferents: La Gal·la, la Romana i l'Egípcia per intentar conquerir els països veïns.
- Trucs: D'aquest joc no he pogut localitzar els trucs i per falta d'espai no puc posar la guia.

DEVIL MAY CRY 2 (DMC2)

- Explicació: El retorn de Dante, l'investigador sobrenatural, que retorna en una segona part carregada de novetats.

- Trucs

- 1- **Aconseguir Trish:** Per aconseguir aquest personatge del primer Devil May Cry, guanya a Dante en la modalitat Hard.
- 2- **Diferents uniformes:** Guanya el joc en qualsevol nivell de dificultat per obtenir el primer uniforme de Dante y guanya en la modalitat Dante Must Die per aconseguir el segon uniforme. Per al primer uniforme de Lucia hauràs de guanyar el joc en qualsevol nivell de dificultat i per obtenir el segon hauràs de guanyar el joc en la modalitat difícil amb la Lucia. Per al tercer uniforme cal guanyar el joc en la modalitat Lucia Must Die.
- 3- **Modalitat Bloody Palace:** Guanya el joc amb en Dante i la Lucia.
- 4- **Modalitat Dante Must Die Mode:** Guanya el joc en modalitat difícil amb en Dante.
- 5- **Modalitat Lucia Must Die Mode:** Guanya el joc en modalitat difícil amb la Lucia.
- 6- **Selecciona el Nivell:** Guanya el joc una vegada amb Lucia o en Dante.

METROID PRIME

- **Explicació:** Samus Aran torna en una consola de Nintendo en una aventura en primera persona sense precedents i amb un aparat gràfic impressionant.

- Trucs

1- **Aconseguir vestimenta De Metroid Fusion:** Per aconseguir que funcioni necessites tenir una còpia de Metroid Prime, un altre de Metroid Fusion. Acaba Metroid Fusion, connecta la GBA (amb el cartutx de Fusion en la consola) a la Game Cube amb el cable link. La vestimenta està disponible en el menú d'arxivi de Prime.

2- **Finals:** Completa el joc en un 74% o menys per aconseguir el final complet del joc en un 75-99% per aconseguir el final 2. Completa el joc en un 100% per al final 3.

3- **Galeries d'Art:** Escaneja el 50% d'arxius del joc per tenir la primera galeria d'art. Escaneja el 100% d'arxius per tenir la segona galeria d'art. Passa't el joc en la modalitat difícil per obrir la tercera. Aconsegueix tots els ítems del joc per accedir a la quarta galeria.

4- **Jugar amb Metroid Original:** Per aconseguir que funcioni necessites tenir una còpia de Metroid Prime i un altre de Metroid Fusion. Acaba Metroid Fusion, connecta la GBA (amb el cartutx de Fusion en la consola) a la Game Cube amb el cable link. A partir d'aquest moment podràs jugar al Metroid de Nes y salvar-lo en la memory card.

5- **Modalitat Difícil:** Guanya en Metroid Prime.

DEAR OR ALIVED XTREME BEACH VOLLEYBALL

- **Explicació:** Joc de Voleibol protagonitzat por totes las lluitadores de la saga Dead or Alive 3. Cap home se l'hauria de perdre.

- Trucs

1- Desbloquejar noves cançons: **Completa unes vacances i tindràs dos noves cançons disponibles en la radio.**

2- Ditch Rodman: **Per obtenir la veu de Rodman ve el menú d'opcions i canvia la veu de Zack al japonès.**

3- Començar amb més objectes: **Dóna molts de regals a una noia específica. Acaba el joc actual i comença'n un de nou (amb el vell salvat) joc amb la noia a qui has donat els regals.**

THE LEGEND OF ZELDA: A LINK TO THE PAST

- **Explicació:** Un nou Zelda que agafa com a referència el clàssic de Súper Nintendo, encara marcant el seu propi camí i amb interessants novetats com la modalitat multiplayer, una cosa mai vista en aquesta saga.

- **Trucs:** D' aquest joc no he pogut localitza els trucs i per falta d' espai no puc posar la guia.

PAGINES WEB

www.guiamania.com/index.php: Aquí podreu trobar guies de molts de jocs i també trucs.

www.trucoteca.com: Pàgina on podreu trobar la tira de trucs dels jocs que vulgueu.

www.meristation.com/sc/canal_es/portada.asp?C=GEN: Pàgina d' actualitat on podreu trobar guies informació, trucs entre altres coses.

www.crackmanworld.com: pàgina dedicada principalment a donar pares.

+ videojocs

Els jocs més venuts:

- 1- GTA Vice City (ps2)
- 2- The getaway (ps2)
- 3- Halo (Xbox)
- 4- Fifa 2003 (ps2)
- 5- Medal of Honor: Frontline (GC)
- 6- Starfox Adventure (GC)
- 7- Kingdom Hearts (ps2)
- 8- Metroit Fusion (GBA)
- 9- Devil May Cray (ps2)
- 10-Pokémon: Cristal (GBC)

Notícies:

Acaba de néixer la Game Boy Advance SP. Per fi ja podràs jugar de nit amb la nova consola portàtil de Nintendo. Inclou un llum perquè hi puguis jugar de nit.

Ja ha sortit al mercat el nou Metal Gear Substance. Si t'hagués fet il·lusió conduir el gran Gray Fox, ara podràs. S'havia retardat però ja és aquí.

Els millors trucs:

PS2: Comandos 2

Els passwords que et donaran el poder a les pantalles que tu vulguis:

- Missió 1: XHGDR
- Missió 2: WKUC4
- Missió 3: YSM51
- Missió 4: B7D8F
- Missió 5: 3GHSL
- Missió 6: AZLM1
- Missió 7: JAHSO
- Missió 8: UN63A
- Missió 9: VAZ2P
- Missió 10: 9TT5W

GTA Vice City Aquests trucs els poses quan juguis.

- Blindatge: R1,R2,L1,X,esquerra, avall, dreta, amunt, esquerra, avall, dreta, amunt.
- Vida: R1, R2, L1, O esquerra, avall, dreta, amunt, esquerra, avall, dreta, amunt.

Armes: R1,R2,L1,R2,esquerra, avall, dreta, amunt, esquerra, avall, avall, avall.

Cotxes roses: O, L1, avall, L2, esquerra, X, R1, L2, dreta, O.

GAME CUBE:

Die hard Vendetta

Tots els nivells: X, Y, Z, Z, X, Y, Z, Z.
Temps bala infinit: B X Y Z L R
Incendiar enemics: B Y L L

XBOX

Hitman 2

Invencible: R L amunt avall A R L
Salut: R L amunt avall A amunt R R
Megaforça: R L amunt avall A R R.

Arnau Barceló, Enric Xargay
i Aleix Rodríguez de 1r d'ESO

MARGARITA DARDER ESTEVE

Pla. Campmany, nº 6
17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tel.: 972830002 - 649632898

D'SPORTS

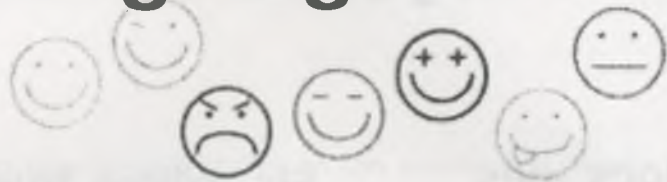
farmàcia

Joan Saurí Masgrau

C/ Consellers, 28 - Tel. 972 83 29 18
17240 Llagostera

internet: el llenguatge del xat

emoticones

LES EMOTICONES MÉS USADES:

;-)	Fer l'ullet, picar l'ullet	:-	Indiferència o no saber què dir
:-)	Somriure	:-(Tristesa
:-D	Riure	:->	Sarcàstic
:o	Sorpresa	:-(Plorar
:-@	Cridar	:-/	Escèptic
-o, ^o	Roncar	#-)	Cec feliç (o cec d'alcohol)
-)	Dormir, adormit	%-)	Marejat i feliç

EMOCIONS I ESTATS D'ÀNIM

:-(Tristor	(-:	Somriure d'esquerrà
:(
:-(((Molta tristor, profunda tristor	:-)))	Molts somriures
:-c	Realment trist, disgustat	:-j	Somriure amb ganyota
:-)	Somriure	:->	Alegria
:)			
;-)	Enfadat	;-	Empipat
>:			
):-)			
;-}	Fer l'ullet (amb molta alegria)	:-t	Mal humor
:-7	Fer una ganyota (també fumar pipa)	:-r	Rabiós, també amb la llengua a fora
:-o	Sorpresa	(8-O	Realment sorprès

:s	Silenci!	:-@ :o@	Cridar
:-C	Al·lucinar	:-O	Molta sorpresa, també cridar
:O	Vergonya, també cridar	:-Ø	No cridis!
:-D :oD	Riure, també molt feliç	X-D XD	Petar-se de riure
:D	Felicitat	>D	Somriure burleta
:-	Riure molt	:/)	No és divertit
:-, :,(:~-(&.(.. :~(~~	Plorar	;(Caure una llàgrima
:,,,)	Plorar a llàgrima viva	:'-)	Plorar de felicitat
(:-...	Amb el cor trencat	;D	Riure mentre se li cau una llàgrima
80(Cara inflada de plorar	:-* :* :-x	Besar, petó
:*)	Petó a la galta, també fer el pallaso	:o*o:	Dues cares donant-se un petó
:-@ :@	Petó de tirabuixó (de cargol)	(@@)	M'intentes ensarronar!
:*** :*,*,*:	Molts petons	:-).	Sarcàstic
>:->	Comentari diabòlic	:->	Sarcàstic, comentari sarcàstic; (més dur que l'anterior)
>:->	Comentari diabòlic i fer l'ullet al mateix temps	:-8	No poder parlar, també fet un embolic
:-X	Llavis segellats (guardar un...?)	:-e	No estar d'acord
?:-)	Dubtós, indecís	-O	Avorrit, badall
:-#	Insatisfet, també millor callar	:-I	Avorrit-se, estar avorrit
:-Q	Fastiguejat):-)	Murri, amb picardia
(:-)	Amb el front arrufat	<:-)	Esbojarrat

:-/	Empipat	%-(Massa temps davant l'ordinador?
<-\	Enfadat, furiós	:'-)	Saludant
:-<	Desesperat	:-#	Censurat, no poder parlar

ATRIBUTS:

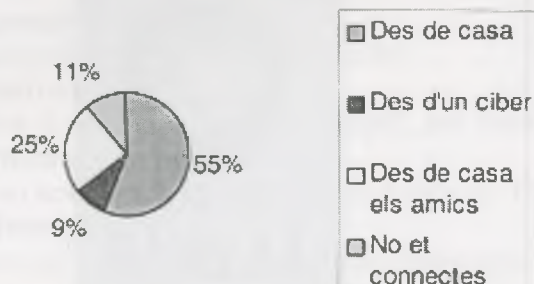
<u>O-></u>	Home	.-(Guenyo
O+	Dona	p-)	Pirata
~:o	Nadó	!-(Tenir un ull virtual
8:-)	Nena (nena amb llaç)	&:-)	Cabell arrissat
:~)	Noia (gran)	=:-)	Portar una cresta
:~)8	Massissa	~~:-)	Pentinat sofisticat
(:-)	Esquerrà	@:o)	Pentinat exagerat
:~)=	Amb bigoti	#:-)	Despentinat
:~{-	Bigoti, també tenir por, també dur els llavis pintats (el primer)	(-)	Caldre una tallada de cabell
:~^{			
:~{-}			
:~{-}	Bigoti i barba, també de llavis gruixuts, també amb els llavis pintats	:~(=)	Amb dents de conill
:~<)=			
'~:-)	Tenir una cella afaitada (o depilada)	:~+)	Nassut
,~:-)			
(:~:-)	Calvo	:~c)	Nas rodó
5:~:-)	Amb tupè	:~^)	Nas trencat
		:~v)	
}:~:-)	Amb el tupè al vent	:~_)	Nas desviat
:~:-	Amb aparell dental	:~n)	Nassos divertits
(#)		:~u)	
:~%))	Amb grans a la cara	:~=)	Tenir dos nassos, també orangutan

+ internet

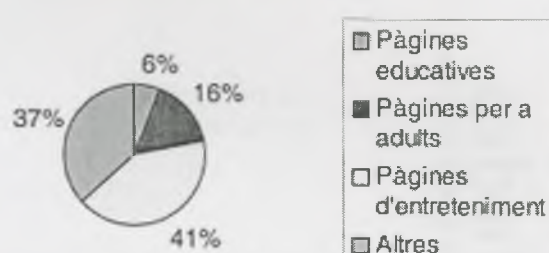
enquesta:

En el següent apartat, us mostrem els gràfics sobre l'enquesta realitzada als alumnes de l'I.E.S. Llagostera (de 1r a 4t d' E.S.O.)

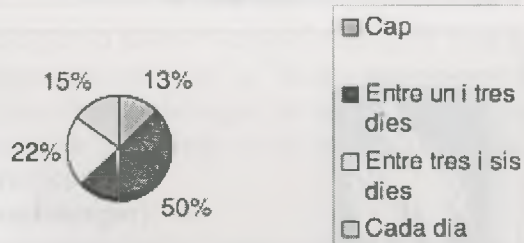
Des d'on et connectes?

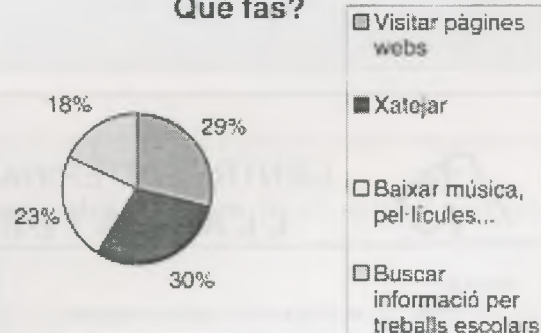
Quin tipus de pàgines mires?

Quants dies et connectes a la setmana?

Què fas?

A continuació us posem unes quantes adreces d'internet que us recomanem, i us expliquem com funcionen dos dels programes que es fan servir més per xatejar.

Webs d'oci

www.tonterias.com

Aquesta pàgina és d'entreteniment, i hi podreu trobar una mica de tot: jocs, fotos divertides, fons de pantalla, etc.

www.miniclip.com

En aquesta web hi ha molts de jocs per passar l'estona quan s'està avorrit.

www.3xl.net

Pàgina on hi ha un munt d'apartats molt interessants, i també moltes webs recomanades i coses de la programació del K3.

Taller Mecànic
Juan Puig i Fills S.L.

Servei de Grua 24 hores
Venda de maquinària de jardí i Reparació

Ctra. de Tossa, 13 17240 LLAGOSTERA
Tel. i Fax 972 80 56 84 (Girona)

LLAGOFINQUES

SERVEIS IMMOBILIARIS

COMPRES
VENDES
LLOGUERS
ASSESSORAMENT
IMMOBILIARI

DELEGACIÓ LLAGOSTERA
Consellers, 21 (Baixos) 17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tel. 972 831830 Fax. 972 831831
E-mail: llagofinques@teleline.es

DELEGACIÓ GIRONA
Impressors Oliva, 1-3 Local 9 17005 GIRONA
Tel. 972 225431 Fax. 972 207131
E-mail: llagofinques@telefonica.net

Tedra
Tècnics de gestió ramadera

Casimir Serra
VETERINARI

Àngel Guimerà, 16 - 17240 Llagostera
tel. / fax 972 83 14 00 - mòbil 607 21 62 43
e-mail: tedrategnics@wol.es

CALÇATS
LLINÀS

Plaça Catalunya, 1 • Tel. 972 80 52 91
LLAGOSTERA
C. Alta Riera, 6 • Tel. 972 64 32 22
LA BISBAL
C. Sant Joan, 43 • Tel. 972 32 13 55
ST. FELIU DE GUIXOLS

CENTRE VETERINARI
LLAGOSTERA

HORARI

- Matí: de 11.30 a 13.30 h. (excepte dimecres)
- Tarda: de 17.00 a 20.00 h.
- Dissabtes: de 11.30 a 13.30 h.

(Juliol i Agost, dimecres matí obert)

C/ Fivaller, 2 17240 LLAGOSTERA
Tel.: 972 83 10 53 (Girona)

EBENISTERIA
PERELLÓ

c/. Ponent, 28 - Tel. i Fax 24 19 34
17180 VILABLAREIX
(Girona)

El triangle
Moda Unisex

Roba juvenil
Moda unisex
Talles grans
Complements

FRANCESC i JOSEP PI

Fusteria i Decoració

Àngel Guimerà, 25 - Tel.: 972 83 02 22 - Mòbil: 627 927 917
17240 Llagostera (Girona)

Webs download

www.softonic.com

Web on es pot trobar una varietat de programes per descarregar.

www.rincondelvago.com

Si teniu algun dubte amb algun treball... consulteu aquesta web!

www.download.com , www.softcatala.com

Per baixar programes on-line, un amb espanyol i l'altre amb català.

Portals

www.google.com

Per buscar informació del que necessiteu.

www.msn.es

Per baixar el programa msn (messenger), per buscar informació i unes quantes coses més.

www.ya.com , www.terra.es

Portals on pots trobar moltes notícies, a més de buscadors, xats, postals...

www.hotmail.com

Pàgina on et podràs fer un compte de correu gratuït i que a més et permetrà xatejar amb el msn.

Programes per xatejar

Mirc, x-crypt...

Aquest programa permet xatejar mitjançant diversos canals.

Cada persona té un "nick" o "àlies", que no pot tenir més de 9 caràcters. Els nicks es poden registrar de manera que només els pugui fer servir una sola persona.

Es descarrega de webs com: www.relativo.com, www.alresoft.com (si el vols en català),

www.mirc.com

MSN (messenger)

Aquest programa facilita poder xatejar només amb els teus companys, amics, coneguts, etc. Només has de baixar-te'l a la web www.msn.es i fer-te un correu a www.hotmail.com i després agregar els teus contactes i ja està!

Cristina Puig, Eva Casadevall, Sílvia Comas, Eduard Díaz 3B

FORN DE PA - PASTISSERIA ANTONI GARCIA

EL NOSTRE PA DE CADA DIA

C/. St. Feliu, 17 - Tel. 83 05 01
LLAGOSTERA
R.S.L. 20.18.159 GE

GEMMA

PERFUMERIA
ESTÈTICA
COMPLEMENTS

ÀNGEL QUIMERÀ, 28 - TEL./FAX (972) 83 15 82
17240- LLAGOSTERA (GIRONA)

tabaquisme

Els alumnes de 1r d'ESO –dintre la programació d'Eixos trasversals– van contestar la següent enquesta i van rebre una xerrada sobre els problemes derivats del tabaquisme; han buidat l'enquesta l'Albert Turón, l'Alex Sánchez Mestres i en Jofre Saiz. Responen 41 alumnes.

Dóna la teva opinió sobre les preguntes següents:

1. Estàs d'acord que es faci publicitat del tabac?

No.	12
Sí.	22
No ho sé.	7

2. És fàcil fumar 5 o 10 cigarretes al dia?

No.	1
Només al començament	0
Sí.	17
No ho sé.	20

3. Fumant es fan col·legues.

Totalment en desacord.	18
Una mica en desacord.	7
Una mica d'acord.	10
Totalment d'acord.	6

4. Fumar fa ser més atractiu/va o interessant.

Totalment en desacord.	22
Una mica en desacord.	9
Una mica d'acord.	8
Totalment d'acord.	2

5. Si no vols fumar i algú que et mola t'ofereix una cigarreta, l'agafaries?

Segur que no.	17
Em sembla que no.	11
Em sembla que sí.	5
Segur que sí.	8

6. Creus que el tabac és tan perjudicial per a la salut com diuen?

Segur que no.	3
Em sembla que no.	1
Em sembla que sí.	6
Segur que sí.	31

7. Les persones fumadores viuen els mateixos anys que les que no fumen.

No.	22
Sí.	9
No ho sé.	10

8. Penses que veritablement les persones no fumadores els afecta el fum del tabac?

No.	8
Sí.	27
No ho sé.	6

9. Les multinacionals tabaqueres intenten manipular els joves perquè comenceu a fumar?

No.	5
Sí.	21
No ho sé.	15

10. El negoci del tabac afavoreix els països empobrits.

No.	15
Sí.	10
No ho sé.	16

Has fumat alguna vegada a la teva vida?

No.	26
Sí.	14

Has fumat alguna vegada en els darrers 30 dies?

No.	35
Sí. Amb quina freqüència?	5
· Menys d'una vegada a la setmana.	2
· Una o més vegades a la setmana	2
· Cada dia	1

Et molesta el fum del tabac?

No.	16
Sí.	23

Fumar està de moda?

Penso que no.	23
Penso que sí.	17

Hi ha 3 alumnes que no contesten a la 2ª pregunta i d'altres que no ho fan en l'últim apartat.

fent poble

club patinatge llagostera

L'Anna Rissech de 4t d'ESO en fa arribar aquesta bona notícia:

Com potser ja sabeu, alumnes de l'IES Llagostera, juntament amb altres companyes de més edat, van participar a NANTES (França) en els campionats d'Europa de patinatge que es van celebrar durant els dies 30 d'abril al 4 de maig.

Aquestes patinadores –en dos categories: grup petit de menys de 12, grup gran de més de 20– van fer un molt bon paper, ja que el grup petit es va classificar en primer lloc i les seves companyes del grup gran en un 4t lloc.

El grup gran podrà participar en el campionat mundial que tindrà lloc a l'Argentina el proper novembre.

Des de Traca els volem donar la nostra més cordial enhorabona, ja que com altres anys estan deixant el nom de Llagostera en molt bon lloc.

Endavant, campiones!

colla gegantera

Divertida, agradable, animada, tot sigui pel poble!

Comarca del Gironès. El mateix nom ja ho diu, que és una colla.

Aquesta colla només té un deure, que és divertir i animar el públic del seu poble i també d'altres.

Tothom qui ho desitgi s'hi pot apuntar per col·laborar. Dintre de la colla es pot participar en diverses activitats; per exemple: tocar la gralla (un instrument de fusta semblant a una flauta), portar un gegant, tocar un tambor, portar un capgròs, portar camallargs, o altres coses.

Ara ja fa uns quants anys van estrenar uns gegants anomenats Eleina de Ridaura i Zenó de Montagut.

La colla gegantera es dedica a anar a altres trobades de colles de diversos pobles i ciutats.

Si hi vols participar només has de tenir ganes de divertir-te, pagar 6 euros i finalment escollir el que vols fer, què vols tocar o què vols portar.

Per falta de temps no hem pogut parlar amb el cap de colla, Xevi Vilalta, però, en canvi, hem pogut tenir suficient informació gràcies a l'**Olga Vidal** i a la **Núria López**, dues noies de 4t d'ESO que participen en la Colla Gegantera.

un horòscop «sui generis»

AQUARI (20 de gener-20 de febrer)

SALUT: Vigila amb la beguda, que pot perjudicar la teva salut i pot fer un canvi important a la teva vida.

AMICS: Sigues tu mateix/a i no et deixis influir pels diferents amics.

AMOR: No et fixis tant en el físic i busca l'interior de les persones.

DINERS: Un dels canvis que pot fer la beguda és que et quedis arruïnat.

PEIXOS (21 de febrer – 21 de març)

SALUT: Deixa alguns vicis que et poden perjudicar la salut.

AMICS: Fes cas dels amics, que encara que no ho sembli t'aprecien molt; però no t'emocionis, que sempre hi ha de tot.

AMOR: El teu amor no empitjorarà, però si hi poses res de la teva part pot millorar.

DINERS: Ara mateix la teva economia... És igual, deixem-ho estar.

ÀRIES (21 de març – 20 d'abril)

SALUT: N'posis tntes abre x el mob xk t faran ser + curt/a

AMICS: Diem que la teva relació amb els amics no és gaire bona, "potser és culpa teva"

AMOR: Mira al teu voltant: tens bastants oportunitats.

DINERS: A part de quedar-te curt/a per culpa del mòbil et quedaràs arruïnat/a.

TAURE (21 d'abril – 19 de maig)

SALUT: Sabies que els refredats d'estiu duren més que els d'hivern?

AMICS: Ja se sap que tens molt bons amics però no et confonguis!

AMOR: Pren-te el teu temps, no sempre s'ha de estar acompanyat, no?

DINERS: No et desesperis

BESSONS (20 de maig – 21 de juny)

SALUT: Estàs en plena forma completament preparat/a per l'estiu!

AMICS: Grans o petits, són una passada!!!

AMOR: Tens un sol objectiu: si hi insisteixes ho aconseguiràs.

DINERS: Compra't una guardiola i comença a estalviar!

CRANC (22 de juny – 23 de juliol)

SALUT: Aquest mes no tindràs cap problema i podràs venir cada dia a l'institut, que guai!

AMICS: Diuen que és més important la qualitat que la quantitat.

AMOR: Com que estaràs tot el dia a l'institut no podràs lligar si no és al canvi de classe, clar!

DINERS: No et pots queixar, tens uns quants calerons estalviats.

LLEÓ (24 de juliol – 23 d'agost)

SALUT: Estàs de molt mal humor l'endemà de sortir de nit: ai, aquesta ressaca.

AMICS: Els amics te'ls tries tu, però tria-te'ls bé!!!

AMOR: A veure sit'hauran de clavar un cop al cap perquè obris els ulls.

DINERS: Compra't un mòbil si no en tens, perquè les cabines de telèfon no tornen canvi!

VERGE (24 d'agost – 23 de setembre)

SALUT: Atxímmmm!!! Jesús!!!

AMICS: Tens molt bons amics que et fan costat en tot el que necessitis però tampoc n'abusis.

AMOR: Diuen que quien la sigue la consigue.

DINERS: Encara demanes diners als papes, eh?

BALANÇA (24 de setembre – 22 d'octubre)

SALUT: Estàs molt equilibrat/a; deuen ser els vitalínies.

AMICS: Els teus amics t'estimen molt, vejam si tu els demostres el mateix.

AMOR: Tira't a la piscina que no està buida.

DINERS: Mai és tard per començar a estalviar.

ESCORPÍ (23 d'octubre – 22 de novembre)

SALUT: No agafis complexos que estàs molt maco/a.

AMICS: Busca'n de nous, et convé, però no deixis de banda els d'ara.

AMOR: Davant mateix tens un petit però gran amor.

DINERS: No te'ls gastis en roqueries.

SAGITARI (23 de novembre – 20 de desembre)

SALUT: Si mires tant la tele, et quedarà el cap quadrat.

AMICS: Els estàs deixant molt de costat, sorprèn-los amb alguna cosa agradable.

AMOR: De moment deixa córrer l'aire.

DINERS: La gent serà generosa amb tu.

CAPRICORN (21 de desembre – 19 de gener)

SALUT: És primavera, vigila amb les al·lèrgies.

AMICS: Hi ha amics que estan passant mals moments, ajuda'ls.

AMOR: Tranquil/a: amb el temps se'n adonarà.

DINERS: No te'ls gastis tant de pressa, que els necessitaràs.

Yasmina Belhaj, Irina Masferrer, Laura Nuñez

la vall de núria. sortida a la neu

el meu primer dia a la neu

Hola, intentaré resumir les meves experiències i sensacions a la neu, vaig passar tot un dia a la Vall de Núria .

Em vaig aixecar a les 5:30 del matí per rentar-me, canviar-me i preparar tot el necessari per anar a la neu. Simplement, aixecar-se a aquesta hora ja et dóna una sensació divertida.

Seguidament vaig anar cap a l'escola i ja hi havia companys de classe, a aquella hora jo em pensava que tothom estaria adormit però no, em vaig equivocar, tothom estava nerviós i amb una alegria per anar a la neu .

Per a molts d'ells' igual que jo, seria el primer cop que anaven a la neu a esquiar.

Vàrem agafar l'autobús que va vindre a les 6 de la matinada, vàrem carregar totes les motxilles i, vinga, amunt!.

El viatge va ser llarg, però m'ho vaig passar molí i molí bé, quan vam arribar a Ribes vam anar a esmorzar a un petit bar que hi havia, l'únic obert a tot a tot el poble a aquelles hores.

Després d'esmorzar vam anar a la parada del cremallera i, allà hi havia neu i, com no, vam fer una guerra de boles de neu, ens ho vam passar genial.

I va arribar el cremallera...Un cap a dintre vam començar a parlar de diferents temes, jo li deia a un professor que fes fotos del paisatge perquè era esplèndid, una cosa mai vista.

I HEM ARRIBAT A LA NEU!!!

Quan vàrem arribar a la neu ens vàrem posar a 2000 per hora, molí contents i superactius. Vàrem anar a descarregar les motxilles i, tot seguit vàrem anar a llogar els esquís. Per cert hi havia un monestir preciós. Tot seguit ens vàrem ficar els esquís. Els profes ens varen dir que no ens allunyéssim del punt de trobada. Jo com sempre vaig donar la nota i me'n vaig anar a una pista, jo mai havia pujat a un telesquí i clar com us podeu imaginar em vaig fotre una llesca que vaig flipar.

En aquells moments no m'adonava que el temps passava, jo era l'únic que sabia que m'ho estava passant genial, sentia unes ganes de disfrutar impressionants però, és clar, el temps anava passant i jo no sabia que els monitors ja havien arribat, i tothom m'estava buscant desesperadament, fins que vaig arribar on estava el meu monitor i ell no en sabia res, i de cop i volta veig un home amb un vestit negre que portava uns walkie-talkies, a través dels quals li anaven dient la meva descripció, jo flipava, fins que vaig sentir que deien el meu nom, i vam iniciar la següent conversa

Monitor: Tu et dius Cristian Rodríguez?

Jo: Sí, per què?

Monitor: Perquè t'estan buscant i no sabem on eres.

Jo: Perdoni, joestic amb el meu grup

Bé, la Maria Àngels em va trobar, tota desesperada, perquè

estava molt preocupada per mi, ella i tots el altres professors

Vam fer un curset de dues hores amb un monitor, va ser molt avorrit. A l'acabar els meus companys i jo vam anar a esquiar, durant mitja hora vaig pujar i baixar per la mateixa pista d'iniciació per anar practicant, llavors em vaig atrevir a anar a la següent pista en dificultat, jo encara no sabia fer la ziga-zaga, i és clar vaig baixar tota la pista pel recte accelerant i accelerant, fins que no vaig ser a baix no vaig poder parar. El segon cap que vaig pujar, al baixar del telesquí em vaig frenar agafant-me a tothom que era per allà, arrossegant a més d'un al terra en companyia meva.

En Toni i jo vam anar a dinar al selfservice, el menjar era molí dolent, ressec, pastat... Seguidament tots dos ens vam dirigir al llac, caminant per la neu verge, el llac estava glaçat, tots dos vam posar els nostres peus a sobre la superfície glaçada amb molta cura.

Seguidament no vam tenir temps de fer gaire cosa més, després de la darrera experiència, tothom a terra, a la pista, vam tornar a la pista d'iniciació, el temps just de fer dues baixades.

Després ja era hora de marxar, per tant vam tornar el material, ens vam dirigir cap a l'estació i vam pujar al cremallera. I amb molta pena em vaig despedir de la Vall de Núria i de la neu.

Jo tornaria a la mínima oportunitat que tingués, serà un dels meus records més macos que tinc i segurament tindrè.

Cristian Rodríguez 3rA.

DE NÚRIA

qüestionari de proust

Agustí Clara i Corominola entrevistat per..... Sara Pardo
 Josep Genóher i Sureda entrevistat per..... Olga Vidal
 Jordi Buhigas i Casadevall entrevistat per..... Joan Buhigas

-El principal tret del meu caràcter?

Agustí – Una tímidesa mal dissimulada i una seriositat que em costa molt de deixar per culpa de certa inseguretat. M'agrada pensar que també sóc contradictori, però no n'estic segur.

Josep – Molta paciència.

Jordi – Procuo ser amable.

-La qualitat que prefereixo en un home?

Agustí – La ironia, el sentit de l'humor activat constantment i l'individualisme. Que siguin gent de conversa original i crítica.

Josep – La sinceritat.

Jordi – La sinceritat.

-La qualitat que prefereixo en una dona?

Agustí – En la immediatesa del moment, la bellesa física; potser amb una preferència per les noies de complexió menuda i to bru de pell. Molt més enllà: les noies espontànies, fora del tòpic, igualment iròniques, independents i individualistes.

Josep – La sinceritat.

Jordi – La sinceritat.

-Allò que més estimo en els amics?

Agustí – Que després de suportar les meves neures i errades continuïn sent allà. També que estiguin sempre a punt per la gresca.

Josep – Sobretot la sinceritat, és el més important.

Jordi – Que siguin amics.

-El meu principal defecte?

Agustí – Sóc molt gandul, em bloquejo inicialment davant de qualsevol fet que comporti treball o una dedicació molt forta.

Josep – Doncs que ho faig tot a última hora.

Jordi – Fumar.

-La meva ocupació preferida?

Agustí – Intentar fer sonar la guitarra o el piano durant hores.

Josep – Els esports, em relaxen bastant.

Jordi – Una de les coses que m'agrada molt és conduir.

-El meu somni de benestar?

Agustí – Gaudir de tots els plaers que pugui donar aquesta vida al costat de la noia ideal, en un entorn idíl·lic on tot seria improvisació i llibertat.

Josep – Res, ja ho tinc tot.

Jordi – Fer el que vulgui, quan vulgui i amb salut.

-Quina fóra la meva pitjor desgracia?

Agustí – Patir un accident que em fes impossible aspirar a una vida independent dels altres i que em privés d'algun sentit.

Josep – Alguna cosa dolenta que passés a un familiar o a un amic.

Jordi – Que passés alguna cosa als meus fills.

-Què voldria ser?

Agustí – Músic o artista inspirat i creatiu. La realitat, però, em diu que tirar endavant amb normalitat ja seria un èxit.

Josep – Professor, per això ho faig.

Jordi – El que sóc.

-On desitjaria viure?

Agustí – Envoltat d'un paisatge encisador, prop del mar, en un lloc amb temps canviant i en una societat més justa i menys mesquina.

Josep – A Caldes de Malavella, que és on estic i és un poble molt bonic.

Jordi – M'agradaria viure a la costa prop del mar.

-Quin color prefereixo?

Agustí – El blau d'un cel de tramuntana

Josep – El color, el blau.

Jordi – El taronja, però són aquelles coses que no m'he plantejat mai.

-Quina flor prefereixo?

Agustí – No ho sé, no en conec els noms. Potser una rosa d'aquelles que són de color groc, d'algun

color diferent al vermell o rosa que és tan normal de veure...

Josep – La rosa.

Jordi – La rosa vermella.

-Quin ocell prefereixo?

Agustí – Em sembla que els pingüins, m'encanta quan veig un documental sobre els pingüins

Josep – L'oreneta.

Jordi – Els periquitos.

-Els meus autors preferits en prosa?

Agustí – La Mercè Rodoreda i en Quim Monzó, probablement, almenys són els primers que em vénen al cap.

Josep – Doncs, Quim Monzó.

Jordi – No en tinc cap, perquè no en llegeixo mai, d'aquestes coses.

-Els poetes preferits?

Agustí – Haig de confessar que n'he llegit pocs, però en Salvat-Papasseit hi veig tot allò que espero d'un poeta: emotivitat transmesa amb senzillesa

Josep – Martí i Pol.

Jordi – No en tinc cap. A mí el que m'interessa són els manuals dels instruments que faig servir.

-Els herois de ficció?

Agustí – Astèrix i Obèlix, potser més l'Obèlix... és més humà. Els déus i mites grecs també perquè són el mirall dels homes: tota la grandesa i els defectes ampliat fins a l'increïble.

Josep – No ho sé. Superman.

Jordi – En Superman, ja que el meu cervell relaciona heroi amb Superman.

-Les meves heroïnes de ficció favorites?

Agustí – Les deesses gregues, pels mateixos motius però pel costat de les dones.

Josep – Cap.

Jordi – Cap.

-Els meus compositors favorits?

Agustí – McCartney, Lennon, Harrison, Billy Corgan i els Coldplay.

Josep – Lluís Llach, els Pets, Sopa de Cabra i Sau.

Jordi – Joan Manel Serrat, les cançons que cantava abans m'agradaven molt, les d'ara no tant.

-Els pintors predilectes?

Agustí – Dalí, però hi ha una pintura fascinant que és "El crit" d'Eduard Munch, però no he vist més coses d'ell. El Goya d'abans de morir, també.

Josep – Ni idea.

Jordi – No és el meu món, però per contestar alguna cosa diré en Dalí.

-Els meus herois de la vida real?

Agustí – Els Beatles. Canvien la història de la música partint d'uns orígens obrers, en el decadent nord d'Anglaterra, passant per sobre de tota mena d'artistes menors i prefabricats.

Josep – Cap.

Jordi – Gandhi.

-Les meves heroïnes històriques?

Agustí – Líbia o Lívica, ara no ho sé, la maquiavèlica dona que va governar tant o més l'imperi romà que el seu marit, l'emperador Octavi Cèsar August.

Josep – Cap.

Jordi – Cap, no en conec cap.

-Els noms que prefereixo?

Agustí – Júlia, realment m'encanta aquest nom. No n'he pensat cap altre més.

Josep – Un de noia, Raquel.

Jordi – Daniel i Joan.

-Què detesto més que res?

Agustí – Els comportaments humans en massa, de pensament únic, de seguidisme, de manca de personalitat. I la traïció i la difamació.

Josep – La falsedat en una persona.

Jordi – Els polítics.

acudits

barraques

-Quins caràcters històrics menyspreo més?

Agustí – Els fanatismes, que han arrossegat milions de persones al llarg de la història a morts absurdes i atroces.

Josep – Els traïdors.

Jordi – No sap, no contesta.

-Quin fet militar admiro més?

Agustí – No crec que hi hagi cap fet militar admirable. És el comportament animal de depredació orquestrat amb intel·ligència humana, és menyspreable.

Josep – Cap, militar cap.

Jordi – Els odio tots.

-Quina reforma admiro més?

Agustí – L'èxit de Gandhi en la seva reivindicació pacífica i la normalització democràtica d'Europa després de la 2a Guerra Mundial.

Josep – No ho sé.

Jordi – Cap.

-Quins dons naturals voldria tenir?

Agustí – Saber comunicar-me i també el de cantar bé.

Josep – Em dóna igual, estic bé com estic.

Jordi – M'agradaria molt saber tocar el piano, ballar i coses d'aquestes, perquè no en sé gens.

-Com m'agradaria morir?

Agustí – Dormint.

Josep – Al llit dormint.

Jordi – Sense adonar-me'n i molt vell.

-Estat present del meu esperit?

Agustí – Inquiet davant del futur, un xic incòmode amb mi mateix i amb la meua realitat.

Josep – Ara estic content.

Jordi – És molt bo.

-Fets que m'inspiren més indulgència?

Agustí – Qualsevol errada humana provocada per la bona fe, sense voler o per les emocions d'un moment.

Josep – Extremàtics.

Jordi – Els que fan els nens.

-El meu lema?

Agustí – No cal preocupar-se per la felicitat, te la pots trobar però no existeix cap camí per arribar-hi ni cap manera per conservar-la. Dedicuem-nos al plaer.

Josep – Cap.

Jordi – Ja que hem de treballar, passem-nos- ho bé, sense oblidar que estem treballant.

Passeig Tomás Boada, 10
Tel. 972 830081
Fax 972 830342
17240 LLAGOSTERA

Pl. Narcís Monturiol, 30
Tel. 972 850546
17411 VIDRERES

Av. Catalunya, 35, baixos
Tel. 972165537
17412 MAÇANET DE LA SELVA

C/ Rossinyol, s/n
Tel. 972 470772
17456 CALDES DE MALAVELLA

Ctra Sant Llorenç, 3 Llagostera (Girona) - Tlf. 972 80 55 66

humor

acudits masclistes

-Una dona, l'atropella un home amb un cotxe a dos quarts de tres. Qui té la culpa?
La dona, perquè a dos quarts de tres havia d'estar fregant els plats.

-Qui és més llest, el doff o una dona?
No se sap, perquè encara està per descobrir.

-Dona al volant, perill constant.

acudits feministes

-Nois? No gràcies! Prefereixo porcs que donin pernills, i menys fills!

variats

-Tenia un rellotge tan petit, tan petit, que mai tenia temps de fer res.

-Era un home tan garrepa, que tenia un centpeus de mascota, i tan sols li va comprar un parell de sabates.

-Definició de sabó:
Peix que costa més de pescar a la banyera.

-Impacient:
Esperar amb pressa.

-Amor:
Malaltia temporal que es cura amb el matrimoni.

-Idiotes:
La més gran de les tribus que mai hagi existit, i que encara està en el nostre pensament i el de tots.

-Què li diu una bombeta a l'altra?
Tant temps donant a llum i encara no he tingut cap fill.

-Això era un espanyol, un marroquí i un alemany. I estaven en una presó i es volien escapar, i un d'ells diu:

-Jo salto encara que em matin.
Va el marroquí, salta i desapareix, estirat a terra es treu la gorra i diu:

-Pel Marroc.

Va l'alemany salta, i li carden un tret es treu la gorra i diu:

-Per Alemanya.

Va l'espanyol, salta i no li desapareix, però s'oblida la gorra a dins i la va a buscar. Torna a saltar i li desapareix, es treu la gorra i diu:

PER IDIOTA.

-Què té un home xinès entre les cames?
Un tira-xines!

-Sabies com es diu en xinès un avi que s'ha mort per una gamba dolenta?

-gamba-xungajajotomba!

-Era un futbolista tan dolent, tan dolent, que fa un gol i a la repetició el falla!

-Un home agafa un taxi:

-Perdoni, vostè, ¿quant val donar un vol per Barcelona?

El taxista, pensatiu, li contesta:

-Doncs veurà, això depèn del temps...

-D'acord-diu el client pensatiu...-,suposem que plou!

-Un cuc se troba amb un altre i es saluden:

-Hola, ¿què tal?

-Molt bé -diu l'altre-. Però sóc la teva cua, IMBÈCIL!!

Natalia Malagón – Jordi Mir – Ramón Fernández 1r B – ESO

acudits

borrachos

- ¿Señor, para qué bebe usted?
 ¡Para ahogar las penas!
 - ¿Y lo logra?
 ¡No! Saben nadar las desgraciadas.
 - Policía: iba usted en sentido contrario, ¿Qué no vio la flecha?
 - Borracho. ¡Pues ni siquiera, hip, vi a los indios hip!

infidelidad

- Dos amigos se encuentran:
 - Oye, ¿tu te acostaste con tu mujer antes de casarte?
 - Yo no, ¿y tu?
 - Hombre... yo no sabía que te ibas a casar con ella.

- ¡Soldados! Tengo dos noticias, una buena y otra mala. ¿Cuál queréis oír primero? ¡La mala, la mala!
 - Hoy para comer tenemos mierda
 - ¿Y la buena mi capitán?
 - ¡iiiiii Habrá para todos!!!!!!

niños

- Señora, dígame a su hijo que deje de imitarme. -
 Niño, deja ya de hacer el idiota.

piropos y dedicatorias

- Cada vez que pienso en ti, mis ojos rompen en llanto, y muy triste me pregunto, ¿Por qué te querré tanto?
 -Si el amor se contara como el dinero, yo mil años tardaría en contar cuanto te quiero.
 -El cristal de mi ventana con aliento empañé, en él puse tu nombre y a besos lo quité.
 -¿Qué culpa tienen los toros de nacer con cuernos?
 ¡Qué culpa tengo yo de nacer para ponerlos!
- Tu madre debería ser pastelera, porque un bombón como tú, no lo hace cualquiera.
 -Quisiera ser el mar y que tu fueras la roca, porque al subir la marea, te besaría en la boca.
 -il love en inglés, ti amo en italiano y lo mucho que te quiero te lo digo en castellano !

Niño, no comas más pasteles que vas a reventar. Pues dame otro y aparta.
 Mamá, mamá, por qué la novia va vestida de blanco. Porque es el día más feliz de su vida. Ah, y ¿por qué el novio va vestido de negro?
 Mamá, mamá, en el colegio nadie quiere hablar conmigo, mamá, mamá, ¿a dónde vas, mamá?
 Mamá, mamá, ¿cuál es la definición de ignorancia? Pues no sé.

preguntas estúpidas

¿Por qué venden tabaco en las gasolineras, si esta prohibido fumar?

Si Superman es tan listo, ¿entonces por qué lleva los calzoncillos por fuera?

- ¿Qué le dice un semáforo a otro?
 - No me mires, que me estoy cambiando.

Yo me llamo Duracell... es mi nombre de pila.

- Pom, pom.
 - ¿Quién es?
 - Soy el del gas, ¿puedo leer su contador?
 - Oiga, ¿y no preferiría una novela?

Per Rafa Rodríguez i Cròmar Polinario

Cristina García y Vanessa Molina – 1r ESO

juguem i aprenem

Per Àlex Sánchez Garcia - 1r d'ESO

Busca en la sopa de letras dieciséis palabras castellanas que proceden de las lenguas ibéricas o prerromanas:

G	A	R	R	A	P	A	T	A	B	I
A	L	U	D	M	U	W	A	G	C	M
L	L	S	V	E	G	A	T	A	O	V
A	X	C	M	D	L	R	S	R	A	S
P	J	B	O	D	E	R	C	A	I	O
A	M	Ñ	R	R	Q	O	M	B	T	C
G	U	D	U	C	N	Y	N	A	V	A
O	Ñ	J	E	A	D	O	X	T	Z	R
S	E	L	C	S	E	U	Q	O	D	R
D	C	H	O	P	F	R	A	U	S	A
C	A	R	R	A	S	C	A	M	E	R

• HORIZONTALES:

• VERTICALES:

• INCLINADAS:

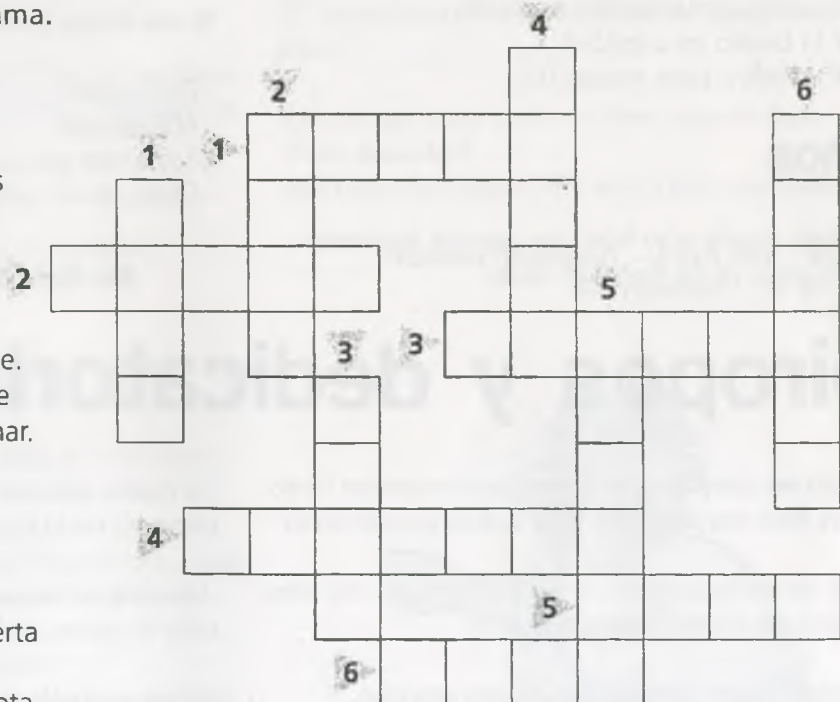
i. Resuelve el crucigrama.

HORIZONTALES:

1. Hermoso.
2. Grosero, tosco.
3. Registrar imágenes y sonidos en cinta magnética.
4. Sublevar.
5. Portaequipajes del techo del coche.
6. Punta de tierra que se adentra en el mar.

VERTICALES:

1. Palo de béisbol.
2. Tipo de calzado.
3. Pieza cilíndrica generalmente abierta por los extremos.
4. Hacer saltar la pelota.
5. Áspero al gusto.
6. Planta pequeña de tallo tierno.

Resuelve el encadenado silábico escribiendo en este orden: una palabra aguda, una llana, una esdrújula y una sobreesdrújula. Repítelo hasta completar las quince palabras de las definiciones.

1. Montaña que arroja lava.
2. Tumor maligno.
3. Ave de rapiña.
4. Hecho con lógica.
5. Aparato para subir a los esquiadores.
6. Unidad de peso para las perlas y piedras preciosas.
7. Triste, excesivamente serio, grave y melancólico.
8. Dile que se lo coma él.
9. Averiguar el lugar en que se halla una persona o cosa.
10. Golpe dado con las zarpas.
11. Friso o franja que se pinta o coloca en la parte inferior de una pared.
12. Con lobreguez.
13. Mamífero carnívoro, común en España, de piel dura y pelo largo, espeso y de tres colores: blanco, negro y pajizo tostado.
14. Se dice del cante más genuinamente andaluz, de profundo sentimiento.
15. Perteneciente o relativo a la casa u hogar.

1	2	3			4
		10		11	
9	15				
	14		FIN	12	
	13				5
8		7		6	

HORIZONTALES: 1. Cara. El que caza. 2. Quinientos. Parte del vegetal. 3. Al revés, ave de cetrería. Adverbio de negación. Signo del cristiano. 4. Instrumento deportivo. Una vocal y, más allá, otra. 5. Muchos verbos empezarán por estas tres letras. La primera. Al revés, mono pequeño. 6. Contemplar con admiración. Martillo grande. 7. Consonante. Recipiente casero. Vocal delgada. Voz de mando. 8. Se hace al arder algo. Amarrado. 9. La redonda. Articulación del brazo. Otra vez la delgada. Sufijo aumentativo. 10. Consonante. Espacio de terreno. Al revés, se apaga con agua.

VERTICALES: 1. Una consonante y, más allá, otra. Arca grande. 2. Dad adoración. Vocal. 3. La última. Voz usada para ahuyentar a los perros y otros animales. Consonante. Otra vez la última. 4. Enclenque, esmirriado. 5. Primera vocal. Última vocal. No siempre se tiene en las discusiones. 6. Sala de proyección. Herramienta para cavar. 7. Flagelara. La redonda. 8. La última y dos veces la primera. 9. Una vez más, la primera. Cien. Pasad por alto, no lo digáis. 10. Quinientos. Piedra grande. Una vocal y, más allá, otra. 11. Las dos últimas vocales. Elevados, subidos. 12. Soltaron líquido por los poros.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												

+ entreteniments

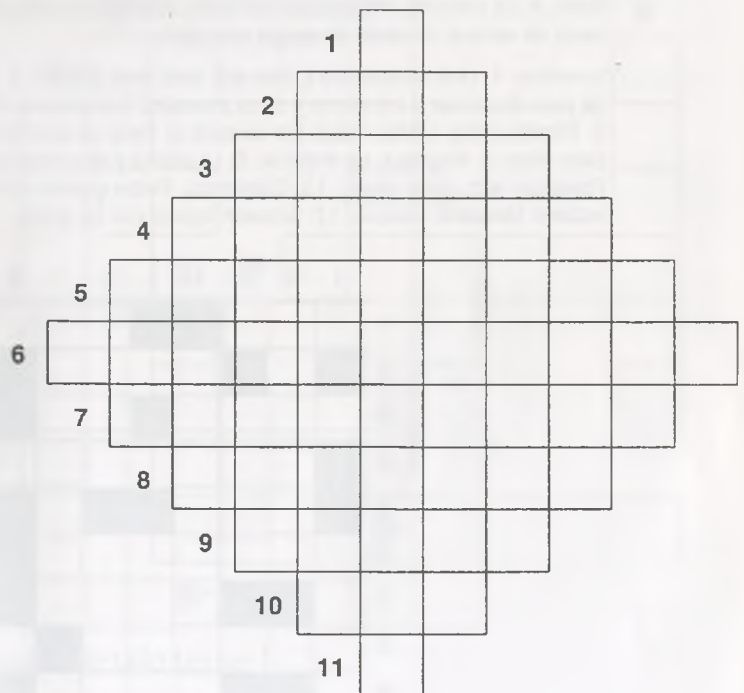
Pasatiempo

Utilizando sólo la mirada, relaciona cada alfiler con su carrete de hilo. ♦

Crucigrama horizontal

1. Letra que no tiene sonido.
2. Necesidad de beber.
3. Pelota para jugar.
4. Persona que arbitra un partido.
5. Día de la semana.
6. Locales con muchos libros.
7. Competición mundial de juegos atléticos.
8. Acción de leer.
9. Conjunto de imágenes que aparecen mientras se duerme.
10. Pieza en forma de circunferencia.
11. Cuarta vocal.

Habilidad visual

Con la sola ayuda de los ojos, busca cuántas veces están repetidas en el cuadro las letras que se te indican.

Hazlo en menos de dos minutos. ♦

B	Z	J	L	E	J	V	O	S
V	G	U	D	C	O	M	B	C
N	Y	V	A	Ñ	X	H	R	J
H	T	I	S	Z	A	S	O	V
E	B	F	L	O	Z	U	I	E
L	C	D	R	G	P	Ñ	A	B
X	J	P	S	H	L	M	Y	Q
P	R	N	E	F	U	K	J	V
Y	D	G	J	S	M	S	Z	L

U: _____
 E: _____
 Z: _____
 G: _____
 O: _____
 R: _____

Juego de atención

Aunque estos dibujos te parezcan iguales, no lo son. Busca las ocho diferencias en el dibujo de la derecha. ♦

viatge a mallorca

Imatges i records del viatge de 4t d'ESO a l'illa de la calma (?). En Toni Carrillo i en Joan Buhigas ens fan arribar la seva visió d'aquesta experiència.

• El primer dia

Tot comença a les 9 del matí, l'hora de trobada a l'IES, tothom arriba puntual, menys els que faltaven, i ens dirigim cap l'aeroport del Prat, a Barcelona. Allà un altre caos: per començar la porta giratòria, un fart de riure i per acabar la porta d'embarcament que estava equivocada. Ens vam dirigir a facturar les maletes. A ¼ d'1 vam agafar l'avió, amb capacitat de 120 persones. Un cop a l'avió, adéu i hola, ja que el trajecte no durava gens. Vam aterrar cap a 1, durant el vol no va haver-hi cap incident.

Només arribar a l'hotel, el gran hotel de tres estrelles Tropical Park, vam seure tots en una saleta, ens hi vam estar una molt bona estona. Al final vam anar a dinar: Ens vam disposar a sofrir una mica pel menjar tan poc agradable per no dir un altra cosa, ens el vam empassar, pels de gran estómac com jo va ser un suplici.

A la tarda ens vam acomodar a les habitacions de dos transformades en habitacions de tres amb la tecnologia del llit plegable.

Vam sopar cap a les 8 del vespre. Al vespre vam sortir a fer un vol pels voltants amb els professors.

• El segon dia

Ens vam llevar, dutxar i vam esmorzar a l'hotel, a ¼ de 9. Avui anàvem a fer una visita cultural a Ciutat de Mallorca. Vam sortir una mica més tard perquè l'autocar no arribava. Vam veure moltes coses com ara la catedral, la plaça major... El guia ens anava fent explicacions de totes les coses, aquest guia no era altre que en Jaume Moll.

A les 2 vam dinar a l'hotel i després vam tenir un temps per anar a les habitacions. Avui tocava tarda lliure, volíem anar a la piscina o a la platja però a la tarda el temps no ens va ajudar, va ploure.

A les 8 aproximadament vam sopar.

Al vespre no plovia i vàrem sortir, molta gent anava a un pub anomenat "CACAO".

· El tercer dia

Avui anàvem a visitar les coves del Drac i el taller de vidre artesanal d'Algaida.

Primer vàrem anar al taller de vidre, hi havia un museu on hi havia exposades moltes peces decoratives de vidre. Després vam poder observar com uns homes feien unes peces, va ser impressionant.

Finalment vam arribar a les coves del Drac, eren les 11, després de caminar una estona per dintre vam seure en unes graderies que hi havia dintre la cova, era immens. Tot, seguit una petita orquestra en una barca ens tocaren una mica de música, en acabar aquest petit concert vam pujar en barques i vam fer un petit recorregut. Després continuàrem a peu fins sortir, vam agafar l'autocar i cap a l'hotel.

Vam dinar a les 2 i a la tarda era lliure fins a les 8 que havíem de sopar.

Al vespre, de nou, vam poder marxar de festa.

· El quart dia

Avui era tot el dia fora, anàvem a Torrent de Pareis i en barca fins Sóller.

El viatge era llarg, 2 hores aproximadament, el camí era amb moltes corbes, qui diu corbes diu nusos de corbata. Si no n'hi havia prou amb les corbes per marejar-se, vam tenir el show de la Berta & Co., amb un gran repertori de cançons. El temps no era gaire bo, però es mantenia. En arribar ens vam dirigir cap a la platja, aquesta platja era de pedres, allà un grup de gent es va banyar, fins i tot en Jaume Moll i en Jordi Mis.

Després agafàrem la barca que ens dugué fins a Sóller, allà vam dinar i vam tenir temps lliure.

Vam sopar, i després els professors ens van deixar fins a les 11 per arreglar-nos per sortir i per fer les maletes, ja que era l'última nit. Molta gent va anar a una disco-pub MTv, ens van deixar fins a les 3.

· El cinquè dia

Dia de tornada. Vam fer l'última mirada a l'habitació i vam portar les maletes a l'habitació d'en Pitu. Després esmorzàrem.

A les 11 marxàrem cap a la Ciutat de Mallorca, un grup va anar a comprar sobrasada, després vam tenir lliure fins a les 5. Tres voluntaris obligats vam anar a recollir les ensaïmades i les maletes i marxàrem cap a l'aeroport. A 1/4 de 9 ens vam enlairar cap a Barcelona, agafàrem l'autocar i a 2/4 de dotze ja érem a Llagostera.

Nota.

Caldria buscar millor mitjà de transport per les ensaïmades, algunes van arribar en forma de CD. I no cal dir-ho: un bon lloc per menjar!

última hora !

somni o realitat ?

COMARQUES- EL PUNT- Divendres 3 de maig del 2002

Ensenyament adjudica les obres de l'IES de Llagostera.

Llagostera. Ensenyament ha adjudicat a l'empresa Construcciones Deco S.A. les obres del nou IES, per un valor [...] Aquest institut, que es preveu que entrarà en servei el curs 2003-04, posarà fi als actuals barracons, que en els últims mesos han originat queixes per part dels estudiants./ M.B.

REALITAT !

Així estaven les obres al desembre del 2002.

IES
Llagostera

IES
Llagostera

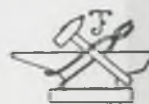
Així estan les obres el 19 de maig del 2003

EMBOTITS ARTESANS

J. & V. Miquel SC.

C/ Almògavers, 13 - Tel. (972) 83 02 99
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Joan Turon Rabassedas

SERRALLERIA AMB FERRO I ALUMINI

C/. Estrella, s/n.
Tel 83 09 05

17240 LLAGOSTERA

APA

I.E.S.
LLAGOSTERA

I.E.S.
Llagostera

ROBERT COROMINAS

VENDEDOR DE AUTOS DE OPORTUNIDAD

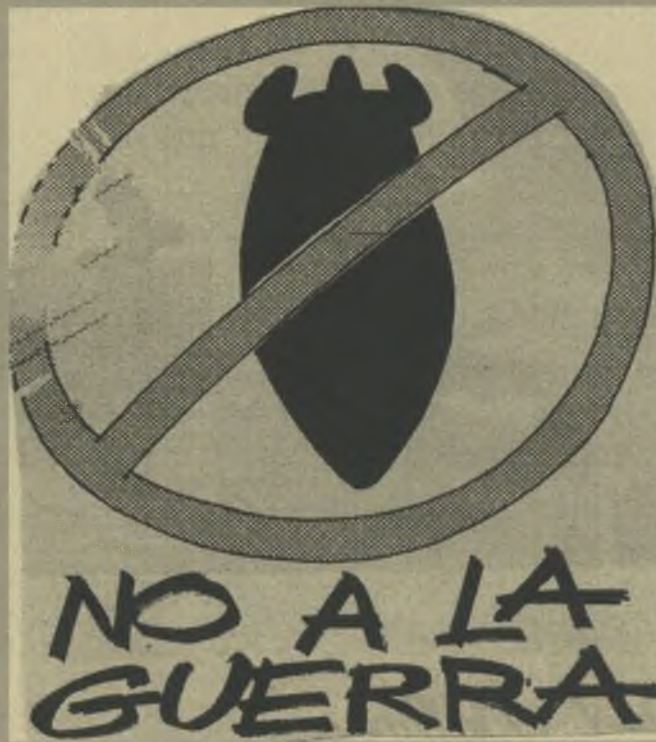

TRACA

Edició Especial

Contra la guerra

Revista de l'IES Llagostera ~ Juny de 2003

Els alumnes de l'IES Llagostera, en els escrits, opinen, reflexionen, expressen dubtes sobre la guerra i, en molts casos, intenten posar-se en el lloc dels qui l'han patida més directament.

A tall d'editorial

Són les tres de la matinada, estic al terrat mirant al cel. Tot negre, hi ha boira, boira que provoquen els míssils que volen destrossar el meu poble.

Fa molt de temps que estem en aquesta situació i ja vull que s'acabi. A casa només hi som jo, la mare i el meu germà petit; el meu pare des que va començar això és a fora intentant lluitar per no perdre tot el que hem construït aquests anys.

Sento crits provocats per un míssil que acaba de caure just davant de casa, tinc por, la mare m'ha dit que qualsevol dia, hora o minut ens tocaria patir a nosaltres.

Només tinc sis anys, però el meu pare abans d'anar-se'n ja em va informar de les conseqüències de la guerra i que sempre teníem de lluitar contra els dolents per poder reclamar el que és nostre. L'altre dia va desaparèixer la casa de la meva

àvia, però no vaig plorar gens per ella perquè el meu pare em va dir que havia mort per la lluita del seu poble i que Déu la cuidaria molt bé. Per aquest fet molts veïns meus s'han suïcidat col·locant-se bombes al cos i després quan són al costat de l'enemic les fan esclatar.

Encara que el meu pare m'hagi explicat per sobre les causes de la guerra jo encara no ho entenc, no entenc el perquè de matar gent que no tenen culpa de res perquè alguns aconseguixin diners. A mi no m'agrada l'odi, però sempre el tindrè per aquelles persones que volen fer mal a gent per aconseguir un dels seus objectius.

La mare em crida, em diu que vagi cap a ella i el meu germà petit per poder resar junts, pel nostre poble, pel pare i per tota la nostra família. Espero que Déu ens ajudi a superar això.

ILHAM EL OUMARI

Edició extraordinària de la revista Traca contra la guerra.

Aquest número especial de la revista Traca recull la visió, l'opinió, els dubtes que els alumnes de l'IES Llagostera han expressat en treballs escolars sobre el conflicte bèl·lic que s'ha esdevingut -i encara avui s'esdevé- a l'Iraq. Les fotografies deixen constància dels actes de protesta contra la guerra que es van fer a l'IES Llagostera durant diversos dies dels mesos de març i abril de 2003.

La realització d'aquesta edició especial de la revista ha estat possible gràcies als vint-i-sis alumnes que han col·laborat amb els textos i als professors del departament de Llengües que els han aplegat i els han corregit. Gràcies a tots per la feina feta a favor de la pau.

Es fa fosc

Una pancarta sagnant a favor de la pau. Març-abril de 2003.

I
És de nit. Sóc a Bàssora. Miro el cel i se m'omplen els ulls de llàgrimes. Tinc el pressentiment que aquesta nit passarà quelcom terrible. Estic espantada. On m'amagaré?

L'últim cop, amb la meva família, ens vam poder refugiar dins de casa, però ara ja només en queden runes. Casa meva es va convertir en cendres ahir, en un atac aeri dels americans. Desafortunadament deixaren caure un míssil destinat a casa, i els pares, encertadament, ens van fer sortir al carrer a mi i el meu germà, plorant a llàgrima viva, dient-nos que ens

estimaven i que tinguéssim cura de nosaltres, que tot s'arreglaria. I ens donaren una empenta i ens obligaren cridant que correguéssim fins a quedar-nos sense alè.

Intento fregar-me les llàgrimes que encara em rellisquen dels ulls, agafo de la mà el meu germà, i recorrem els carrers destruïts de la nostra terra, cercant sense parar algun conegut, algú que ens pugui ajudar. El carrer pel qual caminem ara em resulta familiar, però no sé per què... ah! Ja està! Aquí és on viu la meva millor amiga, però, ara que m'hi fixo, la seva casa està destruïda,

com tot. Em poso entre les runes, necessito saber si els assassins americans han mort la Deshi, ho necessito. Malauradament, els meus ulls troben el que buscaven aterrats, la Deshi és morta. Torno a agafar la mà del meu germà i arrenquem a córrer; una de les poques esperances que tenia acaba de desaparèixer, la meva millor amiga, la persona que més estimava després de la meva família. Ara m'adono que m'he quedat sola, tan sols em queda el meu germanet, la resta està perduda per sempre, estem sols.

EVA PÉREZ

Sóc a Bàssora

II

És de nit. Sóc a Bàssora. Miro el cel i intento identificar alguna estrella amb la meva mare. N'hi ha una de molt brillant, i crec que és ella, que ja ha arribat a dalt i em diu bona nit. Estic trist. Encara no m'acabo de creure que hagi mort. Aquest matí la tenia al meu costat i, en un obrir i tancar d'ulls, ha caigut una bomba sobre la ciutat, i ha fet caure diversos edificis. Un era el nostre pis. Si jo no hagués marxat amb el pare a intentar comprar alguna cosa per menjar, també hagués mort. Potser hagués estat millor així. Les últimes paraules que m'havia dit la mare han estat: "Vigila, fill, i torneu tan ràpid com pugueu. Us estimo molt". Al cap d'uns deu minuts de sortir de casa hem sentit les sirenes i a continuació la gran explosió. Jo i el pare hem anat corrent cap a casa, però l'edifici ja havia caigut, ja no hi havia res a fer. Sembla estrany que la vida pugui canviar tan ràpid. Per moments em sembla que és un somni, que això no és real, i que d'aquí a poca estona em despertaré, i tindrè al costat els meus pares. Però per més que vull, no aconseguixo fugir d'aquest malson.

Penso en aquesta guerra i no hi trobo cap sentit. Els americans diuen que ens volen alliberar, però encara ens fan més mal. El pare m'ha explicat que en Saddam és una mala persona, que hauria de marxar del país i deixar-nos tranquils a tots. Però ningú no pot dir res en contra seva, ja que et poden matar. No és pas que la gent parli gaire bé

dels americans, però moltes persones tenen l'esperança que els EUA ens ajudaran a tirar endavant. Jo no sé què dir. Per una banda els agraeixo l'ajuda que ens ofereixen, però per l'altra els tinc odi, perquè no crec que per ajudar-nos hagin de bombardejar-nos i matar la nostra gent. No ho sé, estic confós. Hi ha persones que diuen que els americans volen conquerir l'Iraq per interessos propis, però jo no m'ho acabo de creure.

No sé quant durarà tot això, ja que només ha fet que començar. Espero que sigui ràpid i que no mori més gent innocent. Tinc confiança en els americans, i desitjo que ens ajudin, però espero que marxin tan aviat com puguin del nostre país, ja que involuntàriament ens estan fent molt mal.

JOSEP VALERO

III

És de nit. Sóc a Bàssora. Miro el cel i penso quin serà el dia que deixi de veure i sentir les fortes explosions que no em deixen dormir. Jo només tinc tretze anys i ara, en aquests moments, m'haig d'enfrontar tot sol amb aquesta gran batalla que acaba de començar. Dic això, ja que a causa d'una d'aquestes fortes explosions vaig perdre tota la meva família: mare, pare, germans... Això em va afectar molt, però vista la situació en què em trobava, vaig agafar forces i vaig intentar sortir endavant tot sol.

Ja farà tres o quatre dies que una bomba va afectar el circuit d'aigua potable. Això ha estat un

problema per a tota la ciutat, ja que no podem fer servir ni una gota d'aigua per cuinar ni beure. Cada dia, cap al migdia, hem d'esperar el camions que ens porten l'aigua per poder sobreviure. Jo, essent tan jove, sóc molt poruc. I, quan m'haig d'apropar cap a aquella multitud de gent que sempre hi ha al voltant del camions m'espanto. Més d'un cop he sortit corrents i no he pogut agafar ni mig litre d'aigua per beure.

Van passant els dies i cada minut que passa se'm fa etern. Els minuts se'm fan hores, les hores dies... Cada cop tinc més gana i més por. Veig que aquesta guerra no s'acaba. Encara és fosc, però ja queda poc perquè despunti el dia. Encara sento com bombardegen la ciutat. No he pogut dormir en tota la nit. Espero que quan surti el sol la cosa es calmi, per així poder descansar una mica.

PD. En el cas que algú arribi a llegir això, m'agradaria que algun dia, si Déu vol, ens trobéssim i així poder parlar amb més serenor.

ROSA CARRILLO

IV

És de nit. Sóc a Bàssora. Miro el cel, és fosc, tot negre, avui les estrelles i la lluna estan amagades darrere una boira espessa. Des d'aquí, al terrat de l'hotel, el silenci és el protagonista, fa estona que no sentim cap explosió ni tampoc indicis d'algun atac. Però tenim por. Tant de silenci impressiona, sembla que en qualsevol moment pot passar el pitjor. Finalment entrem dins l'hotel,

Miro el cel

alguns companys tenen connexió en directe amb les seves respectives televisions i ràdios, nosaltres connectarem més tard. Dins l'hotel tot és diferent, no ets conscient del temor que està passant la ciutat, aquí tot són trucades i gestions, hi ha molt de moviment. Ara mateix acabem d'arribar informacions que apunten a un possible atac al centre de la ciutat, el soroll dins l'hotel es duplica fins que de cop se sent una forta explosió acompanyada de molts dispars. Durant els vint minuts que duren les explosions tothom està amb l'ai al cor, ja que estem situats molt a prop d'on estan passant els fets.

És una experiència única i horrible, no la recomano a ningú. Un cop acabat l'atac tot torna a ser com abans: la ciutat, silenciosa i a les fosques, com a conseqüència d'alguna avaria en el subministrament de llum, i dins l'hotel els telèfons mòbils són l'eina més preuada. Per sort nosaltres estem equipats amb generadors de llum. Finalment fem la connexió amb el telenotícies, on expliquem els últims esdeveniments i el que pot passar a partir d'ara.

D'aquesta manera passem els dies els meus companys i jo. Des del 20 de març, ho hem passat realment malament, però no es pot comparar amb el calvari que està passant la població civil que es veu involucrada en el conflicte. M'imagino famílies completes amagades, tremolant de por sense saber si casa seva serà bombardejada.

JORDI CLARA

V

És de nit. Sóc a Bàssora. Miro el cel. Sembla com si s'hagués convertit en un infern que ens ataca. Intento distingir entre les bombes alguna estrella que em recordi l'esperança que feia uns dies encara tenia al meu cor.

Tot és negre, silenciós. Molt lluny es sent el soroll d'algun míssil encara. És com la música de Satanàs que clama venjança. Tot és tan diferent de l'Iraq de fa uns mesos... Les ruïnes ens envolten i la desesperació es reflecteix en totes les mirades de la gent humil i senzilla.

Por, misèria, terror... Però tot i així encara es pot observar com la valentia i l'energia es desprèn dels iraquians que no volen ser vençuts pel capitalisme, per l'ànim de lucre, pel poder d'uns quants que només volen ser respectats... I qui ens respecta

a nosaltres? Som com titelles que només fem nosa. Diuen que ens protegeixen però el que en realitat fan és mentir-nos per tal que nosaltres els obeïm. Fa pocs dies van matar nens innocents. Era un míssil de l'exèrcit nord-americà. Tal vegada aquells infants eren enemics dels nord-americans?

O és que potser va ser un error tècnic? La ràbia s'apodera del meu cos, però no vull posar-me a la mateixa altura que aquests que es creuen els poderosos. Vull ser més sensat que no pas aquells que intenten obrir-se pas amb les armes.

Sempre hi haurà guerres i lluites entre els humans perquè mai serem capaços de viure amb harmonia i pau. És la forma més fàcil de viure, però també la més complicada de començar. El dia que arribem en aquest punt, tal vegada ja serà massa tard.

CRISTINA TURON

VI

És de nit. Sóc a Bàssora. Miro el cel i una cortina de fum m'impedeix veure les estrelles. El cert és que encara que es poguessin veure no gaudiria observant la seva subtil il·luminació. No és gaire agradable contemplar el magnífic espectacle que, des de la seva posició privilegiada, ens ofereixen cada nit milers d'estrelles sentint el plor desesperat de dos germans petits. Jo no ploro, no pas perquè no en tingui ganes sinó perquè avui em toca a mi ser la forta. És difícil ser-ho quan cada dia tens notícia de la mort d'un amic o conegut.

Ara estem amagats, fa dues hores han sonat les terribles alarmes anunciant un imminent bombardeig. Tinc por. Dins els meus ulls grapats de llàgrimes lluiten incansables per sortir i recórrer triomfants les meves galtes però els ho impedeixo. Als braços, hi tinc, tremolant, els meus dos germanets. Els abraço per aportar-los la meva

Enmig de la nit

fingida serenitat, la meua interpretada tranquil·litat. Em pregunten què és el que estic escrivint. Els contesto, tan convençuda com puc, que escric la història del nostre poble. Un d'ells em diu que he d'aconseguir el meu somni, que està segur que superarem aquest entrebanc i que podré dedicar-me al que realment m'agrada, que podré passar-me la vida escrivint. L'altre insisteix i em demana que el primer llibre que publiqui el dediqui als nostres estimats i admirats pare i germà, que van morir fa dues setmanes en un sagnant atac.

D'aquesta manera aconseguixo fer brillar una espurna d'esperança en els ulls dels dos nens, que substitueix la llum que no podem veure en el cel. En el meu interior tot és molt diferent. No estic gaire convençuda que pugui fer el que realment desitjo, penso que el futur que m'espera no és tan agradable, però qui sóc jo per treure l'única il·lusió que els queda a un parell de criatures innocents que ja estan suportant més del que per la seva edat els pertoca?

Fa dues setmanes que dura aquesta injusta guerra i ja són moltes les vegades que m'he preguntat per què no sóc jo la que perdo la vida. Què em diferencia a mi del meu pare i del meu germà? Respondre aquesta pregunta és tan fàcil com dir que no hi ha res que ens faci diferents. Només la sort o la desgràcia, depèn de com es miri, fa que uns marxin i els altres es quedin aquí, patint, veient marxar d'una manera

cruel i inhumana les persones que estimen.

M'aixeco i abandono per uns instants els meus germans i vaig a veure què fa la meua mare. Està dreta, amb la mirada perduda observant una fotografia del meu pare. L'abraço. No puc més, estic a punt de perdre la batalla contra les meves llàgrimes i deixar-les sortir violentament. La meua mare em serveix per vèncer-les definitivament. Amb una frase tan senzilla però contundent com " No ploris, no els donis aquesta satisfacció" em fa veure-ho tot molt més clar.

Torno amb els petits de la casa que em miren expectants i els dic que no es preocupin, que escriuré un llibre fantàstic relatant totes les històries del nostre poble i que el dedicaré no només al pare i al germà sinó també a ells dos. La seva mirada, tan tendra, tan innocent, carregada d'esperança, fa inoblidable el moment. La meua mare té raó, no podem rendir-nos. Acabo de decidir la primera frase del meu llibre: " És de nit. Sóc a Bàssora. Abraçant els meus germans miro el cel i..."

EVA ESPADALÉ

VII

És de nit. Sóc a Bàssora. Miro el cel i no veig res que m'ajudi a pensar que demà tot això haurà acabat. Sóc una noia iraquiana de setze anys, no m'importa que em facin aixecar del llit a les cinc del matí per canviar de refugi o que hagi de vigilar els meus sis germans perquè els pares hagin hagut de marxar. El que sí m'importa és que estic vivint una

guerra que m'influeix, em perjudica i de la qual no trec res a canvi, ni ara ni en el futur.

Les tropes invasores m'atemporeixen, em confonen, no sé fins a quin punt volen ajudar-nos o es volen ajudar. De fet, la destrucció del subministrament d'aigua i electricitat, així com el bloqueig de la ruta d'abastament d'aliments, per part seva, m'han fet agafar més por i desconfiança. La majoria de la població sembla estar d'acord amb la invasió de les tropes angloamericanes, malgrat que més d'un no vol sortir de casa ni ser vist en mitjans de comunicació pel fet que Saddam encara no és mort i podria protagonitzar una repressió enorme, en vista del que està passant, si tornés al poder. El grans dirigents de les potències que ens ataquen fan plans de futur per al nostre país. No saben que en el nostre Iraq pobre, però, alhora, enormement ric, hi vivim persones que sempre hem estat sota les ordres d'un ésser superior, és a dir, temo que la construcció d'aquest estat consumidor, en el qual es convertirà Iraq, no sigui acceptat per la meua gent i ens faci prou mal per no poder aguantar el que ens vingui a sobre.

ANNA MALLORQUÍ

VIII

És de nit. Sóc a Bàssora, sol. Miro el cel i em pregunto, segon rere segon, quan cessarà aquest joc continuat de bombardeigs. Només tinc deu anys i els meus ulls ja s'han

Les bombes

Concentració d'alumnes davant de l'IES per manifestar-se contra la guerra. Març-abril de 2003

acostumat a aquests focs d'artifici. Enmig de la nit explosions ressonen, edificis cremen i pors m'envolten. Què més puc dir?

Anit la mare i la Yasmin, la meva germana, van resultar ferides greument. Vaig aguantar i resistir la seva agonia fins que ambdues van morir. Ni una llàgrima, Salim, ni una llàgrima. M'ho repetia constantment. Llavors va arribar el meu oncle; ni una llàgrima, Salim, ni una llàgrima. Però és que no vaig poder aguantar-me...

El pare? No ho sé. Va desaparèixer un parell de mesos abans que naixés la meva germana. Algunes persones de confiança ens van confirmar que es trobava a la garjola. Els

opositors al règim de Saddam seran castigats cruentament, deia un dels seus homes de confiança per la televisió. Al meu pare no l'espantaven aquelles paraules. El meu pare era un home valent. De què serveix, però, la valentia durant un atac massiu de míssils?

I ara em trobo sol i de dol, de nit i enmig d'una guerra. Els pensaments, però, em fan companyia. És una companyia poc agradable, però almenys sento la presència de quelcom que m'acompanya. Em turmenten, m'esgarripen, i no obstant això, m'acompanyen. Només tinc deu anys: quant de temps més m'hauré de sentir acompanyat només pels meus pensaments? No ho vull ni pen-

sar...

ANNA VALLS

IX

És de nit. Sóc a Bàssora. Miro el cel i cerco la llum de les estrelles a través del finestró. No se'n veuen, estan amagades per una densa capa de pols grisosa, una mescla de pólvora i bocins de cases o edificis enormes. L'aire és irrespirable, provoca nàusees quan se t'acumulen petits fragments de runes a la tràquea, causa una tos molesta, empipadora. Els que hem sobreviscut a aquests primers atacs, quan sortim al carrer, observem els cossos dels civils i soldats morts: el dit polze per un costat, el cap per l'altre, la cama dreta... La gent està es-

Esclaten

pantada, la gent té por. Molts abandonen la ciutat, però el meu pare es nega a fer-ho, ja que la meva mare està malalta i no es troba en condicions de fer llargs viatges ni esforços importants. Diuen que aquest conflicte durarà mesos i que la postguerra serà especialment difícil. Jo no m'atreveixo a prendre posició a favor d'uns o altres, perquè als meus disset anys encara hi ha moltes coses que desconec i afiliar-me ara als americans o als seguidors de Saddam seria una imprudència per la meva part. Però el que sí puc fer, i ho intento, és buscar un sentit a aquesta guerra. Miro de fer-ho, però no me'n surto. Hi ha qui parla de qüestions terroristes, de petroli, d'armes altament perilloses, d'interessos imperialistes, etc. Jo només veig que, algun dia més o menys proper, els Estats Units es proclamaran guanyadors i acabaran amb el règim que hi ha hagut al país durant més de dues dècades. Mataran o condemnaran a la clandestinitat l'home que diuen cercar, aquell que durant tant temps ha dirigit el timó d'Iraq, aquell que, per què negar-ho, ha fet vessar litres i litres de sang germana. Però la vida d'un senyor n'haurà costades milers, entre les quals trobarem nens petits i mares innocents. La guerra, per la seva banda, augmentarà l'odi que ja hi havia entre orient i occident, com també suposarà una empenta per als grups terroristes d'arreu del món, una ajuda per refermar els seus

ideals extremistes i fer-los creure que encara tenen més "raó".

Corre el rumor que el meu oncle ha mort a mans dels soldats aliats. Les últimes notícies que ens havien arribat d'ell deien que era al desert, lluitant en combats plens de sang i fetge. Si és així, haurà mort molt jove, només tenia vint-i-dos anys. Com ell, tants altres!

Sento les primeres explosions de la nit i observo la claror de les primeres bombes. Ja hi tornen. El pare ha anat a despertar la Jasmine, aviat entrarà a la meva habitació amb la intenció de fer el mateix amb mi. Potser aquestes són les últimes paraules que escric a la meva vida, potser no. Voldria parlar-te més estimat diari, però no puc, si més no per ara... Que Déu ens protegeixi de les bombes i de les bales que porten la mort. Que arribi d'una vegada la pau, que s'acabi aquest malson. Vull despertar i veure la claror del nou dia, vull despertar!

EDUARD COMAS

X

És de nit. Sóc a Bàssora. Miro el cel. Cap estrella brilla aquesta nit. Sembla que totes estan tristes. Són un presagi. Aquesta nit morirem molts de nosaltres. Es respira la mort a l'ambient. Alguns ploren pels fills que són a la guerra, que no tornaran a veure. Altres resen perquè Al·là se'ls emporti com més aviat millor. Fins i tot alguns van de casa en casa demanant perdó a tothom, per

faltes comeses temps enrere.

Jo sóc al terrat de casa meva, però aviat el meu pare em farà tornar cap a dins, perquè considera que una noia jove, en aquests temps que corren, no ha d'estar sola, i que el seu lloc és amb la família. La meva mare puja i em diu que hauria de baixar a la cuina, amb els altres. De cop, m'abraça fort i em diu que mai em podrà veure amb el seu vestit de núvia posat, que hagués estat el dia més feliç de la seva vida i que li agradaria que m'hagués casat, tal com volia el meu pare, amb en Magrib. Ara em poso a plorar, perquè la mare ha deixat la fredor que la caracteritzava i m'ha revelat que també té sentiments. Abans no ho havia fet mai, d'abraçar-me. Per altra banda estic contenta, perquè en Magrib és un home de vint-i-set anys, que ja té dues dones més i un gran nombre de fills. És amic del pare, però jo mai no l'he pogut veure.

Baixem a baix, a la cuina. Hi ha el meu pare, la meva germana bessona, els meus tres germans petits i l'avi. Just quan sec a la cadira, el silenci es trenca. Es comencen a sentir crits des de fora; són els veïns que encara estaven espiant el cel, que no veuen però senten el soroll dels avions. S'acosta l'hora, diu l'avi, i, en un intent desesperat de fer broma, diu que a ell li és igual morir, perquè ja ha viscut la vida. En aquell punt, el meu pare es posa roig de ràbia i fa fora l'avi de casa. Li diu que no és gens respectuós, perquè la

Com focs d'artifici

meva mare havia infantat feia menys de dos mesos una nena. Així és com ens hem acomiadat de l'avi, un home de setanta- vuit anys.

Els altres seguim tensos i ara també sentim els avions sobrevolar la ciutat. El pare diu que hi ha avions americans que són invisibles. Els americans tenen molta sort, perquè viuen en un país lluny de bombes i de dictadors. Però crec que són una mica bojos. Nosaltres no els hem fet res, però ells ens bombardegen. Ja van destruir la part sud de la ciutat fa dos dies. Allà van morir dues amigues meves. Però ara també em tocarà a mi. Em pregunto si

realment aniré a parar a un lloc millor o no. Ara tot el que faci és poc, si he d'anar a consumir-me a l'infern.

Ja se senten les bombes com cauen prop d'aquí. Ara tots ens abracem, però ho trobo molt artificial, perquè durant la meva vida no he pogut suportar el meu germà Aziz i, ara, en canvi, no paro de fer-li petons per tota la cara i de dir que l'estimo. Això és el final. Espero que sigui ràpid i no agonitzar gaire, és l'únic que em passa pel cap. Ara penso en tot allò que m'hagués agradat fer, viatjar, anar al cine més sovint... També penso que vull menjar fast-food americana, perquè m'han dit que és bo, en-

cara que no sé si creure-ho.

El soroll s'acosta més i més. Ja és pràcticament sobre nostre. Ja està, ja és aqu...

MARTA PRIETO

XI

És de nit. Sóc a Bàssora. Miro el cel i no puc parar de pensar en la quantitat de persones que han perdut la vida per culpa dels bombardeigs que s'han produït aquestes últimes setmanes. La veritat és que és molt trist veure com civils innocents moren sense poder evitar-ho i molts queden greument ferits, i d'altres ferits per tota la vida. Personalment, crec que les guerres no porten enlloc, al

Anna Valentí llegint un manifest contra la guerra durant una concentració. Març-abril de 2003

Fatals, malignes

contrari, fan que els pobres cada dia siguin més pobres i els rics cada dia més rics. D'altra banda, és lògic que quan hi ha una guerra els vencedors del conflicte expropiïn les terres dels derrotats i això fa que la llengua els costums i la cultura dels derrotats desaparegui o bé disminueixi el seu abast en territori, i que la dels vencedors augmenti. Penso que això és dolent, ja que la pluralitat de cultures i llengües és bona, ja que unes poden aprendre de les altres, i la cosa més normal del món és que es respectin; d'aquesta manera segurament no es resoldrien els problemes que puguin sorgir amb una guerra, segurament seria més eficaç solucionar-los conversant i parlant, com tothom hauria de fer.

D'altra banda voldria comentar que totes les manifestacions que es fan en contra de la guerra estan molt bé, perquè és l'única manera que tenim de mostrar la nostra postura sobre el que està passant, tot i que els que manen no en facin ni cas. Però crec que tota la gent que es manifesta en contra d'aquesta guerra que ha provocat unes 2.000 víctimes de moment, també s'hauria de manifestar en contra de la fam, perquè en el darrer any el nombre de víctimes al Congo ha estat considerable: uns tres milions de persones han mort a causa de la fam, i això em fa pensar: en comptes de fer guerres perquè els rics cada dia siguin més rics i els pobres cada dia més pobres, crec que abans s'hauria de mi-

rar de salvar la vida a milions de persones que en aquests moments s'estan morint de gana.

JOSEP CASTELLÓ

XII

És de nit. Sóc a Bagdad. Miro al cel... i només hi veig horrors, que enterboleixen les estrelles. Aquests horrors deixen anar bombes, que s'enfonsen sense direcció en el poble de Bàssora. Em dic Rahalid i pertanyo a una família molt pobra. Som nou germans, dels quals jo sóc el més petit. Tinc vuit anys, i el germà més gran en té dinou. De fet, el meu pare i ell no sé on són. Van marxar fa un mes sense dir res.

Jo li pregunto a la meva mare què passa, i ella em respon que el dimoni s'ha apoderat del nostre país. A vegades, quan sentim caure les primeres bombes, la meva mare plora. Ens agafa a tots i se'ns emporta a un forat on, quan hi arribem, ja hi ha quatre famílies més. Quan ja no se senten més sorolls, sortim del cau. A fora només hi ha fum i gent desolada perquè els han destruït la casa.

Hem perdut molts familiars i amics a causa de les bombes. Prego a Déu que aquest calvari acabi aviat.

DAVID VILALTA

XIII

Sóc a Bagdad, és de nit. He mirat el cel, com ho he fet els darrers quinze dies. Sobrevolant la ciutat, un caçabombarder, potser dos. Després d'uns minuts de silenci, la bomba cau

a uns dos quilòmetres d'on sóc jo. Les sirenes anuncien el final dels bombardeigs. Immediatament surto al carrer. Els comerços i mercats s'omplen de dones i nens. Compren el necessari per passar una altra nit de bombardejos, sobretot aigua. A totes les cantonades, hi ha una parella de soldats de la Guàrdia Republicana armats amb metralladores, aparentment tranquils.

Avui m'he decidit d'anar a la barberia. El barber m'explica que a ell tant li és si guanya Saddam Hussein o si ho fa la coalició anglo-nord-americana. Em sorpren. Ell continua: "Jo el que vull és treballar i viure tranquil", em diu.

Des que sóc a Bagdad, no ric. Em passo el dia en un autobús amb altres companys periodistes i un representant del Ministeri d'Informació. Com cada dia, el tour ens porta fins als llocs bombardejats la nit anterior. Avui hem visitat la universitat de Bagdad, rebentada per un parell de míssils. Després un mercat. Encara hi ha els cadàvers a terra. No els han tocat; volien que ho filméssim. L'última visita d'avui ha estat en un edifici de la TV iraquiana. Tot i això, no ha deixat d'emetre en tot el dia. Quan el tour acaba, redacto la crònica d'avui. Em penso que canviant el dia de la crònica d'ahir em serviria per avui, i fins i tot per demà, i l'altre, i l'altre... Abans d'anar a dormir, miro per la finestra. Encara no és fosc. A la plaça del davant de l'hotel, dos nens juguen a pilota. Tinc ganes de baixar i jugar amb ells, però

En edificis i carrers

Tres alumnes pengen una pancarta contra la guerra mdavant de l'IES. Març-abril de 2003.

seria arriscat. Aviat començaran de nou els atacs. Mirant la televisió, em sorprèn veure les imatges d'un partit de futbol entre soldats britànics i civils iraquians. De fet, propaganda de la BBC. Canvio de canal. Poso una televisió àrab, Al-Jazeera, en concret. Aquí, una entrevista a un soldat nord-americà. L'entrevista està realitzada a Kuwait. A la pregunta de si té ganes d'entrar en combat, el soldat respon que de l'únic que té ganes és de tornar a casa. La veritat, jo també.

Després d'anys de mutilacions per part del règim iraquian, després d'anys de dures sancions per part de l'ONU,

després d'una guerra i començada una altra, els iraquians viuen immersos en la preocupació, la tristesa, la pobresa i la por. Recordo les manifestacions anteriors a la guerra. Homes, dones, nens, gent gran, tots amb armes, que potser no funcionaven, però les portaven. Tot Bagdad estava al carrer. Ja sé que és perquè el règim obligava la gent a assistir a les manifestacions, fins i tot semblava que passés llista. La gent tenia molta por perquè se'ls acostava una guerra. Perquè és una GUERRA, no un "conflicte" com l'anomenen els senyors Bush, Blair i Aznar. No és un "conflicte armat", tampoc és una

"operació d'alliberament"; no. El que és, és molt més greu. Sí, és una guerra, amb totes les lletres i el significat de la paraula. Si busquem al diccionari, guerra és una "lluita armada entre dos o més pobles", i subratllo pobles perquè en cap moment el poble espanyol (ni el català) ens hem volgut involucrar en una guerra contra el poble iraquian. Ni tampoc hem volgut que s'enviessin 1100 soldats armats fins a les dents que, suposadament, porten "ajuda humanitària".

Són les dotze de la nit. Comencen a sonar les alarmes. Me'n vaig al refugi a esperar que

La mort regna

Alumnes amb una pancarta a favor de la pau. Març-abril de 2003

el bombardeig acabi. Demà ja veurem quanta gent innocent ha mort. Des de Bagdad, desitjo una bona nit a qui la pugui tenir.

ADRIÀ GUINÓ

XIV

Sóc als afores de Bagdad. He mirat el cel. És grisós, sembla un mirall que reflecteix els nostres sentiments, el nostre estat d'ànim, els fets que vivim. El sol, que poc ens ha acompanyat a la nostra vida, està acabant d'anar-se'n. Marxa, sembla que tot ens deixi, no trobem ni veiem cap esperança. La intensa nit s'aproxima i amb ella el pànic s'intensifica.

Continuo observant el cel, és negra nit. Sempre m'havia fet por la negror, però en aquest moment reso a Al·là per tal que no es vegi corrompuda per uns preciosos però alhora terribles,

espantosos i sagnants focs d'artifici. Amb el temor que el nostre cel quedi tacat de sang, la sang dels bagdanesos, tanco els ulls, inspiro profundament recopilant els disigs de la meva ment i l'aire necessari. Després deixo anar el conjunt lentament, expiro, esperant que aviat torni l'estimada (en aquests moments) misèria en què vivia abans.

En el punt més llunyà de l'horitzó, una espurna d'una lluminària blanca traspunta oferint-se a la meua vista. Dissipant-se i espargint-se, simultàniament. Tanmateix es va difuminant, extingint, desapareixent com moltes vides. La blancor abandona el cel de la mateixa manera que aquells que abandona la terra. Seguidament el cel, d'un roig de sang, queda emboirat,

potser per la gran multitud d'ànimes del llunyà poble veí, encara espaordides, que s'eleven. No obstant, aquestes ara estan alliberades (o si més no s'estan alliberant) i cadascuna rebrà de Déu el que li pertoca.

SARA PARDO

XV

Sóc a Bagdad, és de nit. He mirat el cel i tot d'una m'he esgarrifat. Falta poc per l'atac, un atac ple d'homicidis, morts, plors... Serà un desastre, un esdeveniment tràgic. Tot just ara veig quanta raó tenia ma mare, però en aquells moments no li vaig fer ni mica de cas. Em creia molt fort i valent, i per res del món deixaria de ser-ho. Però ara mateix, just abans de donar les ordres als meus companys, després que qualsevol me les ordeni a mi, m'he posat a pensar. Tinc una mala consciència, no em sento gens còmode, hi ha moments en què m'agradaria fondre'm i no haver de participar en res, estar imperceptible. Sé que hi ha milers de civils que moren cada vegada que jo dic, tan sols, una paraula, un mot, al fer un senyal, un crit, etc., tant se val, qualsevol signe. Potser seria millor no dir res, desobeir les ordres i deixar, per un sol cop, lliures i amb vida uns quants ciutadans innocents, esmorteïts, amb les seves ànimes plenes de pànic, malalts i desorientats.

D'aquesta manera, quan vaig iniciar la meua carrera, creia que quan arribés el moment

Sinistra i cruel

d'afrontar el que havia estat entrenant durant molt temps, no em faria res. Encarar-me contra aquests afers, com ara llançar bombes, míssils, veure gent morta, part d'ella evidentment innocent, nens morts o malferits patint sense poder-hi fer res, tot és inhumà. Només us diré que la primera vegada que vaig veure un cadàver, abans d'haver de vomitar, no em vaig poder contenir les llàgrimes ni tres segons. Era una nena d'uns tretze anys, enterrada sota un munt de parets i runa a conseqüència d'un míssil que havien tirat en aquella zona. Hi ha hagut moments en què m'he volgut retirar, abandonar, renunciar, aïllar-me de la situació i marxar d'aquest indret en què només veus misèria; però no pots, perquè per una altra banda un sap que aquest desastre l'està causant un mateix. Sóc culpable d'aquesta situació i m'hi sentiré sempre. Tota la vida tindré el remordiment, em romandrà a la consciència que vaig ser el responsable d'una part de totes les morts d'aquest país, les conseqüències que hagi pogut originar la guerra, tot el patiments i el record d'aquelles mirades dèbils, amargues, inofensives, doloroses de tota aquesta gent.

El resultat de creure'm i ser un cap dur fins després de la meva adolescència, de no escoltar-me els més grans, amb gran experiència a l'hora de donar-me consells i orientar-me per ser feliç en un futur llunyà, m'ha portat a la desgràcia. No material, sinó psicològica. Tant m'és que estigui lluitant a favor de la

potència més forta i invencible del món, que tingui certa riquesa, que tingui l'honor de guanyar, que pugui sentir-me superior als altres en moments concrets i sentir-me l'amo de tot. Sóc a ple front de Bagdad, quan m'acaben d'ordenar que enviï un míssil a una zona habitada. Em considero desgraciat ara mateix i m'acaben d'abatre moralment.

E. MALLORQUÍ

XVI

Sóc a Bagdad, és de nit. He mirat el cel i es veuen les estrelles com mai les havia vist, fa una nit preciosa. No sé si els meus avis i els meus amics de l'altra banda de la ciutat encara estan vius, però encara mantinc les esperances. Tot això és per culpa de la guerra. Per cert, em dic Estel, tinc 15 anys i visc al centre de Bagdad des de petita, la meva família no té gaires diners. Ara mateix són les 2 de la nit i estic a la terrassa però de cop han començat a sonar les sirenes i he hagut d'anar al refugi. Cada nit el mateix, fa dies que intento dormir però no puc, s'estan acabant els aliments i l'aigua i no paro de sentir els avions com estan bombardejant a prop d'aquí. Tinc molta por que mai s'acabi, però espero que algun dia s'acabi tot i estigui viva per poder-ho explicar. Però m'agradaria saber: què els hem fet nosaltres?

ESTEL JOVANET

XVII

Sóc a Bagdad, és de nit. He mirat el cel, he vist uns llums blancs com cometes

incandescents, . Poc després he sentit explosions a tot el llarg i ample de la gran ciutat, explosions com si algú toqués uns tambors gegants. Mai no oblidaré el lloc on ha impactat un dels míssils, ha impactat contra un hospital ple de ferits. El pànic s'ha estès per tota la gran ciutat. Tan ràpid com ha començat, els bombardejos amb míssils, han acabat.

"Passada la mitja nit (hora local), han tornat a sonar les sirenes. Però, per què? Poc després ho he sabut. Ara no eren míssils, sinó que eren grans ocells de caça. És a dir, que eren bombarders B-2 i B-52 escortats per un grup considerable de caces F-14. Els bombarders han començat a llençar la seva mortífera càrrega. Mentrestant, els caces han anat destruint les bateries antiaèries. De cop i volta, una de les forteses voladores ha començat a caure. Queia cap allà on era jo. No escric més perquè em preparo per morir, ja que no puc sortir d'aquesta habitació on estic tancat.

NOTA: El text ha sigut recompost a partir d'un diari personal trobat entre les restes d'un edifici destruït per un bombarder B-52 que va caure durant un atac a Bagdad. Se'n desconeix l'autor.

JORDI OLIVERAS

XVIII

És de nit. Sóc a Bagdad. Miro el cel i no hi veig cap estrella, està tot com ple de boira, però jo sé que no és boira, és la pols que s'aixeca quan tiren bombes. Fa poc menys d'una hora que

En tot els àmbits

han tirat una bomba a prop de casa meva, la mare m'ha dit que baixi al soterrani amb el meu germà petit i que resem força perquè aquesta guerra s'acabi al més aviat possible.

Abans que bombardegin, toca una sirena indicant que estan a punt per atacar. El pare tanca totes les finestres i portes.

La mare s'asseu en una cadira i escolto tot el que el pare li diu. Estàn molt preocupats. La meva àvia viu sola a una casa i fa dies que no sabem res d'ella.

Acabo de sentir una explosió d'una altra bomba, ha caigut molt a prop de casa, sento com la mare plora. Les sirenes de les ambulàncies van a totes hores. Ha passat una bona estona, pujo cap a dalt, obro la finestra i no veig res; pols, pols i més pols. No es pot viure.

S. VALL-LLOVERA

XIX

Em llevo enmig de la nit, per culpa de les sirenes. De cop, sento una gran explosió, tot queda en silenci, quan torno a obrir els ulls veig moltes estrelles fugaces en el cel, però tantes, no, no ho són, son míssils, per una banda els dels americans, terribles ferotges, sense cap sentit de l'honor i de la dignitat; per altre, el dels iraquians, defensius, sense cap esperança de victòria contra tal amenaça. Corro, corro tant com puc fins arribar al refugi, quatre murs blindats fets dins d'una de les escoles. Resem, però no fa cap afecte, torno al carrer i les estrelles que veia encara hi són, veig persones que vénen, unes corren, altres vénen amb gent

en braços i plorant, hi ha gent que fins i tot saltant i amb una sola cama. Quan arriben tots tanquem les portes i baixem les escales per posar-nos a cobert, miro cap a dins i el paisatge que veig es desolador, persones mortes altres que els falten extremitats, gent que busca familiars, que deuen estar morts. Jo, en la proporció que puc, intento ajudar els ferits que hi ha fent el que em diuen.

De sobte no se sent res, com el silenci després de la turmenta. Sortim i veig la mateixa gent que ens volia matar, intentant-nos d'ajudar davant de les càmeres de diferents televisions del món.

JOAN BUHIGAS

XX

És de nit. Sóc a Bagdad. Miro el cel i com cada nit, des que va començar, aquests focs artificials, veig que no serveixen de res, només produeixen catàstrofes, pànic, terror i ensurts entre la població.

Al principi no em podia acabar de creure que estigués enmig d'una guerra, em pensava que no arribaria mai, però 21 dies endarrere va començar. Jo no sabia si era un somni o era la pura realitat el que estava vivint, però cada dia veig més clar que tot és cert i que estic al bell mig. El cel cada cop es més fosc, d'aquí a poc temps, si tot continua així i continuo viva, no sé si podré distingir entre el dia i la nit. Aquestes bombes, míssils, projectils... deixen un fum negre i tenebrós que no acaba de marxar mai.

Cada dia contemples com la gent lluita contra la guerra,

estampant en imatges el dolor dels innocents. I a l'empara de la foscor, es persegueixen i s'assassinen entre ells, i l'endemà observes centenars de cadàvers de persones innocents que no havien de morir.

En aquest conflicte, que tantes ganes tenen Bush, Blair i Aznar de desencadenar, no hi paren de morir nens, dones i homes innocents, víctimes que pesarien sobre la seva consciència, si en tinguessin.

Cada dia més, contemples com grups de civils amb les seves pertinences al coll, emprenen la fugida, encara que no saben si podran sobreviure. Però jo continuo aquí sense moure'm de casa, desitjant que tot això acabi i que aquestes víctimes innocents no siguin cap dels meus familiars més pròxims.

Avui diuen que la guerra acosta al final, però jo tampoc m'ho creuré fins que no vegi que para d'haver-hi víctimes, cadàvers, militars... per les ciutats. Jo penso que això no s'acabarà aquí, tinc la intuïció que passarà alguna cosa més, però no sé què. Jo només puc resumir amb una frase el que estic vivint i sentint, perquè si no et trobes en una situació semblant no t'ho pots imaginar, i la meua frase és: no hi ha cor que hi senti, sense

La vida no troba

ulls que hi vegin.

ANNA RISSECH

XXI

És de nit. Sóc a Bagdad. Tota la ciutat està sense electricitat, i jo amb actitud reflexiva em trobo a la meva habitació entre la foscor i el silenci de la nit. Recolzada a la finestra de l'habitació observo el majestuós i immens cel, i intento passar les hores d'angoixa contemplant-lo. Mentre observo la

clara i lluminosa lluna plena envoltada de l'immesurable cel, que aquesta nit està totalment ennuvolat, reflexiono i penso en els moments viscuts del trajecte de la meva vida, en les estones boniques, alegres i divertides que he passat envoltada de la meva família, i també medito en els instants més tristos i negres que he tingut al llarg de la meva existència. En definitiva rumio, recordo, penso i reflexiono en els meus setze anys viscuts.

Al horitzó d'aquesta nit trista, veig grandioses boles de foc, que il·luminen i donen claror a la foscor del cel de Bagdad. Al mateix temps, de la llunyania sento uns terribles terrabastalls que se'm posen a l'interior del cap. Aquests terribles, espantosos i aterridors sorolls no me'ls puc treure dels pensaments. Les rabioses, grandioses, lluminoses, enormes, violentes boles de foc les veig flamejar cada dia, cada hora, cada minut, cada segon, i em pro-

voquen el temor, l'angoixa, la por, el patiment, el dolor, el sofriment, el turment, l'opressió, i se'm posen dintre els pensaments, i això provoca que el meu estat d'ànim sigui de tristesa.

Mentre observo el meu voltant penso: demà podré estar aquí, en aquesta mateixa habitació, asseguda en aquesta cadira al costat de la finestra, i observant el cel de Bagdad?

SANDRA BAGUDANCH

XXII

És de nit. Sóc a Bagdad. Miro el cel i sento que em cau al damunt un gran núvol de foc provocat per la ira d'aquells que no saben què és patir, ser ferits, passar gana o viure sent esclau d'una malaltia que no et deixarà marxar fins a la fi dels teus dies. Tinc por. Tinc por de ser atrapada per una de les partícules furioses de foc que envolten el lloc on em trobo situada. Cada dia al matí veig un cel trist il·luminat pel sol; quan es fa fosc el veig il·luminat per petits rocs de foc rogent. I tot per què? Perquè un grup d'individus, de sang freda, sense cor, sense un mínim sentiment d'amor cap als altres, ha decidit enfrontar-se fins a aconseguir allò que vol (es tracta d'una cosa valuosa per tot allò material: els diners). El cel rogent és una imatge bonica, de bon veure, commovedora, fascinant, sorprenent, imperial, forta, poderosa, interessant, entristidora, esgarriosa i terrible. Un cel rogent pot ser tot un conjunt d'adjectius que no tenen absolutament res a veure, i alhora tenen molt a veure-hi. El

cel que visc cada vespre durant fa unes setmanes és d'allò més aterridor: francament, posant-me la mà al cor, puc parlar d'un cel que fa plorar, plorar de pena, de por, de pànic, de confusió per no saber què passarà demà: si estaré viva o no. Puc parlar d'un cel que, per molt esplendorós que sembli, porta a darrere seu una estampida repleta de malsons i un futur que poquíssima gent d'aquí desitja. Cel rogent, que tant t'aproximes, vine aquí per emportar-te només a aquells que mereixin patir, ser ferits, passar gana o viure amb la malaltia que no et deixa escapar sense passaport al cel. Cel de foc, emporta't els que han provocat això.

NÚRIA PARERA

XXIII

És de nit. Sóc a Bagdad. Miro el cel. En el cel hi veig una pluja de foc, de caiguda d'àngels tenebrosos, que cauen provocant dolor i agonia al seu voltant, de missatgers de la mort i la destrucció, la d'uns míssils que cauen sobre la indefensa ciutat, com mosquits metàl·lics que piquen la seva presa. Se senten els trons d'uns llamps que neixen de terra i van a destruir els projectils enemics.

Els americans esperen a fora, pacientment, per entrar en l'ocasió adequada per caure sobre nosaltres com una àguila assedegada de sang i de vil poder, esperen per sotmetre'ns i poder explotar tranquil·lament el nostre or negre. Molta gent ha mort, i molta més encara ha de morir, i molta ha quedat esguerrada i mutilada, el

El seu lloc

desconsol i el dol s'ha escampat entre nosaltres com una nefasta plaga.

I tot aquest calvari a què se sotmet el nostre afligit i arruïnat poble, per què ha de succeir? Per alliberar-nos? Per treure'ns de les urpes d'un sanguinari dèspota? Per buscar unes armes de destrucció massiva venudes per ells? O pel petroli? No han vingut per alliberar-nos, no han vingut per salvar-nos del dur esclavatge que ens imposa el nostre govern, ja fa temps que el patíem i ningú havia fet res per salvar-nos-en. Solament han vingut per un sol motiu, per apoderar-se de les nostres riqueses i per dominar la nostra regió. I quan hagi acabat aquest antic malson, què? Ens donaran una democràcia imposada, amb uns líders que faran tot el que diguin els EUA? Tindran la barra de donar-nos com a líder temporal un dels seus generals? No ho sé, del futur mai se'n pot saber res, però segurament la nostra situació no millorarà i sigui qui sigui el líder, no els importarà la nostra situació. És de nit. Sóc a Bagdad. Miro el cel.

PAU TURÓN

XXIV

És de nit. Sóc a Bagdad. Miro el cel i reclamo un desig: la fi del genocidi. Quan aparto la mirada de les estrelles i torno a la realitat, em ve a la memòria el record de tota la família junta i, sense saber com, se m'omplen els ulls de llàgrimes. Soltadament, una mà càlida m'agafa l'espatlla dreta i la veu

greu del meu pare m'ordena que vagi a dormir.

Demà serà un altre dia. Potser les portes d'una nova vida em convidaran a trencar les cadenes. Són morts; els meus germans i ma mare. Cada nit intento ignorar el plor del meu pare recordant la seva absència. Però s'ha acabat. Definitivament. La nova vida que se m'ha presentat es basa, des que surt el sol fins que es pon, a vagar per una ciutat morta,

destrossada, grisa i trista. Només m'haig de centrar en una única preocupació: esquivar cadàvers i runes de l'extermini. A les nits, amb el meu pare, cerco refugi als afores de la ciutat, que és on, de moment, descanso i espero el dia en què el sol brilli amb tota la seva esplendor.

JOEL CAÑIGUERAL

XXV

Sóc a Bagdad, és de nit, he mirat al cel... i he vist el cel estrellat sense cap núvol i amb el cant dels mussols de fons.

M'adormo tranquil·la pensant que l'endemà aniré a col·legi com cada dia i que tota la setmana estaré tranquil·la. Em desperto pel matí, som dimarts i el sol em ve als ulls per la finestra; tota la família em ve a fer un petó de bon dia com fem sempre i felicito el meu pare perquè es el seu aniversari; li regalo un rellotge d'or amb la meua fotografia. Em vesteixo i vaig cap a baix on hi ha la mare fent l' esmorzar; com sempre tinc llet, suc de taronja i un tall de coca de xocolata. Agafo la motxilla i vaig cap a escola amb cotxe. Només de sortir de casa sento l' agradable olor dels camps i els ocells cantant. Estem en plena primavera i es fantàstic veure els nens al parc. Un cop sóc a classe m'assec al meu lloc i comencem; les classes acaben a les 5 i vaig cap a casa amb el cotxe però primer passo per casa d'una amiga que ha anat al metge i no té els apunts d'història.

A casa em dutxo i baixo cap a vaig a sopar ja que celebrem l'aniversari del meu pare i li hem comprat un pastis. Bevem cava i anem a dormir tard, però la mare em diu que tranquil·la que ara els estudis em van bé i que si vull, que demà no vagi al col·legi però hi vull anar i quan vaig a dormir escric al meu diari. Hi poso el que penso que faré demà; i l'endemà vaig a col·legi, com sempre. Això, ho faig sempre.

Sisplau, que els nens de Bagdad tinguin la il·lusió de fer tot això algun dia.

OLGA VIDAL